

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ТРЕЋА СЕДНИЦА
ПРВОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Други дан рада
12. април 2018. године

(Седница је почела у 10.05 часова. председава Маја Гојковић, председник Народне скупштине.)

*
*   *

ПРЕДСЕДНИК: Народни посланици, позивам вас да минутом ћутања одамо пошту преминулом народном посланику Зорану Красићу.

Нека му је вечна слава и хвала.

Слава му.

Настављамо рад Треће седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2018. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 36 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 86 народних посланика.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група жели да затражи обавештење или објашњење у складу са чланом 287. Пословника?

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем.

Моје питање прво иде непланирано, нажалост, на адресу Министарства одбране и министра Вулина. Тиче се несреће која се јуче догодила. Питање гласи, молба и захтев – да се достави јавности, али свакако и мени као народном посланику, извештај и информација о истрази у вези са том несрећом која је однела један, замало два живота високообучених припадника Војске Србије, што, нажалост, није први случај несреће те врсте.

Моје конкретно питање гласи – какве су процене, извештаји и налази Министарства у вези са одговорношћу за то, да ли је реч о техничком квару,

техничкој неисправности, да ли је о људском фактору (мада не верујем јер је реч о високообученим, способним официрима) или нечем трећем?

На крају крајева, били смо сведоци да и над нашом земљом а и широм света у ратним операцијама падну или буду оборени авиони па се пилоти спасу и катапултирају. Ово је поново случај да пилоти страдају након катапултирања.

Занима ме и ланац одговорности, да ли Министарство и министар сматрају да постоји одговорност за ову несрећу по вертикали, дакле од врха Министарства па надоле, до оних који су били директно и непосредно одговорни и задужени за тај лет и дозволу тог лета. Несреће се, наравно, дешавају, али је потребно да се учини све да их буде што мање, што није случај.

Кад смо већ код Министарства одбране, имам више један апел, мада је и питање на исту адресу – да ли они сматрају умесним да толеришу, а у једној мери високи и највиши функционери Министарства и доприносе неумесној и неукусној еуфорији када је реч о набавци војне опреме? То је, наравно, важна ствар, свака држава то ради више или мање. И треба да ради, али не тако као што се ради у нашим медијима и таблоидима где се свакодневно најављују велике набавке најсофистицираније, највредније и најскупле војне опреме, а од тога на крају најчешће не буде ништа или ствар траје јако дуго. Свако озбиљан ко ради било какав озбиљан посао а камоли набавку тако деликатне опреме као што је војна опрема, поготово у данашњим околностима и данашње време, зна колико је то сложен посао, од организационо-техничког, логистичког до политичког аспекта који је увек присутан када је реч о великим војним набавкама. Другим речима, волео бих да се о тим набавкама мање говори по таблоидима и мање хвали тиме, а да се више ради стварно и конкретно.

У том смислу, волео бих да видим и чујем шта је од те високософистициране војне опреме – то није никаква војна тајна, поготово не би требало да буде за једног посланика – у последњих пет година заиста набављено и купљено, у смислу реализовано, укључујући авионе, тенкове и одбрамбене противваздушне системе.

Следеће питање иде на рачун премијера односно председника Србије и тиче се неке врсте шпанске серије или сапунице са тзв. заједницом српских општина и последње изјаве председника Вучића, који је рекао да зна да се нигде не помињу приштинске институције, односно институције Косова и законодавство Косова када је реч о формирању заједнице српских општина. Председник Вучић позива се и помиње документе који се могу наћи на сајту Владе и сајту Канцеларије за Косово и Метохију. Нажалост, у тим документима директно и експлиците стоји, и то на више места (опет кажем нажалост) да ће формирање заједнице српских општина бити у складу, поред осталог, и са законодавством Косова, да ће морати да иде на ауторизацију на

Уставни суд Косова, као и да се у читавом документу, говорим сад о Бриселском споразуму, ни на једном месту не спомиње Влада Србије, нити држава и Република Србија, а помињу се, на најмање пет места, Приштина и косовске институције. Тако да, нажалост, то није истина. Питам се како ствари стоје са неким другим стварима које су мање проверљиве, са истинитошћу неких других ствари које добијамо са те адресе.

За крај, очекујем одговор од премијерке – да ли мисли да је време да се господин Марко Ђурић одмори, односно, због свега што се догодило, повуче са функције коју обавља?

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Нада Лазих.

НАДА ЛАЗИЋ: Поштовани председавајући, поштоване колеге народни посланици, желим да поставим два питања.

Прво питање упућујем Министарству саобраћаја и Влади Републике Србије, а односи се на судбину Аеродрома Ченеј код Новог Сада.

Наиме, ових дана смо сведоци својеврсног рата између Владе Републике Србије и грађана Ниша око судбине Аеродрома Ниш. У светлу тих догађаја, грађане Новог Сада интересује када ће се коначно решити, односно коначно оспособити спортски аеродром Ченеј, који се налази у близини Новог Сада, и када ће постати комерцијални аеродром за мање путничке авионе.

Да подсетим, 2012. године урађен је архитектонски пројекат по коме је требало да 2015. године крене изградња овог комерцијалног аеродрома, међутим, ништа од тога се није десило. Тада се у медијима спекулисало да би за спровођење овог пројекта било потребно издвојити неких 150.000.000 евра. Пре три године помињани су и поједини бизнисмени који су били заинтересовани за изградњу мање аеродромске зграде за неких 40-50 путника и изградњу писте дужине 1.600 метара, али, нажалост, ништа није урађено. Иначе, ову писту од 1.600 метара и земљиште још од 1956. године користи Аеро-клуб Нови Сад, иначе један од најстаријих у Србији.

Жеља је да се направи аеродром који ће бити од регионалног значаја, јер сматрамо, ако може Ниш да послује одлично, онда би и Нови Сад са повољним ценама био и те како подесан за овакву врсту саобраћаја. Наиме, Нови Сад би са својим бројем становника од близу 400.000 и са трендом да велики број грађана гравитира Новом Саду вероватно заслужио да има овакву врсту једне комплетне ваздушне луке.

Овом аеродрому би иначе требало вратити оне активности које је некада имао – да оспособљава и региструје летелице, да се бави падобранством, једриличарством, обуком за летење, моделарством и макетарством, у чему су чланови овог клуба некада били познати.

Оживљавање овог аеродрома не може без помоћи државе, јер очигледно ни Град Нови Сад ни Покрајина немају капацитета да спроведу

ове активности, иако сума од 150.000.000 евра није ништа у поређењу са, рецимо, сумом која би се издвојила за „Београд на води“.

Због тога постављам питање Влади Републике Србије и Министарству саобраћаја – да ли се планира уређење и изградња Аеродрома Ченеј код Новог Сада за потребе комерцијалних летова?

Друго питање постављам Министарству финансија и поштама Србије, о судбини недовршене зграде Поштанске штедионице у центру Новог Сада. Наиме, годинама грађани Новог Сада и сви који долазе у Нови Сад гледају недовршену зграду Поштанске штедионице на Позоришном тргу. Изградња Поштанске штедионице започела је још 1993. године, а инвеститори су били Пошта, Поштанска штедионица и „Инвест дом“ из Београда. Радови су обустављени због њихових нерешених власничких односа као и због недостатка средстава за изградњу.

Локална власт је, позивајући се на закон према коме сваки објект мора да буде завршен у року од две године, покренула поступак да се парцела врати Граду. Прво решење о одузимању локације донето је још 2006. године. На њега је уложена жалба, у којој су Пошта, Поштанска штедионица и „Инвест дом“ навели да је зграда грађевински завршена али да технички преглед зграде није урађен због крађе столарије, како пише, 2004. године. Министарство финансија, које је надлежно, усвојило је жалбу и наложило вештачење. Вештачењем је установљено да зграда није завршена до нивоа да може да добије употребну дозволу и на основу њега је Градска управа поништила право коришћења земљишта, али инвеститор се жалио и све то стоји до дана данашњег.

Трагајући на интернету о информацијама у вези с овим објектом, упада у очи да су вести веома старе, заправо још из 2010. године. Зграда се не завршава, пропада и стоји као уклетата кула у центру Новог Сада.

С обзиром на то да то није градски објект, тражим одговор од Министарства финансија и Пошта Србије – ко је данас инвеститор овог објекта, докле се стигло са разрешењем овог проблема и када ће објект коначно бити завршен, да коначно такво место у центру Новог Сада не буде једно обично ругло и недовршена зграда? Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Мирослав Алексић.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Поштована председнице, уважене колеге посланици, прво питање постављам председнику Александру Вучићу и министру спољних послова господину Ивици Дачићу.

У светлу овога што се претходних дана и недеља дешава везано за ситуацију на Косову, тзв. унутрашњи дијалог и све ово што смо могли чути у претходним данима и недељама, питање гласи – да ли Александар Вучић и Ивица Дачић уопште знају шта су потписали у Бриселу и шта су прихватили потписивањем Бриселског споразума?

У најмању руку, веома забрињавајуће делује када председник Републике Србије, који је тада био један од кључних људи и преговарача, који је говорио да је спавао на поду у Бриселу док се преговарало, изјави да нигде не пише да се заједница српских општина формира по косовским законима. Дакле, то је или јако тенденциозно или жеља да се на неки начин манипулише јавношћу, али то представља озбиљно угрожавање српских националних интереса. Бриселски споразум, који је потписан, они су га потписали 19. априла 2013. године, јасно дефинише у члану 4. да ће, у складу са надлежностима додељеним Европском повељом о локалној самоуправи и косовским законом, општине имати право да сарађују у колективном спровођењу овлашћења кроз заједницу српских општина.

Даље, да ли знају да су потписивањем Бриселског споразума заправо прихватили правни систем независног Косова на северу Србије? Да ли знају да су од 2013. године, 19. априла, од потписивања Бриселског споразума па надаље, потписали још девет споразума који су углавном били на штету Србије? Један једини који су потписали о заједници српских општина није реализован. То су: споразум о успостављању трајних граничних прелаза, споразум о енергетици, споразум о телекомуникацијама којим смо трајно дали Косову позивни број, споразум о правосуђу, споразум о заједници српских општина и тако даље. Дакле, то су све документи који су потписани на штету Републике Србије. Практично, њиховим потписивањем прихваћен је правни систем независног Косова на северу.

То треба да кажете потпуно јасно грађанима Србије, а не и даље спиновати и говорити, после шест година вашег владања и потписивања бројних споразума у Бриселу, да је неко други одговоран за ову данашњу ситуацију када се Србија и њени грађани и у Србији и на Косову понижавају, када наше људе туку, када тамо постоје јединице које малтретирају наше људе, које су настале управо као последица потписивања Бриселског споразума.

Дакле, нека одговоре да ли знају шта су уопште потписали.

Додуше, морам признати да је Бриселски споразум био на енглеском језику; у том тренутку га је потписао Ивица Дачић, можда он није најбоље разумео шта ту све стоји. Али Александар Вучић, као неко ко добро говори енглески, требало је да га упозори (уколико има добре намере) шта они заправо потписују.

Следеће питање постављам премијерки Ани Брнабић и министру спољних послова Ивици Дачићу – да ли су упознати с активностима председника Републике, да је у Њујорку преговарао с одређеним контроверзним лобистима како би пружили услуге Републици Србији, односно Александру Вучићу као председнику? Ради се о извесном Корију Левандовском, од кога је председник Вучић тражио да му закаже, односно

обезбеди телефонски разговор са председником Трампом. Да ли су упознати колико то кошта? Одакле ће се то платити?

Да ли ће грађани Србије плаћати то тако што ће се из буџета финансирати такви лобисти, као што смо имали прилике да видимо у претходном периоду када су плаћани и Тони Блер, и Шредер, и Франко Фратини, и Гузенбауер, Фондација Клинтон и Клинтонови, као велики пријатељи Срба, како је некада говорио председник Републике данашњи; односно, непријатељи су сада постали нагло, изненада његови пријатељи?

Постављам питање – да ли ће на тај начин бити остварен некакав интерес у Србији или ћемо поново, уколико се не плаћа, бити жртве неке економске штете, да поново дамо неки економски ресурс, као што је поклањање, рецимо, неког аеродрома, некаква друга концесија или било шта што је у интересу странаца?

Сви ови потези које смо видели, и на примеру Косова и с овим саветницима које ангажују председник Републике и актуелна власт, говоре о томе да је заправо национални интерес Србије у другом плану у односу на лични и политички интерес оних који данас Србијом владају.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, време.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштована председавајућа, поштоване колеге народни посланици и поштовани грађани који пратите заседање Народне скупштине Републике Србије, помаже Бог свима и Христос васкрсе!

Није било прилике да честитамо свим грађанима Србије ове велике хришћанске празнике, али ово је универзални хришћански поздрав којим можемо започети ово наше данашње заседање.

Оно што овог пута желим да поставим као питање јесте у надлежности министарке без портфеља за демографију и популациону политику, јер заиста сматрам да је тема решавања проблема беле куге и тема породичне политике најважнија државна тема данас.

Министарки иде веома једноставно питање – у ком правцу она као ресорно задужена и Влада Републике Србије у целини планирају да помогну мала места у Србији, наше мање општине, сеоске пасивне крајеве и на који начин уопште мисле да тамо задрже становништво? Под један, како ће да реше проблем беле куге, који је тамо и те како присутан; како ће да реше проблем одсељавања из малих места у веће градове и задрже младе на селу и на који начин уопште може да се помогне живот на селу у 21. веку? Дакле, како да се помогне жена која живи на селу, како да се помогну социјално угрожени пољопривредни пензионери који живе на селу, како да се отворе нова радна места на селу? Јер, када видимо да Влада Републике Србије говори о отварању нових радних места, видимо да су увек у питању градови. Нисам одавно чуо да је Влада Републике Србије утицала на отварање нових радних места у селима, да има озбиљну подршку усмерену према домаћој

пољопривредној производњи, према индустрији домаће пољопривредне механизације, према задругарству или прехранбено-прерађивачкој индустрији, која би сигурно требало да буде једна од најважнијих развојних грана у нашој привреди.

Дакле, на који начин се, конкретно, помаже борба против беле куге и одсељавања са села, из мањих места и пограничних, пасивних крајева Србије?

Ево, да бисте видели на једном примеру колико је то драматично, ја ћу вам навести само пример општине Лучани и њене демографске ситуације: дакле, четиристо становника мање на годишњем нивоу, две хиљаде становника мање на нивоу пет година, четири хиљаде становника мање на нивоу два пописа, десет година. Када општина Лучани има двадесет хиљада становника, онда можете замислити шта за њу значи када за десет година изгуби четири хиљаде становника. Можете лако израчунати за колико деценија у Србији више неће постојати општина Лучани. Веома драматична ситуација! Годишње се роди између 125 и 150 беба, а умре четиристо становника; још толико сигурно, посебно младих и високообразованих, напусти ову општину.

Иначе, општина Лучани је значајна по томе што има три важна центра: један је сама варошица Лучани, која је индустријски центар, друго је Гуча, позната по Сабору трубача, као угоститељски и туристички центар и треће је Котража као пољопривредно-трговински центар ове општине.

Како у једној таквој општини може да се избори локална самоуправа када држава не пружа адекватну подршку а локалне власти, на челу са Српском напредном странком и Социјалистичком партијом Србије, немају слуха за добре предлоге опозиције? Навешћу неколико примера: већ четири године Општина Лучани избегава да подржи предлог Одборничке групе Двери да се повећа износ накнада за сваку следећу бебу у породици, као и да се одвоје већа средства за вантелесну оплодњу. С друге стране, недавно је од стране Одборничке групе Двери у Општини Лучани предложена породична декларација са сетом мера конкретне подршке породици. Што је врло занимљиво, Општинско веће ове општине је усвојило Предлог породичне декларације, а онда је Скупштина општине одбила предлог ове породичне декларације са конкретним породичним мерама. Сада ви мени као власт објасните како је могуће да Влада Републике Србије подржава популациону политику а да ваше локалне власти одбијају.

Кључно питање јесте – зашто се проблемом беле куге бави председник државе а не Влада Републике Србије? Да ли је то заправо доказ да смо у праву ми из Двери који смо толико пута критиковали министарку Славицу Ђукић Дејановић да није остварила резултат, да је морао лично председник државе да се укључи и бави се проблемом популационе политике, а имамо надлежно министарство и читаву Владу Србије?

Коначно, председник државе је имао прилику пет година, као премијер, да се докаже. Видели смо да није успео. Како сада мисли да са позиције председника државе решава проблем беле куге ако га није решио са позиције председника Владе Републике Србије? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала, колега Обрадовићу.

Реч има народна посланица Александра Чабраја.

АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА: Моје прво питање данас упућено је свим министрима у Влади Србије, премијерки Ани Брнабић и председнику Србије.

Реч је о питању како је могуће да, према званичним подацима који се могу наћи на интернету... А ово није нешто што неко треба посебно да тражи, на ово су ми скренули пажњу грађани. По подацима којима се могло приступити са интернета управо у дане избора, чак и после београдских избора, како је могуће, када се сабере број становника у свих седамнаест општина у Београду, да се добија број који је нешто мало мањи од укупног броја уписаних бирача на београдским изборима? Мислим да је ово веома чудно. И грађане је веома зачудило и због тога су ми се неки обратили са жељом да поставим овакво питање, волели би да добију објашњење за то. А поготово када узмемо у обзир да је сигурно да не могу сви грађани имати бирачко право, односно да је неких 17-18% грађана, тако се процењује, малолетно и још увек не могу имати право гласа. Како је у том случају могуће да овај број буде мањи од броја уписаних у бирачки списак?

Ево, позивам све ministre, премијерку и председника да се укључе у ово и покушају да саберу и виде да ли је тачно ово што су грађани приметили.

Друго питање упућујем пре свега министарки Зорани Михајловић, али и свим осталим министрима, премијерки Ани Брнабић и председнику Србије – када ће објавити све уговоре који су везани за Аеродром „Никола Тесла“, Аеродром „Константин Велики“ и „Ер Србију“?

Свакодневно смо сведоци да сви ови уговори, о којима јавност готово ништа не зна и о којима се много нагађа и шпекулише, изазивају велику пажњу јавности, изазивају чак и протесте. Али ово није питање од јуче, ја лично припадам онима који још од 2014. године траже да се ови уговори објаве. Много пута је обећавано да ће ови подаци бити обелодањени, али то се никада није догодило. Због чега је потребно да се спекулише у вези са разним питањима о томе какви су интереси и мотиви довели до склапања ових уговора, затим питањима (видели смо разна нагађања у медијима, ТВ емисијама итд.) да ли, рецимо, ограничења у вези с овим нашим аеродромима, посебно нишким, иду у корист албанским аеродромима Тирана, Кукеш и слично?

Дакле, уопште није потребно да се о свему томе нагађа. Ми не желимо да нагађамо. Сигурна сам да, уколико су ови уговори повољни и за

грађане Србије... Лично сам сведок и сви знамо да се у свакој реченици министарке Михајловић помиње синтагма „зарад грађана Србије“, па се надам да се министарка слаже да грађани Србије заслужују да знају шта се дешава са аеродромима, и једним и другим, и са „Ер Србијом“, нашим националним авио-превозником. Надам се да ће се у том смислу министарка заложити да се коначно ови подаци сазнају и открију, јер уколико су они повољни, уколико су тако добри као што нам стално говоре и она и премијерка и председник, побогу, зашто их онда не откријете па да се сви одушеavimo када видимо како ти уговори изгледају?

Следеће питање је за министра културе Владана Вукосављевића али и за све остале ministre. То је такође једно питање о којем се много спекулисало у последње време у јавности, а реч је о средствима на конкурс Града Београда за подршку пројектима у култури. Такође смо могли много тога чути и прочитати у вези са средствима која су расподељена у вези с овим конкурсом, много је било примедба на ово. Примедбе су ставили, рецимо, ПЕН центар, асоцијација Независна културна сцена Србије. Сви су тражили да се транспарентно објаве ови подаци због тога што постоји много сумњи, односно не да постоји, него је сигурно да су нека средства додељивана фирмама које су тек недавно основане.

Пошто видим да ми време истиче, желела бих само још да искористим, немам времена да све питам што сам желела... Министарку Славицу Ђукић Дејановић, министра Владана Вукосављевића и остале ministre, премијерку и председника питам – ако се толико ради на популационој политици, како је могуће да истовремено стручне особе и мајке троје деце као што су Бојана Иванов Ђорђевић и Драгана Михаиловић Ђапић остају без посла? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вама.

Реч има народна посланица Марија Јевђић.

Изволите, колегинице Јевђић.

МАРИЈА ЈЕВЂИЋ: Поштовани председавајући, питање постављам министру Ђорђевићу, министру за рад, запошљавање, борачка и социјална питања.

Обраћам се у име Организације особа са инвалидитетом из Краљева поводом доношења закона о организацијама особа са инвалидитетом, на којем већ годинама ради радна група али се о овом закону, по мом мишљењу, недовољно говори у јавности. Ово питање интересује преко петсто организација које окупљају и раде са више од 800.000 особа са инвалидитетом у нашој земљи и још више чланова њихових породица.

Закон би требало да омогући правну сигурност и трајну одрживост репрезентативних организација особа са инвалидитетом, које се због финансијских проблема и нерегулисаног правног статуса суочавају са проблемом опстанка и јавља се потреба за укидањем неких од постојећих

услуга које пружају својим члановима због високих материјалних трошкова. Такође, додатну потребу за овим законом представља и чињеница да опстанак ових организација зависи од воље јединица локалне самоуправе, у смислу начина на који ће се финансирати рад организација, па се услед разлике у економској развијености градова и општина, али и политичке воље, јавља јаз у раду и статусу организација.

Чињеница је да је организацијама особа са инвалидитетом неопходан конкретан правни акт, јер би се на такав начин створили директни услови за побољшање положаја и права особа са инвалидитетом у нашој земљи. Решавање правног статуса ових организација у складу је са реформским процесом унапређења социјалне заштите у Србији, а то би такође створило и предуслове за развој услуга и система социјалне заштите, као и решавање многих питања од значаја за бољи квалитет живота грађана и грађанки са инвалидитетом.

Дакле, моје конкретно питање министру Ђорђевићу је – када ће се предлог закона о организацијама особа са инвалидитетом наћи у скупштинској процедури?

Ми из Јединствене Србије сматрамо да је доношење овог закона од велике важности за даљи рад и опстанак ових организација, а самим тим од суштинске важности за бољи положај особа са инвалидитетом у Србији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вама.

Реч има народни посланик Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо, поставићу питање председнику Републике Србије, председнику Владе Републике Србије и министру правде Нели Кубуровић.

Прво моје питање је – да ли су уопште чули да је јуче Војиславу Шешељу од стране остатака Хашког трибунала изречена другостепена пресуда? Можда су необавештени, мада ни то не би било неко посебно оправдање, али мислим да је још горе да су обавештени и да су чули (морали су чути и дужни су били да чују за то), а ћуте.

Знате, недопустиво је да државни органи Републике Србије не само што ништа нису учинили да грађанин ове земље, др Војислав Шешељ, не буде осуђен у Хашком трибуналу – а учиниле су поготово претходне владе Републике Србије много тога да буде осуђен – али је исто тако недопустиво да они не реагују ни на какав начин на такву осуду. Ова осуда, као и претходне осуде Хашког трибунала и претходне пресуде, па чак и оне ослобађајуће, није уперена против појединца него пре свега против Републике Србије и грађана Републике Србије. На самог Војислава Шешеља ова пресуда неће имати неко посебно дејство, али ће имати на Републику Србију.

Ова пресуда је очигледно противправна јер, у складу с англосаксонским системом, није било могуће првостепену ослобађајућу пресуду делимично укинути и преиначити у осуђујућу. Она очигледно није заснована на чињеницама, али ће, сигуран сам, имати последице на Републику Србију и њене грађане. Зашто? Овом пресудом којом се Војислав Шешељ осуђује за ратне злочине, односно за подстицање на извршење ратних злочина, подразумева се да је у Србији и Војводини било рата, да је било ратног сукоба, да је било зараћених страна, а сви грађани Републике Србије знају да није тако.

Ове које додају позивам да се јаве за реч па да кажу шта имају. Лако је мрзети Србију и ви, господо из Демократске странке, упорно то доказујете, и због своје политичке инфериорности и стерилности сте спремни да кажете било шта против своје државе или неког њеног грађанина покушавајући да себи приберете неки јефтин политички поен.

Из Републике Србије нико није депортован, ниједан Хрват, ниједан грађанин друге националности. Нико није протеран. Они који су отишли, отишли су добровољно, јер су са Србима који су протерани из бивше југословенске Републике Хрватске мењали имовину, оверавали уговоре у суду, са Србима који су протерани 1989, 1990. и 1991. године, много пре него што је Војислав Шешељ одржао предизборни говор у Хртковцима. То је говор иза кога Војислав Шешељ и Српска радикална странка стоје и данас, и спремни смо те речи да поновимо на било ком месту јер ту не да нема ратног злочина, нема ни било каквог кривичног дела.

Никоме није фалила длака с главе на том митингу, ви то добро знате, али сте спремни да понављате лажи од којих је одустао чак и Хашки трибунал. Прочитајте њихову пресуду, и они су одустали од лажи које ви и дан-данас понављате – да је, не дај боже, Војислав Шешељ тражио да се побију деца из мешовитих бракова или читао некаква имена. За све то Хашки трибунал доказао је да није истина, ваш Хашки трибунал. Али нису могли да поднесу да неки Србин изађе и буде ослобођен пред Хашким трибуналом. Само будала не види да је ова пресуда уперена против Србије.

Војислав Шешељ је слободан човек и не можете му ништа ни ви, његови политички непријатељи из Србије, нити ови са Запада. Он је Хашки трибунал победио, и то је готова ствар, историјска чињеница. Али тражим одговор од председника Србије, председника Владе Републике Србије и министра правде – која је њихова реакција, шта ће учинити поводом те осуде и који је њихов став?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Шаровићу.

Реч има народна посланица Александра Јерков.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, потпредседниче.

Моје питање односи се на ситуацију у којој се налази Град Нови Сад а упућено је министру Бранку Ружићу, министру Душану Вујовићу и, рекла бих, Ани Брнабић, па ко од њих троје нађе за сходно да одговори, али заиста да одговори, а не као прошли пут када сам поставила слично питање да се прогласи ненадлежним или нешто слично.

Наиме, неки грађани Новог Сада знају, а многи ће врло брзо сазнати, да се Нови Сад суочава са неколико стотина различитих тужби чија укупна вредност превазилази буџет Града Новог Сада за годину дана. Уколико макар у делу ових тужби Нови Сад изгуби ове судске спорове, очигледно је да ће функционисање града бити доведено у питање. Наравно да те судске казне, те изгубљене судске спорове, те грешке градских власти неће платити из свог буџета ни они који су их направили, ни Влада Републике Србије из свог џепа, нити из свог приватног џепа они градски челници који су за те грешке одговорни, него ће све те изгубљене тужбе и изгубљене процесе који се против Града воде финансирати грађани Новог Сада из градског буџета, што значи да ће за њих бити мање школа, мање обданишта, мање помоћи, мање свега онога што чини живот у Новом Саду квалитетним. Очигледно је да ће то утицати на квалитет њиховог живота.

Наравно, многима је познато – жао ми је што је председница Скупштине отишла – највећи део ових средстава, која укупно износе више од 26 милијарди динара, потражује Илија Девећ у процесу АТП Војводина, веома познатом нашој председници будући да је уговор са Илијом Девећем склопљен управо у време док је она била градоначелница Новог Сада. Касациони суд је у својој пресуди из 2013. године пресудио да је Маја Гојковић у време склапања тог уговора врло добро знала да чини недозвољену ствар, да склапа уговор који је штетан по Град, и да штета која је настала за Град Нови Сад у подједнакој мери пада на терет градоначелника и Илије Девећа, због чега он, на срећу по грађане, добија само половину онога што тражи.

Међутим, лоша вест за грађане је да је он неке процесе које води против Града, у којима је већ дошло до судске одлуке (неке од њих су већ извршене и у неким од њих су већ средства скинута са рачуна Града) добио, што нас наводи на закључивање да је врло могуће да ће макар још неки од процеса које води против Града добити.

Осим тога, против Града Новог Сада постоји 340 парница. У 75 је већ пресуђено против Града Новог Сада, у укупној вредности од 1.440.437.986 динара и 25.359 евра, када је градска власт у Новом Саду без поступка експропријације асфалтирала дворишта одређеним нашим суграђанима, који због тога туже Град. Наш градоначелник односи се доста nonшалантно према том проблему вређајући грађане који туже Град због тога што им је без икакве надокнаде двориште асфалтирано; мање води рачуна о томе како ће платити.

Моје питање овима које сам навела на почетку, пошто је очигледно да Град Нови Сад не води рачуна о томе како ће то финансирати, јесте – да ли је Влада Републике Србије упозната с овим процесима који се воде против Града? Да ли има план да помогне буџету Града који ће очигледно први пут бити у ситуацији да мора да се помаже његовом буџету, или ће грађани Новог Сада сносити апсолутно све трошкове и плаћати апсолутно све грешке Маје Гојковић и Милоша Вучевића?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народна посланица др Снежана Богосављевић Бошковић.

СНЕЖАНА БОГОСАВЉЕВИЋ БОШКОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господа народни посланици, користећи посланичко право, прво питање упућујем министру просвете господину Шарчевићу, а односи се на упис нове генерације студената у наредној школској години.

Наиме, нашим матурантима преостало је тек нешто више од месец дана до стицања дипломе средњошколског образовања. Значајан број њих наставиће своје школовање на неком од наших факултета или високих школа струковних студија. Сви ми запослени у високом образовању са великом пажњом пратимо уписну политику Министарства и припремамо се за јун како бисмо спремно дочекали нову генерацију студената. За нас је то, нема сумње, један од најважнијих задатака у току године. Јасно је да универзитетска заједница очекује да предлог о уписним квотама који је потекао од факултета буде и усвојен од стране Министарства.

С тим у вези, желим да поставим следеће питање – да ли Министарство планира да ове или можда наредне године мења приступ у креирању уписне политике?

Схватам да је ово важно с обзиром на то да смо сведоци велике експанзије новооснованих факултета и акредитованих студијских програма после 2000. године. На пример, 2000. године имали смо укупно 86 факултета; након само десетак година број факултета повећан је скоро два и по пута. Повећаван је и број акредитованих студијских програма: на пример, 2012. године имали смо укупно 1.281 акредитован студијски програм на академским студијама и 402 на струковним студијама. Такође, повећаван је и број места за упис нових студената. Поменуте 2012. године било је обезбеђено 64.560 места за упис нових студената, а након завршетка уписа укупна попуњеност расположивих места била је око 66%.

С обзиром на то да су и у последњих неколико година оснивани нови факултети и акредитовани нови студијски програми, моје питање за Министарство је – колики је број факултета, високих школа струковних студија и студијских програма тренутно акредитован, тј. на колико се расположивих места може рачунати за упис нових студената наредне школске године?

Такође, желим да знам колико тренутно имамо матураната у средњим школама који су потенцијални студенти школске 2018/2019. године.

Ово питам јер све анализе указују на велики демографски пад и да су перспективе у броју кандидата за упис у високо образовање у наредним годинама забрињавајуће, због чега поједини стручњаци упозоравају да посебни проблеми могу настати у појединим подручјима рада. То је разумљиво ако се имају у виду подаци о броју новорођене деце на годишњем нивоу. Тако је, на пример, 1985. године број новорођенчади био 101.938, а 2016. године 64.734, што је смањење за око 37%. Дакле, јасно је да смо из године у годину имали све мање рођене деце, а све више акредитованих студијских програма и места за упис нових студената.

С друге стране, што се тиче структуре образовних профила који се школују на нашим факултетима, желим да кажем да је веома важно да се прилагођавају потребама привреде како би наши млади након завршетка школовања што брже налазили посао у струци.

С тим у вези, желим да поставим питање и министру за рад, запошљавање, социјална и борачка питања. Питање гласи – да ли се приликом спровођења политике запошљавања и привлачења иностраних инвестиција води рачуна о структури незапослених који су евидентирани у Националној служби за запошљавање и њиховим образовним профилима? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, прво очекујем извињење Ђорђа Вукадиновића, званог „Ђока Влах“, због данашње изјаве где је заједницу српских општина назвао „сапуницом“. То за мене није сапуница, а посебно није за оне људе који доле живе у условима у којима живе, посебно после мартовског погрома, који је он ћутке гледао заједно са Коштуницом.

Број два: очекујем од њега извињење зато што је покушао експлоатацију смрти пилота, чијој породици изјављујем саучешће, као и породици Красић. Недопуштена је таква врста политичког понашања, тим пре што је јуче, рецимо, пао авион у Алжиру, где је било 246 жртава, војни авион, и никоме у Алжиру не пада на памет да због тога прозива Владу Алжира, нити да експлоатише такву врсту несреће.

Даље, моје питање Влади Републике Србије односи се на господина Жигманова, посланика из посланичког клуба Демократске странке – шта ће држава предузети поводом његове изјаве (извињење овог клуба не очекујем) коју је јуче дао, да су државне структуре стајале иза злочина у Хртковцима и да је у том периоду, 1991–1992. године, убијено двадесет пет Хрвата и протерано 35.000 Хрвата из Србије? Не улазећи у осуду појединца, питам

државу шта ће предузети поводом овога, односно тражим да ми се достави списак двадесет пет убијених Хрвата.

Број два, од државе тражим да провери и достави ми одговор да ли су Хрвати који су наводно протерани сада у кућама протераних Срба, у Хрватској. Лако је утврдити да ли је било замене кућа, некретнина или је било прогона. Дакле, тражим да ми се достави информација да ли Хрвати живе у кућама протераних Срба, односно Срби у кућама које су заменили у Војводини.

Пошто живим у Срему, тврдим да је Војислав Шешељ могао одговорати само за вербални деликт, који је укинут. Тамо никаквог злочина није било. Нека ми господин Жигманов и његова изборна листа покажу колону трактора и завежљаја протераних Хрвата из Војводине, односно Србије.

Драге моје колеге, посебно ви из опозиције који изгледа више мрзите државу Србију од власти, морате да будете свесни да пресуде које су донете изгледају овако... Пошто су Готовина, Маркач и Чермак ослобођени, сад изгледа овако, после јучерашње пресуде: да су Срби протерали Хрвате из Србије, а да Хрвати нису протерали 250.000 само у „Олуји“, укупно 400.000 Срба из Хрватске. То тако изгледа. Изгледа да су Срби протерали сами себе из Хрватске и Хрвате из Србије. То је недопустиво по питању државе. Које касније реперкусије могу да буду, ја то не могу тачно знати.

Углавном, хоћу да видим ту колону трактора, хоћу да видим тај списак, јер осим Мијата Штефанеца, који је у Хртковцима страдао у кафанској тучи, нема ниједног другог убијеног Хрвата. То одговорно тврдим. Тражим списак тих двадесет пет наводно убијених Хрвата.

Број два, „Олуја“, могу да вам читам имена, 1.852 убијена и нестала само из „Олује“, од тога 543 жене, господо из Демократске странке. Зато очекујем извињење и од господина Жигманова и од вас. Старијих 908, готово 50% од 1.852.

На крају, оне који учествују у демонстрацијама у Нишу питам, пошто је држава Србија дала педесет милиона за Клинички центар Србије, сто милиона за обилазницу, пет и по милијарди је споразум Војске и Града Ниша, пошто држава улаже и пошто држава град Ниш третира као свој део, питам демонстранте...

(Председавајући: Хвала.)

Сачекајте да завршим.

...Укључујући господу Ћирића и Живковића, да ли они доживљавају Србију као свој део. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик проф. др Марко Атлагић.

Изволите.

МАРКО АТЛАГИЋ: Поштовани потпредседниче, моје питање биће упућено Тужилаштву Републике Србије а везано је за антидржавну делатност Вука Јеремића.

Вук Јеремић је, док је био министар иностраних дела Републике Србије, нанео Републици Србији несагледиве штете, чије последице ће отклањати многе младе генерације које долазе. Вук Јеремић је Србима 2008. године, тј. читавој домаћој јавности, подвалио Мисију Еулкс на Косову и Метохији тиме што ју је представио као мисију Уједињених нација. Тако је забио нож у леђа не само Србима на Косову и Метохији него читавој држави Србији. Вук Јеремић је то на своју руку урадио упркос томе што је постигнуто политичко јединство да Република Србија неће прихватити Ахтисаријев план и да се преговори воде са представницима Уједињених нација а не са представницима Европске уније.

У пролеће 2007. године избио је политички скандал када се сазнало да постоји спољнополитички тим представника Републике Србије под руководством Вука Јеремића, који је водио преговоре о Косову и Метохији. Када је 17. фебруара 2008. године проглашена тзв. независност Косова и Метохије, дипломатија Вука Јеремића није предузела никакве ефектне акције против независности Косова и Метохије иако је Народна скупштина Републике Србије одлуку о независности лажне државе Косово прогласила неуставном.

Вук Јеремић је пропустио да у име Републике Србије, чији суверенитет и територијални интегритет гарантује Повеља УН, пред Међународним судом правде поднесе тужбу против сваке појединачне државе која је признала тзв. независност Косова и Метохије на српској територији. Пропустио је да захтева хитно заседање седнице Савета безбедности УН због кршења Повеље УН. Он се, поштовани грађани, одрекао средстава заштите суверенитета и територијалног интегритета сопствене земље. С тим у вези, Вук Јеремић је неспорно питање суверенитета Србије пред Генералним комитетом Генералне скупштине УН први пут учинио спорним предлогом резолуције којом се тражи мишљење Међународног суда.

Има ли елемената кривичног гоњења против Вука Јеремића због делатности које је починио?

Поштовани грађани Републике Србије, уназад два дана говорио сам о медијским нападима на председника Републике Србије Александра Вучића, његову породицу и његове сараднике Александра Мартиновића и Мају Гојковић. Говорио сам да се у то укључила Н1 ЦИА телевизија и новинари као што су Цвијетин Миливојевић, Оља Бећковић и бајна професорка др Србијанка Турајлић „фон Сорос“. Они су на најприземнији, најпримитивнији, најбруталнији начин неистинама које се граниче с оном страном ума вређали председника Републике Србије Александра Вучића и

његове сараднике др Александра Мартиновића, др Орлића, представнике Народне скупштине Републике Србије, народне посланике и председницу Мају Гојковић, све посланике Српске напредне странке, гласаче и све бираче Српске напредне странке.

Тако су за Александра Вучића рекли да ће владати до краја живота и да је спреман на све. Поштована господо новинари, владаће дотле докле грађани Републике Србије буду хтели.

За председницу Народне скупштине Мају Гојковић професорка Турајлић је рекла, цитирам, да је „лажљива, непристојна, да нема ништа људско у себи, груба, спремна на све“. За гласаче Српске напредне странке и бираче, њихове посланике и руководство Српске напредне странке шарлатански аналитичар Цвијетин Миливојевић је рекао да су магарци. Бајној професорки др Турајлић „фон Сорос“ препоручујем да све оне гадости које је навела стави и уоквири у своју дневну собу, окачи о зид, да се читавог живота подсећа своје демократске и цивилизацијске културе.

Надаље, поједини опозициони посланици, као што су представници политичких група или партија, почевши од господина Бошка Обрадовића...

(Председавајући: Хвала, професоре.)

Само да завршим реченицу.

... Бориса Тадића, окривили су Александра Вучића и Марка Ђурића за брутално пребијање, а не Албанце. Чак је и Рахим Пацоли рекао да је припремљена туча итд. Тиме су се сврстали на другу страну и показали свој патриотски чин према Републици Србији.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Пошто се више нико од председника, односно овлашћених представника посланичких група не јавља за реч, настављамо са радом.

У исто време, користим прилику да пожелим добродошлицу нашим гостима: др Небојши Стефановићу, потпредседнику Владе Републике Србије и министру унутрашњих послова, и министру рада, социјалне политике и борацких питања господину Зорану Ђорђевићу, са сарадницима.

Обавештавам вас да је народни посланик Санда Рашковић Ивић спречена да присуствује седници.

Прелазимо на тачке 1–19. дневног реда (наставка заједничког начелног и јединственог претреса):

- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПЛАНСКОМ СИСТЕМУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ДЕВИЗНОМ ПОСЛОВАЊУ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ДОПУНАМА ЗАКОНА О РАЧУНОВОДСТВУ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ДОПУНИ ЗАКОНА О РЕВИЗИЈИ,

- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ФАКТОРИНГУ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ИГРАМА НА СРЕЋУ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПОРЕСКОМ ПОСТУПКУ И ПОРЕСКОЈ АДМИНИСТРАЦИЈИ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПОРЕЗУ НА ДОДАТУ ВРЕДНОСТ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О АКЦИЗАМА,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ДАВАЊУ ГАРАНЦИЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ У КОРИСТ НЕМАЧКЕ РАЗВОЈНЕ БАНКЕ *KfW*, ФРАНКФУРТ НА МАЈНИ, ПО ЗАДУЖЕЊУ ЈАВНОГ ПРЕДУЗЕЋА „ЕЛЕКТРОПРИВРЕДА СРБИЈЕ“, БЕОГРАД (ПРОЈЕКАТ ОБНОВЉИВЕ ЕНЕРГИЈЕ КОСТОЛАЦ – ВЕТРОПАРК),
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА ЗАКОНА О ДАВАЊУ ГАРАНЦИЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ У КОРИСТ ОТП БАНКА СРБИЈА А.Д. НОВИ САД, *BANCA INTESA A.D. BEOGRAD*, *NBG BANK MALTA LTD*, „АИК БАНКА“ А.Д. НИШ И *UNICREDIT BANK SRBIJA A.D. BEOGRAD* ПО ЗАДУЖЕЊУ ЈАВНОГ ПРЕДУЗЕЋА „СРБИЈАГАС“ НОВИ САД,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ ИЗМЕНА И ДОПУНА КОНВЕНЦИЈЕ О ПРИВРЕМЕНОМ УВОЗУ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ ФИНАНСИЈСКОГ УГОВОРА ЖЕЛЕЗНИЧКА ПРУГА НИШ–ДИМИТРОВГРАД ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ЕВРОПСКЕ ИНВЕСТИЦИОНЕ БАНКЕ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ГАРАНЦИЈИ (ПРОЈЕКАТ ТЕХНИЧКО-ПУТНИЧКЕ СТАНИЦЕ (ТПС) ЗЕМУН – ФАЗА 1) ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ЕВРОПСКЕ БАНКЕ ЗА ОБНОВУ И РАЗВОЈ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ МУЛТИЛАТЕРАЛНЕ КОНВЕНЦИЈЕ ЗА ПРИМЕНУ МЕРА КОЈЕ СЕ У ЦИЉУ СПРЕЧАВАЊА ЕРОЗИЈЕ ПОРЕСКЕ ОСНОВИЦЕ И ПРЕМЕШТАЊА ДОБИТИ ОДНОСЕ НА ПОРЕСКЕ УГОВОРЕ,
- ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА О ЗАЈМУ ИЗМЕЂУ *KfW*, ФРАНКФУРТ НА МАЈНИ И РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ – ПРОГРАМ ПОДСТИЦАЊА ОБНОВЉИВЕ ЕНЕРГИЈЕ: РАЗВОЈ ТРЖИШТА БИОМАСЕ У РЕПУБЛИЦИ СРБИЈИ (ПРВА КОМПОНЕНТА),

- ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗБОРУ САВЕТА ДРЖАВНЕ РЕВИЗОРСКЕ ИНСТИТУЦИЈЕ,
- ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗБОРУ ЧЛАНА КОМИСИЈЕ ЗА ХАРТИЈЕ ОД ВРЕДНОСТИ,
- ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ОРГАНИЗАЦИЈИ И РАДУ СЛУЖБЕ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ.

Пошто на листама посланичких група више нема пријављених за реч, пре закључивања заједничког начелног и јединственог претреса, питам да ли желе реч председници, односно представници посланичких група или још неко ко није искористио своје право из члана 96. Пословника.

Да ли се неко од овлашћених представника или председника посланичких група јавља за реч?

Реч има народни посланик Мирослав Алексић.

Изволите.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем, поштовани председавајући.

Поштовани министри, представници министарстава, ми данас имамо пред нама предлог за обједињену расправу о великом броју законских предлога – јако је занимљиво то што је значајан број њих ушао у процедуру 5. априла, истог дана када их је Влада усвојила – и по хитном поступку треба да расправљамо о јако важним темама које имају директне последице по живот грађана у Србији и даљи пут Републике Србије.

Такође, више је него занимљиво и то да ово није први пут да по хитном поступку расправљамо о овако важним законима, а нарочито да се то дешава у обједињеној расправи, са циљем да опозиција има што мање времена да се посвети овим законима и, наравно, да грађани што мање чују истину о томе шта се налази у овим законским предлозима.

Оно што такође посебно скреће пажњу јесте и то да се првих шест законских предлога односи на нешто што је била тема претходних месеци, недеља и дана, а везано је за стављање Републике Србије на црну листу ФАТФ-а, међувладине организације која се бори против финансирања тероризма и прања новца. Дакле, као што смо могли чути на Одбору за финансије од господина државног секретара, ови закони се искључиво доносе са циљем да се практично примене оне одредбе које је ФАТФ усвојио као правила још 2012. године.

Имали смо прилику да од премијерке чујемо да то што је ФАТФ ставио у свој извештај више не одражава реалну ситуацију. Подсетићу грађане Србије, зарад истине, у које је друштво Република Србија сврстана – у друштво са високоризичним земљама. Осим Србије, ту су још Северна Кореја, Етиопија, Сирија, Ирак, Иран, Шри Ланка, Тринидад и Тобаго, Тунис, Јемен. Дакле, Србија је једина земља у Европи која се нашла на негативној, црној листи ФАТФ-а. Једина у Европи.

Још горе је што је још пре шест година ФАТФ донео критеријуме и, заправо, све међународне стандарде које треба применити у међународној борби против прања новца и финансирања тероризма. Шест година ваша власт, разне ваше владе нису биле у стању да примене, да усвоје било који од ових међународних стандарда, или јако мали број њих. То, наравно, није сметало премијерки да најбруталније обмане грађане Србије и каже да то није истина, ми смо на тој листи зато што је то једна моћна земља тражила, ми смо испунили највећи број тих одредаба.

Ако је тако, зашто онда по хитном поступку усвајамо све ове законе? Зашто данас на дневном реду имамо шест закона по хитном поступку, који се тичу искључиво тога што се Србија налази на црној листи, означена као земља погодна за прање новца и финансирање међународног тероризма?

Такође, неки од проблема који се тичу земаља које су на листи јесу избегавање плаћања пореза, немогућност контроле токова новца, прање новца од трговине наркотицима и трговине људима, пословање офшор фирми. Све то је директно везано и за два главна поглавља, 23 и 24, у области борбе против криминала и организованог тероризма.

Дакле, немам друго објашњење зашто се ово шест година није урадило – вероватно ће министар унутрашњих послова да ми на то да одговор – осим да је режим имао некакву корист у ових шест година да Србија буде међу најатрактивнијим дестинацијама за прање новца, финансирање међународног тероризма. То објашњава чињеницу да је ниво корупције у Србији данас достигао ендемске размере.

Сва ваша прича 2014. године да ћете ући у немилосрдну борбу против корупције, да ћете казнити све оне у Србији који су се огрешили по питању коруптивних радњи, да ћете све криминалне групе растурити, да ћете увести ред у Србију свела се на то да смо ми данас једина земља у Европи која се налази на овој листи и да данас морамо по хитном поступку да урадимо нешто да бисмо колико-толико показали да се у Србији спроведе некакве реформе.

Реформи нема. Од 2012. године говорите о реформама у свим сферама друштва и свим секторима ове државе, али су оне, нажалост, изостале. Нису изостале само у делу корупције и различитих проблематичних ствари, па зато данас имамо проблематичне инвестиције попут различитих арапских инвестиција, од „Београда на води“, попут инвестиција и концесија за Аеродром „Никола Тесла“, попут инвестиција арапских компанија којима поклањате плодне оранице у Војводини.

Исто тако немамо одговор на кључне проблеме и велике теме – шта је било, ко је рушио објекте у Савамали, шта је са проблемом Вулинове тетке која је њему дала 200.000 евра за стан, за то треба дати одговор. Немамо одговор шта је са двадесет четири стана Сенише Малог и његовом имовином. Имамо случај да је ослобођен највећи нарко-дилер, кога је тако

означио председник Републике Александар Вучић, Космајац. Човек није крив, само је био део једне пропаганде. Имамо, такође, ослобађања Цанета Суботића и многа друга која сте спровели током шест година своје владавине.

Не да нема борбе против корупције, него је корупција све јача, све већи корен пушта, само што сте је ви централизовали и усавршили, на штету грађана Србије. Грађани Србије су ти који треба да трпе док власт данас кроз различите коруптивне моделе крчми национални и државни интерес Србије зарад своје личне користи и опстанка на власти.

Дакле, што се тиче ове теме, мислим да је потпуно јасно и да грађани треба да знају да се Србија нашла у друштву ових земаља које сам побројао, да је једина земља у Европи, да шест година није испунила ниједан од оних међународних стандарда (или јако мало, да будем тачнији) који су били препорука и да данас треба хитно да разговарамо о тим темама.

Што се тиче закона о порезу и пореском поступку, који је такође данас на дневном реду, и он је један од закона који имају везе с овом одредбом. Подсетићу вас да је ово девета промена Закона о пореском поступку и пореској администрацији од 2012. године. Ако нисам у праву, волео бих да ме исправите. Од 2012. године девети пут мењате један исти закон, господо. Пет пута у мандату министра Вујовића. Где то има у озбиљној држави, у озбиљној земљи? То је последица овога што законе усвајате по хитном поступку, преко ноћи, што подносите стотине и хиљаде фантомских амандмана да бисте избегли расправу, зато што неприпремљени улазите, зато што немате стратегију, зато што не знате шта треба да радите. Из године у годину мењате законе. Од тог закона зависи живот грађана Србије, зависи пословање привредника. Ви га мењате пети пут у мандату господина Вујовића, девети пут од 2012. године.

Зашто нисте предложили нови закон? Зар то није било нормалније? Ако тај закон не може данас да одговори на захтеве које имају Србија, њени грађани и њени привредници, страни инвеститори, па, хајде, направите нови закон, предложите нови закон. Изађите пред грађане и посланике са новим законом, а не да само идемо у нове и нове измене, и то по хитном поступку. Овога пута зато што је Србија на црној листи ФАТФ-а за финансирање међународног тероризма и пореску утају и прање новца.

Дакле, потпуно је бесмислено више говорити о закону који има толико измена.

Што се тиче Закона о акцизама, врло је занимљиво да овим законом предвиђате укидање акцизе на течни нафтни гас, коју сте ви увели, када је у питању коришћење тог енергента за грејање. Дакле, ви сте променили закон пре неког времена, неколико година, и рекли да ће да се плаћа акциза и уколико се течни нафтни гас користи за потребе грејања, односно као енергент. Ви данас признајете грешку и поново враћате акцизу на течни

нафтни гас. То говори о потпуно суманутој политици ове власти, да ви не знате шта радите, да се играте са државом, да се играте са законима, да се играте са посланицима. Мислите да је довољно само да се чује звонце, подигну два прста, да се нешто усвоји и да сте завршили свој посао. Јесте, завршили сте то, примили сте плату као посланици, као министри, као различити радници у администрацији централне власти, али какве су последице тога? Па, ево, да се играмо, да законе мењамо на сваких шест месеци или годину дана.

Такође, у овом Предлогу закона о акцизама нисте урадили једну важну ствар. Зашто нисте укинули акцизу на дизел-гориво за пољопривреднике? Да ли пољопривредници данас треба да плаћају најскупље гориво у региону и Европи, да немамо подстицаје за пољопривреду него да плаћају исту цену дизел-горива као што плаћа неко ко сипа у цип? Да ли Влада тако размишља да помогне пољопривредницима? Говорим о развоју пољопривреде. Како? Тако што им уводите све већи и већи намет? У овом Предлогу закона о акцизама нема тога. Нема ни тог „зеленог дизела“ који најављујете годинама. Ево, министар пољопривреде је више пута говорио о томе да ће се то наћи на дневном реду, зашто га нема?

Дакле, то је такође једна од важних тема на које треба да дате одговор. Али то није у сфери вашег интереса зато што се, заправо, не тиче онога што је лични интерес и пропаганда коју спроводите као владајућа странка.

Даље, што се тиче новог задуживања, то је посебна тема. Заправо, ми данас имамо овде и предлог закона о новом задуживању. Осамдесет милиона евра грађани Србије треба да се задуже за изградњу ветропарка у Костолцу. Пре неколико дана смо чули од директора ЕПС-а да ЕПС у овом тренутку на свом рачуну има 450.000.000 евра, па бих волео да ми кажете ко се нормалан задужује за нових осамдесет милиона евра ако на свом рачуну има 450.000.000.

Зашто се Србија и даље задужује ако имамо толико добре економске резултате, о којима шест година говорите? Они су вероватно добри само у вашим џеповима, јер су џепови грађана све празнији а ваши све пунији. Јасно је мени зашто ви говорите да је бајно економско стање у Србији, али погледајте мало како је у џеповима грађана Србије. Од тог економског бајног стања, савршеног економског раста, пуне касе, суфицита у буџету ми смо данас опет на дневном реду добили да треба да усвојимо ново задужење (односно ви, и усвојићете га), нових осамдесет милиона евра, и то за шта – за изградњу ветропарка у Костолцу.

У том споразуму је врло занимљиво да се милион евра предвиђа за консултантске услуге, бесповратно, у склопу пројекта изградње ветропарка. Постављам питање зашто би грађани Републике Србије дали неком милион евра за консултантске услуге ако имамо професионалца на челу Републике

Србије. Па, премијерка Ана Брнабић је ваљда највећи стручњак за ветропаркове у Србији. Зашто да дајемо данас милион евра неком другом када би она то могла да уради бесплатно?

Подсетићу вас да је у афери 2015. године госпођа Ана Брнабић била директор компаније „Континентал винд“ која је требало да подиже ветропаркове у Србији; да је тада у афери, у којој је тадашњи директор „Електромреже Србије“ Никола Петровић оптужен да је тражио мито од два милиона евра компанији „Континентал винд“, стала у одбрану Николе Петровића на прес-конференцији, заједно са министром Антићем. Напрасно је после тога добила функцију министра а одмах иза тога премијера. Вероватно је заслужила тим радом, јер је жртвовала интересе своје компаније да би заштитила коруптивне радње, уцене и рекет који је тражен компанији за подизање ветропаркова. То треба јавно рећи грађанима Србије. Нека се данас она, као стручњак, позабави овом темом. Она је чак била председница удружења фирми које се баве зеленом енергијом и изградњом ветропаркова у Србији.

Према томе, сматрам да је апсолутно непотребно давати нових милион евра за консултантске услуге бесповратно, а да не говоримо о томе да је беспредметно давати ново задужење ЕПС-у, задуживати грађане Србије за нових осамдесет милиона евра, ако већ говорите да ЕПС послује тако профитабилно.

Када говорите о томе како послује ЕПС, подсетићу вас да овај зајам који данас узимате узимате од *KfW*. *KfW* строго контролише и реализације пројеката и токове новца. Нисам сигуран да ће неко ко је био власник печењаре пре него што је постао директор највећег јавног предузећа у Србији успети да одговори на све те захтеве, и то онај који је трећу годину заредом у ве-де стању. Две године је прошло откако је расписан конкурс за именовање директора ЕПС-а, још увек није завршен. Зашто? Зато што ни у једној нормалној држави власник печењаре не може да буде директор ЕПС-а. Зато данас имамо ситуацију да никада мање није била откопана откривка, да термоблокови ТЕНТ-а раде са 50% капацитета и да су у претходних пола године практично радили на техничком минимуму због недостатка угља.

Нестручност и ваша партократија разарају све поре, све институције и систем Републике Србије. Оног тренутка када будете спремни да ангажујете стручне људе да обављају одређене послове у овој држави, можете говорити о институцијама, можете говорити о реформама. Али ви то не желите. Вама требају полтрони, они који ће климати главом и спроводити политичке одлуке у циљу пропаганде коју овај режим спроводи већ шест година, шест година једне бесомучне пропаганде, бесомучних лажи на тему бољег живота, развоја Србије, решавања борбе против корупције, криминала. Све је то бајка коју ви желите да представите грађанима кроз

невероватну и невиђену контролу медија, јер то је једини начин како можете да представите себе да сте успешни и да одрађујете неке послове.

Последњи закон о коме желим да говорим јесте закон о организацији Народне скупштине, односно о систематизацији Народне скупштине. Мислим да је подједнако важан као и ови остали.

Видите и сами у шта се претворио Парламент. Немојте за то кривити опозицију, која је мања, има мање времена да се обраћа и апсолутно је у подређеном положају од стране свих председавајућих у односу на владајући режим и владајуће странке. Скупштина је изгубила смисао, ово више није највише законодавно тело, ово се полако претвара у један циркус. Ови амандмани које сте увели као једну потпуно нову праксу, где подносите стотине, хиљаде амандмана како бисте спречили расправу о овим законима, говоре о томе да видите како имате шта да кријете.

То што се посланицима опозиције изричу опомене за све што јесте и није ...

(Председавајући: Вратите се на тему, колега Алексићу.)

Говорим о теми Народне скупштине.

... Говори о томе, заправо, да ви хоћете да ућуткате и избаците опозицију из сале. Добро вам иде. Морам вам рећи да сам један од људи који сматрају да треба напустити салу, и прошли пут сам то рекао, а ви сами седите овде, причајте шта год желите, један другом тапшите, довикујте, радите шта год хоћете. Али то није Скупштина, то није демократија, то је укидање демократије. Ви желите да укинете демократију.

Ако желите да нормализујете рад у овој скупштини, дајте исте аршине и једнима и другима, дајте могућност нормалног дијалога, дајте могућност нормалне расправе. Не подносите ове бесмислене амандмане и покушајте да решите, да уведете систем у рад овог дома. Немојте да га унижавате, јер никада није био унижен више него што је данас, за време овог мандата и за време председавања Маје Гојковић.

Колико Маја Гојковић није способна да уведе ред...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Алексићу, молим вас, стварно председница Парламента нема ништа с овом темом дневног реда и није она тема, не расправљамо о председници Парламента.

Молим вас, ви осамнаест минута говорите, је л' тако? Поменули сте све, од председника државе до ресорних министара у Влади, у Парламенту, и кажете да то није демократија. Онда на све то кренете да вређате председницу Парламента. Само вас молим, није ваш манир, завршите у демократском тону. Хвала вам.

Пријавите се поново. Само се пријавите још једном.

Изволите.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем.

Немојте бринути, на све ово што сам ја говорио и те како ће ми сада одговорити колеге, и по повредама Пословника и по репликама, итд. Биће много веће личне увреде него што сам и ја могао да замислим.

Говорим о Народној скупштини и њеном достојанству. Овде имамо на дневном реду систематизацију Народне скупштине. Имали смо ту ситуацију са секретаром и проблемима са генералним секретаром Народне скупштине; имали смо проблеме и са подношењем предлога закона од стране опозиције када се у минут до десет подноси сазив за седницу како бисмо ми били спречени да подносимо захтев итд. Све то, једно по једно, утиче на слику о Парламенту коју ми шаљемо и емитујемо грађанима Србије, оним људима чије интересе треба да заступамо, људима пред којима треба да будемо одговорни.

Нажалост, овде је много већа одговорност према политичким странкама, некаквим личним интересима, него према грађанима Србије, али доћи ће тренутак када ће се и те како грађани Србије освестити од ове медијске пропаганде и препознати шта ради овај режим и шта им је урадио у претходним годинама. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александар Мартиновић, по Пословнику.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, господин Алексић по обичају обмањује јавност. Јуче су то чинили Н1 и РТС, желећи да ове жалосне остатке српске опозиције прикажу као некакве мученике којима Маја Гојковић није дала, односно није дозволила да се утврди кворум.

Сада ћу вам изнети званичне податке, везано за јучерашња дешавања. Дакле, Марко Ђуришић је добио опомену у 10 сати и 53 минута када је на гласање стављен Предлог закона о допунама Кривичног законика, о којима нам иначе Демократска странка пробија мозак још од септембра 2016. године, који је поднео Балша Божовић. Сада замислите ко нам држи предавања о томе ко Народну скупштину претвара у циркус – дакле, Балша Божовић, посланик Демократске странке, предлаже закон о допунама Кривичног законика и каже како је то јако важно за државу, како смо ми зликовци зато што тај предлог закона не усвајамо, а Маја Виденовић, Радослав Милојичић, Горан Ћирић, каже, нису гласали за Предлог закона. То је једна ствар.

Друга ствар, Марко Ђуришић је јуче на најгори могући начин вређао госпођу Мају Гојковић, речником који није примерен ни кафанама које се налазе на Ибарској магистралаи. Ви који причате о томе како није било кворума, јуче је свако ко је пратио седницу Народне скупштине могао да види да је у тренутку када је Марко Ђуришић вређао Мају Гојковић у сали било присутно 149 посланика, при чему није било присутно из ове тзв.

демократске, европске и грађанске опозиције укупно 45 посланика. Дакле, вас није било. И нема вас ни данас. Посланици Српске напредне странке седе данас овде, као што су седели и јуче, а вас на прсте једне руке може човек да изброји.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Сматрам да нисам прекршио Пословник.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање? (Не.) Хвала.

Реч има др Небојша Стефановић, потпредседник Владе.

Изволите, др Стефановићу.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, видим да овде код неких посланика има, нажалост, доста неразумевања материје која се налази на дневном реду, поготово неразумевања односа између ФАТФ-а и неких од закона. На пример, закони о планском систему и о пореској администрацији немају никакве везе са ФАТФ-ом, апсолутно никакве. Дакле, погледајте свих десет примедба које је ФАТФ дао на акционе планове које је Србија имала; видећете да се ниједан не односи на ова два закона.

Закон о пореској администрацији, пре свега, мења се и мењаће се можда још 190 пута, и ту није ништа спорно. То се зове напредак, када имате унапређење електронског пословања, када имате олакшање комуникације са грађанима, између пореских субјеката и Пореске управе, нове механизме електронске комуникације; када имате могућност давања продуженог грејс-периода и могућност да се пореском обвезнику, када се на основу одлука Пореске управе одлучи да је несразмерно оптерећење том пореском обвезнику, може одобрити грејс-период од дванаест месеци; када Пореска управа омогућује достављање пореских аката електронским путем, дакле, ради на унапређењу свог деловања. То са ФАТФ-ом конкретно нема везе, али има везе са унапређењем рада Пореске управе. Има везе са тим да се пореским обвезницима у Републици Србији омогућава лакши приступ, боља комуникација са Пореском управом али и неке нове услуге, кроз сет ових закона, које Пореска управа може да пружи пореским корисницима, као што је механизам правне помоћи, и на различите друге начине да помогне грађанима Србије у остваривању њихових пореских права, а не само њихових пореских обавеза. Понављам, са ФАТФ-ом никакве везе нема.

Што се тиче ЕПС-а – кренућу отприлике неким редом како сам памтио оно што сте рекли – мислим да није примерено да се језиком увреда говори о људима који у ЕПС-у раде. Резултати ће говорити о свакоме од нас; да ли је неко био ово или оно у животу, важно је шта може да уради.

Оно што хоћу да вам кажем, када погледате први квартал ове године, што се тиче производње струје, производња струје је сада 11,3% већа него у

првом кварталу претходне године. Производња угља је у односу на рекордну прошлу годину 4,1% већа.

Могу да вам кажем да сам много пута био гост, имао сам прилику да будем на површинским коповима „Колубаре“. Имао сам прилике да разговарам са председницима синдиката и ЕПС-а и „Колубаре“, поред пословодства, дакле са оним људима који се брину о синдикалцима. Причао сам с њима и видео колико је тежак њихов живот, колико тешко раде, али и колико су посвећени да после катастрофалних поплава 2014. године, када су тамо били силни милиони кубних метара воде и када је Србија успела, поред сумње многих да ће успети да ту воду испумпа, не само да испумпа него да поврати... Већ после три или четири месеца производња је у једном обиму почела, да бисмо прошлу годину огромним радом рудара и великим залагањем људи у ЕПС-у успели да ту производњу подигнемо на рекордни ниво. Данас је та производња на бољем нивоу у односу на рекордну претходну годину. Имамо добре показатеље у производњи угља и укупно, и добру хидрологију за производњу електричне енергије.

Што се тиче пољопривреде, субвенције се дају, имате Закон о пољопривреди који то дефинише, наравно, кроз Управу за аграрна плаћања. Много боље је дефинисан начин. Ми, прво, имамо већ две или три године заредом повећавање новца у апсолутном износу у буџету који се тиче субвенција у пољопривреди. Зашто је то сад добро? Добро је зато што смо таргетирали да то добију пољопривредници, не да добију тајкуни, не да добију они који би да гориво које добију за пољопривреду сипају у нека друга превозна средства па да возе. Ми сада имамо дефинисано да гориво које је субвенционисано добију они људи који га заиста користе у пољопривредној производњи, дакле пољопривредници. То се не третира овим законима, ови други закони који дефинишу... Сад имате највећи захват у новцу, дакле највећи обим новца који ћете добити у последњих неколико година, где ће пољопривредни произвођачи то моћи да искористе. Дакле, не може се рећи да држава не води рачуна, апсолутно води рачуна.

Што се тиче ФАТФ-а, јесте тачно да Србија није испунила одређене стандарде који се траже, али далеко од тога да се Србија може назвати земљом која на било који начин учествује у прању новца или финансирању тероризма. Напротив, Србија је похваљена, и кроз деловање њених безбедносних органа део је коалиције која се бори против тероризма широм света.

Значи, ФАТФ је једна, рекао бих, доста крута институција, која дефинише одређене прописе на начин како она то види – рецимо, регистар стварног власништва. Ми сада радимо на испуњењу одређених услова које ФАТФ дефинише о регистру стварног власништва. Србија има, кроз АПР, кроз Министарство привреде и кроз Пореску управу, регистре власништва предузећа у Републици Србији, одређене податке који се тичу и власника, и

компаније, и ПИБ-а и свега осталог, али ФАТФ дефинише регистар стварног власништва на другачији начин.

Ми сада кроз закон, који ће Министарство привреде или финансија, то је ствар договора, али није важно које ће га министарство предложити... Кроз наредни закон који ће бити пред Народном скупштином дефинишемо прво регистар стварног власништва, како ће бити, чак и за друштва. Ту смо имали дилеме за једночлана друштва, где је један члан друштва са стопостотним власништвом, да ли се он третира и како се третира, како ћемо њега ставити у регистар, пошто ФАТФ инсистира и на могућим повезаним лицима. Сједињене Америчке Државе то гледају на један начин, Европа гледа на други начин.

Ја сам предводио нашу делегацију у Француској, разговарао сам са људима који су у *ICRG*-у и у ФАТФ-у, видео сам шта траже од Србије, и то је врло често с правом. Не кажем, ми смо се обавезали на испуњавање тих услова и те услове ћемо испунити. Али хоћу да кажем, није то да Србија нешто није урадила па имамо неки потпуно супротан и накарадан систем. Не, само није усклађен с оним процедурама које тражи ФАТФ. И нису све обавезе државних органа; постоје обавезе независних регулаторних тела, комора, као што су Комора јавних бележника, Адвокатска комора. Ми смо са тим људима почели разговоре и чини ми се да су они јако добро то разумели. Мислим да веома добро раде на томе и да ће систем контроле адвокатских канцеларија и јавнобележничких органа и казина, коју фактички раде заједнички Управа за спречавање прања новца и Пореска управа, дати резултате и да ћемо имати један систем који ће показати да је ефикасан.

Што се тиче оног где је Србија међу водећим у региону, а богами и шире од тога, то је свакако број кривичних поступака и коначних пресуда за спречавање прања новца. Укупно смо имали 45 учинилаца и 30 кривичних дела прања новца у 2017. години, док смо фактички у децембру открили 19 кривичних дела прања новца и 27 учинилаца, а у прва три месеца 2018. године процесуирано је седам кривичних дела прања новца и 11 учинилаца. Дакле, значајно повећање у односу на све претходне године уназад. Имали смо и самостална дела прања новца, имали смо дела прања новца са учиниоцима где је предикатно кривично дело начињено у иностранству, конкретно у Италији.

Имали смо озбиљан напредак у борби државних органа против прања новца, свакако и организованог криминала, и то нико не спори. То се види кроз оцене за Поглавље 24, које је оцењено као веома добро, да је Србија направила значајан напредак. Ми имамо добре резултате у томе. Да ли постоји простор да се унапреди? Свакако да постоји. Али не би све те земље тражиле сарадњу Србије... Погледајте у међународној сарадњи са тужилачким органима, у заједничким истражним телима, у заједничкој сарадњи тужилаштва и полиције, погледајте ниво сарадње Србије данас и

пре пет или шест година. Погледајте ниво напретка и резултате – заплена наркотика, број откривених лабораторија дроге, број приведених односно ухапшених и правоснажно осуђених чланова организованих група и у иностранству и код нас – видећете да Србија те напоре чини и испуњава те услове изузетно добро.

Хоћу да вам кажем да мислим да постоји простор да се поправи све оно о чему смо говорили пред ФАТФ-ом и све оно што су нам дали као препоруку да се испуни. Ми на томе радимо. Уверен сам да ћемо до јуна испунити највећи део примедба или готово све примедбе које је ФАТФ дао. То нису примедбе које онемогућавају наш систем да се бори са корупцијом и прањем новца, али свакако ће после испуњавања тих примедба наш систем бити ефикаснији.

Сет закона који је пред нама омогућиће ефикаснију контролу, другачији начин рада. Када дођемо до казина, ту се суочите са питањима која се тичу контроле рада казина, рецимо, у електронском смислу, пословање на интернету, пословање у другим земљама. То нису лака питања, на која су и многе друге земље дале одговоре, јер је то сложена проблематика – како контролисати игре на срећу које се одвијају у трећој земљи а обављају се преко провајдера у вашој земљи. Тешко је извршити детаљну контролу у том смислу.

Хоћу да вам кажем, овај систем и напори које Србија чини данас учиниће да наша борба против организованог криминала, прања новца и потенцијалног финансирања тероризма буде ефикаснија, али то ни на који начин не значи да се Србија данас не бори. Као неко ко је присуствовао тој седници, видео сам колико је пуно политика уплетена. Ту је премијерка у праву, политика је често веома уплетена. И поред тога што имате одређене, како они кажу, *immediate outcomes* који нису испуњени у одређеним секторима, по одређеним препорукама, имали смо велики број земаља које су изразиле забринутост поводом објективности извештаја везаног за Србију. Дакле, није тамо био апсолутни консензус око тога. Кад нема консензуса, механизам *ICRG* и ФАТФ-а је такав да председавајући доноси одлуку. То није одлука већине држава чланица или оних највећих контрибутора или било шта слично, већ копредседавајућих, који су у овом случају донели такву одлуку.

Не кажем да Србија нема ништа да испуни, Србија има и те како да испуни одређене норме, али видећете да ћемо свакако бити... Када и *ICRG* и ФАТФ буду дали препоруке, надам се да ћете тада похвалити напоре Републике Србије. Ево, бићемо ту па ћемо да видимо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, потпредседниче.

Реч има Владимир Орлић, право на реплику.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Немам ништа против, даме и господо народни посланици, када неко сам за себе каже да сматра да му није место у овој сали и да би се боље снашао вероватно да из те сале изађе. Лична одлука, ништа спорно. Али ако му смета чињеница да народни посланици примају плате, пре него што напусти салу нека врати своју плату, ако му то смета. Даље, ако му смета учешће државе у добрим стварима у овој земљи, када буде враћао плату нека врати и трактор који је добио као субвенцију управо ове државе.

Што се тиче добрих ствари и оног што је плус у џепу грађана Србије, о томе не треба да се консултује са Вуком Јеремићем, који о томе не зна апсолутно ништа, који се живо брине за стандард грађана Србије све твитујући из чувених светских монденских летовалишта, све твитујући из Аризоне, ових дана из Вашингтона, из швајцарских одмаралишта итд. Али може да се консултује са Борисом Тадићем. Борис Тадић је признао, невољно или несвесно, не знам, али признао, да су данас просечна примања у Србији већа него у његово и у Јеремићево време.

Министар је већ објаснио све што треба знати на тему ФАТФ-а, али није лоше да се подсетимо – ми смо неким одговарали на то – не постоји црна листа на којој се Србија налази. Да је неко хтео да погледа мало те мапе како су објављене, видео би да постоји неки дезен тамног само за две земље, ниједна од тих земаља није Србија.

Ако се бринете за то шта смо ми досад урадили (то је питање постављено), не може неко да се зове народним послаником а да нема појма шта је Народна скупштина усвојила у децембру прошле године. Када је то било, да ли је било пре сто година или пре три месеца само? Погледајте сајт Управе за спречавање прања новца, тамо пише које смо законе ми усвојили, које законе усвајамо сада, пише у образложењу тих закона зашто, то све лепо пише.

Ако се питате када је то држава могла да има везе са неким криминалом, неким тероризмом или било чим паравојним, па и то је лепо рекао својим речима, опет невољно или несвесно, Борис Тадић у интервјуу Светиславу Басари 2011. године. Рекао је да је његова тадашња странка, коју су тада водили он лично и његов најбољи Вук Јеремић, имала везе и са паравојним формацијама и са криминалом. Можда то неке ствари осветли овде. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Орлићу.

(Ђорђе Комленски: Реплика. Нећу да вас молим.)

Реч има Мирослав Алексић.

Пуна је листа. Молим посланике за стрпљење, имамо неки ред како су се посланици јављали. Добиће реч сви који имају право на то по Пословнику.

Изволите, колега Алексићу.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем се министру на коректном одговору, само бих још две чињенице изнео.

Што се тиче производње струје коју је министар поменуо, да је она 11% већа у овој години него претходне године, то и није за неку похвалу с обзиром на то да је прошле године производња струје била на историјском минимуму. Дакле, ако сте у односу на то подигли 11%, далеко је то од неких реалних потреба Србије и ЕПС-а. У прилог томе, уколико ЕПС добро послује, ја нисам чуо одговор чему онда ново задужење ако већ има 450.000.000 евра на рачуну.

Што се тиче ФАТФ-а и закона који се овде усвајају, захваљујем што је министар, за разлику од премијерке, јасно рекао да Србија није испунила одређене међународне стандарде који се од ње траже и практично потврдио оно о чему сам говорио на овој седници Скупштине, да се сада по хитном поступку усвајају закони који су везани за то. Ако то није Закон о пореском поступку и пореској администрацији, свакако јесте претходних пет закона, од редног броја 2. до редног броја 6, ту ћете се сложити са мном.

Наравно да ти закони и те како имају везе са ФАТФ-ом и тим што се Србија нашла на црној листи те организације као земља ризична за прање новца и финансирање међународног тероризма. О томе говори и изјава, понављам, са јучерашњег Одбора за финансије, где господин Мијаиловић каже – пуно тога смо урадили да бисмо се ускладили са захтевима које је пред нас поставио пре свега, чули сте сви, везано за ФАТФ захтеве, односно захтеве који су постављени пред нас везано за спречавање прања новца.

Дакле, то јесте суштина. Хајде, урадите то. Али ја сам говорио да је последњих шест година протраћено да се не уради нешто што је усвојено и што је била обавеза Србије од 2012. године.

(Председавајући: Хвала.)

Постављам још једно питање, и тиме завршавам, ако може министар да одговори – која је то земља, председавајућа ФАТФ-а, која је блокирала, односно ставила Србију на црну листу?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има др Небојша Стефановић, потпредседник Владе.

Изволите.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Ако причамо о производњи електричне енергије, наравно да она зависи... Поред обновљивих извора енергије, поред хидроенергије која се добија из централа, имате, наравно, и ону енергију која се добија производњом угља. Оно на шта Србија није могла да утиче била је хидрологија у претходној години, која јесте била лоша и због тога јесте утицала, поготово у првом и другом кварталу, на значајан пад производње електричне енергије, али је она у великој мери надокнађена огромним радом рудара на производњи угља. То је заиста нешто што је ЕПС урадио одлично, и хвала тим људима и рударима који су се за то борили. Дакле, ту не може

нико да каже, шта год ко рекао, та производња је била апсолутно рекордна. Што се тиче производње угља, та рекордна производња је повећана за 4,1% у првом кварталу, а укупна производња електричне енергије за 11,3%. То је заиста велики допринос.

Што се тиче ових кредита, имамо две добре ствари. Прва ствар, ми уз ово добијамо грант од милион евра, дакле потпуно бесповратна средства. Имамо ситуацију да се до сада никада није дешавало да под овако повољним условима добијемо кредит; обично се дешавало да се тај кредит плаћа из буџета, односно да то буде оптерећење свих грађана Републике Србије. Ми сада имамо оптерећење које на себе преузима ЕПС, дакле Електропривреда, и за текуће одржавање и за оне делове за развој нових обновљивих извора енергије, зато што смо се обавезали да до 2020. године остваримо производњу од око 27% учешћа обновљивих извора енергије у укупној енергији коју Србија произведе. То је добро, значи да ЕПС размишља, дакле Министарство енергетике, о будућности и о томе шта је за Србију план у наредних двадесет или тридесет година, не само ремонти неких блокова који треба да се десе у ТЕНТ-у, ПРО ТЕНТ-у или већ где да се догоде у Србији.

Мислим да је поред тога... Држава је, наравно, преузела услов да буде гарант, што је и нормално у оваквој врсти међународних споразума.

Мислим да је ово далекосежно сагледавање реалних потреба грађана Србије и обезбеђивање наше енергетске самосталности што се тиче производње електричне енергије у наредном периоду. Свакако да не можете увек све да предвидите, али је добро што је ЕПС предвидео диверзификацију својих ресурса, да можемо да гарантујемо да ће у наредном периоду струја бити ресурс који ће бити лако доступан свим грађанима Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, потпредседнице.

Право на реплику, Ђорђе Комленски, помињање председника странке.

Изволите.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући.

Изгледа да је постављање неумесних и глупих питања прелазно обољење, с тим што кад Вук „Потомак“ постави такво питање, то Србију јако много кошта. Ово овде и није тако страшно пошто је углавном на питања која смо чули јавно тужилаштво дало јасне одговоре у два круга и рекло шта мисли о лажним и неистинитим пријавама када је у питању стан Александра Вулина и да позајмити новац није кривично дело, а није ни срамота. Као што није срамота новац зарађивати у неком периоду свог живота физичким радом, имати печењару или било шта друго. Очигледно је да је то срамота за оне који постављају оваква питања.

Верујем да ћемо од државе ускоро добити одговоре на то да ли се тај који поставља питања бавио криминалом. Не само што је као члан Управног одбора упропастио „Прву петолетку“ у Трстенику, него је имао и своје мало

криминално организовано невладино предузеће, које се звало Фонд за унапређење ресурса грађана, који се наводно бавио негом старих лица и добио ни мање ни више него цирка 53.000.000 динара у Трстенику. Нити се зна којих старих лица, нити је нека стара лица било ко тамо помагао, издржавао и остало.

Оно што је виспреност, која не доликује чак ни онима који се баве организованим криминалом јер и они имају свој кодекс части, то је да сву штроку и одговорност за такав рад пребаци на госпођу Јулијану Јовановић, против које је поднета кривична пријава за злоупотребу службеног положаја због оваквог рада овог невладиног криминалног организованог предузећа, за стицање противправне имовинске користи – себи два милиона, а чућемо ваљда и коме тих милион и по динара. Верујем да ће одговор бити да је један од оних који овде постављају неумесна и глупа питања константно. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Идемо даље. Затворили смо круг реплика.

Реч има народни посланик Петар Петровић.

ПЕТАР ПЕТРОВИЋ: Поштовани председавајући, господо министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, Посланичка групе Јединствена Србија ће у дану за гласање подржати све предложене измене и допуне закона који су данас на дневном реду из једног простог разлога, да не коментаришем сваки закон посебно – зато што ова влада добро ради и прати живот, прати догађаје. Управо ове измене и допуне предложених закона, ја бих рекао економско-финансијских, иду за тим да омогуће лакши живот правним лицима, физичким лицима, привредницима и свима који се на мањи или већи начин баве привредом, привредним кретањима, финансијским пословањем итд.

Посебно треба да нагласим, испред Посланичке групе ЈС, то што је изменама закона сада коначно уведено да не треба дати право правним лицима и предузетницима, односно физичким лицима која су кажњавана правоснажним судским одлукама за одређена кривична дела да могу и даље да се баве одређеним пословима, који су таксативно набројани у предложеним законима.

Испред локалних самоуправа похвалио бих то што ће се убудуће овим изменама закона плански документи локалних самоуправа објединити са планским документима Владе Републике Србије. То ће олакшати, сигуран сам, пословање локалних самоуправа у наредном периоду.

Оно што желим да кажем испред Посланичке групе ЈС, то је да овде стално слушамо критику рада ове владе, да је запостављена борба против корупције и криминала итд. Да ли они који критикују не виде или неће да виде, не чују или неће да чују, или не умеју да прочитају резултате гласања уназад годину или две дана на локалним изборима, на државним изборима, када ова коалиција која чини Владу Републике Србије добија између 65% и

85% гласова? Па, да ли народ не зна и не види коме треба да да подршку него даје подршку онима који се не боре против криминала и корупције? Управо је то разлог што ова влада добија подршку у народу Републике Србије и добијаће подршку и убудуће.

Зато још једном напомињем да ће Посланичка група у дану за гласање подржати све предложене законе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вам.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани министри са сарадницима, поштоване колеге народни посланици, нисам сигуран, с једне стране, колико су два присутна министра, полиције и рада, надлежна за теме које су на дневном реду и где су нам министри финансија и други надлежни министри у Влади Републике Србије. То је питање више за председника Владе Републике Србије и за председника Скупштине, зашто данас овде нису они који треба да буду, да одговарају на питања народних посланика.

Друго питање које грађани Србије не могу да знају јесте да је Народна скупштина, то јест председник Народне скупштине из владајуће већине двадесет различитих предлога закона и одлука ставио, вољом, прегласавањем владајуће већине, у једну тачку дневног реда. Уместо да могу о сваком предложеном закону да говорим двадесет минута, ја сада о свих двадесет предложених закона могу да говорим укупно двадесет минута, што јасно значи да имам мање од минута по предложеном закону. Дакле, то грађани не знају па сам дужан да их обавестим зашто нећу моћи о свему детаљно да говорим – зато што је вољом владајуће већине укинута право опозиције да о сваком закону појединачно по двадесет минута говори шеф посланичке групе.

Као и досад, немам проблем да кажем шта је добро у предложеним законима. То ћу и овог пута учинити и, наравно, указаћу на неке ствари које су спорне. Примера ради, добро је, у вези са пореском администрацијом, да имамо ове нове предлоге који се тичу објављивања најбољих пореских платиша, принудне наплате пореза са штедних налога дужника, али и увођења грејс-периода за најугроженије пореске обвезнике. То су добре ствари. Значи, ако смо опозиција Влади Републике Србије, ми нисмо опозиција држави Србији. Када влада Републике Србије предложи добар закон, имаће нашу подршку; није мало пута било када смо као опозиција гласали за добре предлоге Владе. Проблем је што је тих добрих предлога Владе мало и што су већином предлози Владе лоши. Али, ево, увек када су добри, имате нашу подршку и ја то јавно истакнем.

Друга ствар која је овде добра тиче се поопштравања одређених мера када су у питању оснивачи или власници предузећа која се баве рачуноводством или играма на срећу. У Закону о играма на срећу, у предложеним изменама прописа, јасно се забрањује кривично осуђиваним

правним и физичким лицима да буду оснивачи и власници предузећа на које Србија може пренети право на приређивање игара на срећу. Или, рецимо, лице које се бави рачуноводством не сме бити претходно правоснажно осуђено за кривична дела која се односе на законе о раду, правосуђу и инвестиционим фондовима. То је добро. Значи, мора се поштриити, да не би било злоупотреба и да људи који су за нешто кривично одговарали не могу на тај начин даље да послују и функционишу.

Наравно, има и оних традиционалних проблема са многобројним предлозима закона од стране Владе Републике Србије. Ево, на пример, Закон о ПДВ-у, којим Министарство финансија од нас тражи да га ускладимо са директивама Европске уније. Понављам да ми нисмо Народна скупштина која треба да делује по директивама Европске уније и не може бити смисао законодавне функције Народне скупштине Републике Србије да испуњава директиве из Брисела. Дакле, ако ви мислите да је сваки закон који добијете као директиву из Брисела добар, онда се грдно варате. Сваки закон треба да буде добар и у интересу грађана Србије, а не у интересу Брисела и ЕУ. Дакле, Влада Републике Србије, кад предлаже законе, и ми као народни посланици, када их усвајамо, треба да водимо рачуна о интересима грађана Србије а не да испуњавамо директиве из Брисела.

То је оно са чиме се као проблемом ми овде непрестано суочавамо код већине закона који нам долазе у Народну скупштину – увек је образложење Владе Републике Србије да је то директива из Брисела и да морамо да испунимо ту директиву.

Сада ми реците, поштовани министри, због чега ми морамо да испунимо ту директиву. Јесмо ли ми чланица Европске уније? Када будемо чланица Европске уније, онда треба да поступамо по правилима Европске уније. Док нисмо чланица Европске уније, зашто бисмо примењивали услове, притиске, уцене, наредбе и директиве из Брисела?

На путу Србије у Европску унију по сваку цену ми, отприлике, треба да спроведемо сваку директиву. Ако нам Европска унија каже – морате да се одрекнете Косова и Метохије, ми треба да се одрекнемо Косова и Метохије зато што нам је то рекла Европска унија? Наравно да не треба. Ако нам Европска унија каже – распродајте сва своја предузећа, укините домаћу производњу, увозите само нашу робу из Европске уније, да ли то треба да радимо? Наравно да не треба.

Тако је исто и за ове законе, ако вам је нешто стигло као директива из ЕУ, добро размислите пре него што то предложите Народној скупштини, јер једно је интерес Брисела а друго је интерес грађана Србије. Ти интереси су често супротстављени један другом. Брисел гледа интерес ЕУ, њихових мултинационалних компанија, њихове привреде, политике, њихових међународних односа. Ми треба да гледамо своје интересе, интересе наше

привреде, наше економије, наших савезника у свету, а не да гледамо интерес Брисела који овде треба да буде примењен по сваку цену.

Дакле, молим вас, када као Влада Републике Србије сарађујете са Европском унијом, гледајте шта је интерес Србије, а не шта је интерес ЕУ.

Ми као Двери немамо проблем да се сарађује са ЕУ, са свим европским земљама, то је нормална ствар, и економски, и политички и на сваки други начин, али да нас неко уцењује, да нам неко из Брисела даје директиве, да нас неко тера да радимо нешто што је против наших националних, државних и економских интереса, не видим зашто бисмо то радили, једино ако смо „банана држава“. Једино ако смо условљени и уцењени од стране Брисела; једино ако је наша власт дошла на власт подршком из ЕУ па је сад дужна да нешто заузврат врати тој Европској унији.

Дакле, директиве из Европске уније јесу нешто што је неприхватљиво за Посланичку групу Српског покрета Двери и не можемо на тај начин подржати ниједан захтев и ниједан закон, као што је овај Закон о ПДВ-у, када он значи директиву Европске уније.

Сада да пређемо на сет закона који се тиче нових зајмова које предлагете да их усвојимо.

Иначе, господо министри, желим да вас обавестим да, по анализи коју је радио економски тим Двери, од ове три банке које су на дневном реду, а у питању су Европска инвестициона банка, Немачка развојна банка и Европска банка за обнову и развој, ми досада имамо 26 зајмова и 39 државних гаранција за разне зајмове које су узела јавна предузећа у Србији. То је укупно 65 различитих зајмова само код ове три стране финансијске институције. Дакле, ми смо у озбиљном дужничком ропству, ми смо се озбиљно задужили код страних, међународних монетарних институција и то треба да враћају наши потомци. Само код ове три међународне финансијске институције висина наших тренутних задужења је преко две и по милијарде евра.

Први проблем који имамо са даљим задуживањем јесте – који је смисао даљег задуживања? У колико ново дужничко ропство нас све то уводи? Колико ће наших будућих генерација морати да враћа те зајмове? Најважније питање – који је смисао тих зајмова? Да ли су они заиста на корист развоја наше инфраструктуре, привреде, пољопривреде, локалних самоуправа, што је овде у образложењу разлог зашто ми те зајмове узимамо? Могу да разумем путну инфраструктуру, она нам је потребна и корисна, али све друго за шта се задужујемо има смисла да радимо само ако је директна инвестиција у домаћу производњу, само ако ће од те домаће производње да се пуни наш буџет, само ако ће то да донесе отварање нових радних места.

Да, ево, имате обе моје руке и читава Посланичку групу Двери за свако задуживање које отвара нова радна места, које је директно упумпавање пара у домаћу производњу, која преко нових пореза и доприноса пуни буџет

државе Србије. А да радимо разне инвестиционе пројекте који су само додатно оптерећење на задуженост државе Србије, то јесте нешто што по нашем мишљењу није прави разлог да бисмо се додатно задуживали и упадали у дужничко ропство.

Има ту низ других конкретних питања која морамо овде да поставимо, а неке колеге из опозиције су већ поставиле. Ко су они који узимају провизије приликом добијања оваквих кредита и зајмова? Ко је тачно, именован и презименом, онај ко ће узети провизију? Ко је посредовао да добијемо тај зајам? Која је висина те провизије која њему иде, да видимо колико зарађује онај ко нам посредује у овоме? Да ли је то неко из домаћег круга, да ли је то неко из иностранства, ко је онај ко се богати на нашем узимању зајмова?

Господине министре, немојте само околно-наоколо, него директно: овај зајам, провизија је толика, име и презиме онога ко узима ту провизију; други зајам, провизија је толика, име и презиме онога ко узима ту провизију. Немојте да ми неке намештамо послове и перемо паре преко ових провизија. Немојте, рецимо, да финансирамо неког маркетиншког стручњака за потребе Српске напредне странке, који ће узети провизију па нећете ви као странка да му платите маркетиншке услуге него му плаћа држава Србија, или не знам какве друге страначке, пословне и друге потребе.

Још два важна питања због овог задуживања тичу се тога кога ангажујемо за консултантске услуге. Било је речи овде и о томе. Тачно име и презиме, фирма, ко носи те милионе евра да би добио консултантске услуге, да би се реализовали одређени зајмови, односно да би се реализовали инфраструктурни и други инвестициони пројекти. Да ли консултантске услуге пружају домаће фирме и неке домаће личности или стране фирме и стране личности, посебно оних који нам дају зајам?

Сада видите, господо министри, у чему је ту проблем.

Разумем интерес страних, међународних монетарних институција. Они прво нама дају зајам и зарађују на каматама; друго, онда они врше консултантске услуге па зарађују тиме што врате добар део пара на те консултантске услуге које нам дају. И, на крају, ми њиховим фирмама дајемо најуносније послове у реализацији тих кредита у великим инфраструктурним инвестицијама. Погледајте како су они добри: зарађују на кредиту, зарађују на консултантским услугама, зарађују њихове фирме на реализацији тих пројеката. Они имају све интересе овог света да уђу у ове зајмове.

А ви мени реците које ми интересе имамо, где овде зарађују наше консултантске фирме, где раде наше домаће фирме, где овде ми упумпавамо паре у домаћу производњу и отварамо нова радна места. Ево, наведите ми, од ових 65 зајмова, који је био да ми направимо нашу индустрију пољопривредне механизације; који је био да развијемо велике задруге и откупна места у Србији; који је био да направимо велике пољопривредно-

индустријске комбинате; који је био да ми развијемо било коју грану наше домаће привреде која би била замена за увоз (грађевинска оператива, текстилна индустрија, било која друга индустрија). Где смо узели зајмове да развијамо нашу привреду?

Шта, није дозвољено да узмемо те зајмове? То би ми, рецимо, било логично. Што би они нама давали зајмове да ми развијамо нашу привреду? Боље да увозимо производе њихових мултинационалних компанија, да се увознички лоби овде богати и да убијамо конкурентност наше домаће производње.

Ја разумем интересе нашег зајмодавца, али не разумем наше интересе у свему томе. Молим вас, господо министри, да ми то објасните, можда има неки интерес који ја не видим. Али оно што видим јесте да онај ко нам даје паре одлично пролази, он, његови консултанти, његове фирме. А како ми пролазимо и шта ће наша деца морати да враћају од ових 65 зајмова, у висини од више од две и по милијарде евра, то ћемо да видимо.

Сада прелазим, до краја свог говора, на једну тему која је много важна, само је једна од ових двадесет тачака, за остале просто нећу имати времена. Одлучио сам да овој теми посветим мало више времена, а тиче се избора председника и Савета Државне ревизорске институције. То је једна изузетно важна институција, која анализира како се троше паре грађана Србије и како се користи имовина државе Србије.

Верујте, лично сматрам да у овом тренутку нема важнијег посла у држави Србији од тога да се утврди ко краде паре из буџета Републике Србије, из буџета локалних самоуправа и како се користи имовина која је у власништву државе, односно локалних самоуправа. Онај који то утврди и пошаље у затвор све који су се огрешили о јавна средства урадиће револуционарно, велико дело у историји Србије.

Ја нисам приметио да је за ових шест-седам година власти Српске напредне странке било ко ко је опљачкао овај народ и државу у претходних тридесет година завршио у затвору на вишегодишњој робији на основу правоснажне пресуде. Ви ми наведите једног политичара или једног тајкуна... Ево, видимо да је скоро и највећи криминалац и трговац дрогом као што је Драгослав Космајац, по речима Александра Вучића, завршио на слободи. Дакле, наведите ми једног великог политичара, једног великог тајкуна, једног трговца дрогом који у овом тренутку на вишегодишњој робији на основу правоснажне пресуде лежи у затворима Србије. Где је Мишковић? На слободи. Где су Карићи? На слободи. Где су Станко Суботић Цане и остала екипа дуванске мафије? На слободи. Где је Млађан Динкић? У Влади Републике Србије, као и његова жена.

Чекајте, људи који су нас упропастили, оптужени за најтежа кривична дела, највећи криминал, највеће прање пара, највеће крађе, сви су на слободи, а ви се, као, борите против криминала и корупције. Шта би

радили да се не борите против криминала и корупције кад је овако када се борите?

Хајде да се вратимо на Државну ревизорску институцију, јер од ње заправо зависи да ли неко контролише крађу државних, народних, јавних пара. Ево да видимо колико ви бринете о ДРИ и онда ћемо прећи на кандидате. Наиме, мандат чланова Савета престао је 25. септембра 2017. године, пре више од шест месеци. Народна скупштина Републике Србије не бира најважнију независну Државну ревизорску институцију више од шест месеци, ја могу да разумем, само из једног мотива – да ДРИ не би радила свој посао и утврђивала ко злоупотребљава и краде народне, јавне паре. Ја не видим други мотив да ви шест месеци не бирате чланове Савета ДРИ.

Наравно, све посланичке групе имале су могућност да дају своје предлоге кандидата. Тако су посланичке групе власти дале своје кандидате, посланичке групе опозиције дале своје кандидате; било је сучељавање кандидата на надлежним, ресорним скупштинским одборима. И, да ли грађани Србије треба да погађају ко је предложен овде за чланове Савета Државне ревизорске институције? Наравно, они које су предложиле Српска напредна странка и Социјалистичка партија Србије, а није прошао ниједан кандидат кога је предложила опозиција, иако се видело на скупштинским одборима колико су одређени кандидати који су дошли из опозиционих редова надмоћнији, стручнији, способнији, са јачим биографијама – ако хоћете, можемо и да их упоређујемо овде јавно и да их позовемо овде на сучељавање – од кандидата власти. Дакле, један кандидат долази из редова СПС-а и још додатно четири кандидата, рачунајући и председника Савета ДРИ, долазе из редова СНС-а.

Како ће они који су блиски Српској напредној странци и Социјалистичкој партији Србије, које сте ви предложили у Државну ревизорску институцију, да контролишу ваше кадрове у Влади Републике Србије и ваше кадрове на нивоу локалних самоуправа (а имате готово комплетну власт у Србији) или на нивоу покрајине? Да ли је то логично? Па није логично. Једино би логично било да некога из опозиције поставите у ДРИ да би се контролисао рад ваших кадрова, од републичког, преко покрајинског до локалног нивоа. Да ли било ко у Србији има илузију да ће ови које ви изаберете као ваше предлоге у Савет ДРИ вас контролисати? Наравно да неће.

Хоћете ли да вам наведем досадашњи резултат контроле? Ево једног веома прецизног податка за вас: у периоду од 2008. до 2014. године ненаменски – обратите пажњу, грађани Србије – за шест година, пола власт Демократске странке, пола власт Српске напредне странке, у обе власти Социјалистичка партија Србије, ненаменски је потрошено, на основу извештаја ДРИ, 5.881 милијарда динара или 59 милијарди евра. Ненаменски потрошено. Даље, поднете су 1.364 кривичне и прекршајне пријаве, све је

завршило у фиоци. Да ли је неко одговарао за ненаменско трошење 59 милијарди евра? Да ли знате некога ко је одговарао? Да ли је неко на робији због тога? Посебна прича је трошење текуће буџетске резерве на коју Влада има дискреционо право и за коју практично ретко ко зна шта Влада са свим тим ради.

На крају ћу вам навести само оно што је урадио економски тим Двери, на челу са доктором економских наука Предрагом Митровићем, а на бази извештаја саме Државне ревизорске институције. Значи, где се све краду паре и на које се све начине краду паре, ево овако: на уређењу интерних аката локалних самоуправа, разним злоупотребама (службени телефони, службена возила, службена путовања, репрезентација итд.) Погледајте ово: у сегменту прихода 22 модалитета неправилности и злоупотреба; у сегменту расхода 42 модалитета неправилности и злоупотреба у коришћењу буџетских средстава, молим вас; у области јавних набавки 41 модалитет неправилности. Да не говорим о томе да није пописана имовина, да не говорим о томе да неко ко је на власти троши ненаменски 59 милијарди евра а није завршио у затвору. Од 2008. до 2014. године пола власт Демократске странке, пола власт Српске напредне странке, у оба термина, у обе власти Социјалистичка партија Србије, и неко је покрао 59 милијарди евра за које никада није одговарао.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има др Небојша Стефановић.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Наравно, не улазећи у то... Ако буде доказано да је неко учествовао у било каквом коруптивном делу, наравно да ће то државни органи гонити, али није ми јасна само једна ствар. С обзиром на то да је буџет Републике Србије око десет милијарди евра годишње, то би значило да је неко за тај период проневерио све паре Републике Србије и да ниједан динар, па чак ни онај за плате народних посланика, није потрошен у складу са законом, ако је проневерио шездесет милијарди. То је апсолутно немогуће. Десет милијарди евра је годишњи буџет Србије. Ако је у питању шездесет милијарди, значи, за шест година сви буџети Републике Србије, укључујући све плате свих људи у овој земљи који примају плату из јавног сектора, апсолутно проневерени. То је, сложићете се, немогуће.

Претходни председник Државне ревизорске институције изабран је у мандату 2008. па 2013. године. Дакле, ни владајућа већина није имала никакав проблем са људима који су изабрани у претходном периоду. Он је имао два пуна мандата по пет година. Народна скупштина ће бирати нове људе. Не бих се мешао у одлуке Народне скупштине, али мислим да не стоји да се неко бира јер неко има или нема проблем с тим. На крају крајева, важно је да та институција која је важна за Републику Србију ради свој посао.

Што се тиче закона који су на дневном реду, када говоримо о ПДВ-у, ми пред собом у законским решењима имамо неколико добрих решења

која закон о изменама и допунама Закона о ПДВ-у предвиђа, а то је, рецимо, подршка фирмама које су извозници у Србији. Фирме које су у нашој земљи основане и имају претежну делатност извоза до сада су имале могућност да траже повраћај ПДВ-а када га већ плате. Овим законом се омогућава... То ће бити фискално неутрално, али ће суштински бити подршка тим компанијама јер оне не морају унапред да обезбеде новац, неће морати да плате ПДВ па касније да траже рефундацију, већ самим тим што су извозници неће морати да га плаћају. Дакле, имамо нешто што је системска подршка извозницима, помажемо нашој земљи а не правимо било какву штету за Републику Србију, већ, да кажем, порез за фирме које се баве овом делатношћу.

Такође, смањује се стопа ПДВ-а на смеше за сточну храну, што је добро јер мислим да то подржава пољопривреду на специфичан начин. Мислим да нашу производњу у том смислу морамо да јачамо.

Морам да се осврнем само у пар реченица на јавни дуг. Јавни дуг је на данашњи дан 59,3% БДП-а. Дакле, имамо тренд смањења у последње три године, стални тренд смањења учешћа БДП-а у јавном дугу. То је добро зато што Република Србија показује оно што су и народни посланици рекли – наша деца неће морати да плаћају више, плаћаће мање. А ми се трудимо, Влада покушава да мерама и свим оним што предузима олакша грађанима Србије све оно што је било раније.

Шта је добро? Ми данас кредите не узимамо за покривање дугова јавних предузећа. Мало пре смо разговарали о енергетским предузећима... У последње две године, што се никада раније није догодило, свих пет енергетских предузећа Републике Србије послује позитивно. То се није дешавало раније. Већ две године заредом свих пет послује позитивно и остварује приходе за Републику Србију. Ми данас узимамо кредите за развој; ем што смањујемо јавни дуг, ем што тај новац користимо за развој, не за покривање дугова, и то по ко зна каквим каматним стопама.

И још једна ствар, не мислите ваљда да *KfW* некоме плаћа провизију за узимање кредита? Они, и ако вам дају грант... Дакле, ако има консултанта, консултанта плаћају они из бесповратних средстава које вам дају. Србија плаћа камату. Ако имате сопствена средства, онда вам било какав кредит не треба. Ако их немате, морате узети кредит. Овај кредит је по заиста повољним условима и никоме се не плати не знам каква провизија; обично су то експерти који раде већ са тим банкама, да вам помогну у имплементацији те врсте развојних пројеката. Дакле, не ради се о новцу Републике Србије, овде се конкретно ради о милион евра које Србија добија бесповратно. Дакле, то је поклон *KfW*-а. Нису морали да га дају, то су преговори који су тако договорени.

Ми имамо могућност да Република Србија добије и ту врсту стручне помоћи. А не било каква провизија, да људи не помисле да се некоме плаћа провизија што је неко узео кредит. Нити би то *KfW* као државна немачка

банка дозволио, нити би то било ко у Републици Србији узео. Ми узимамо кредит за који плаћамо каматну стопу која је врло транспарентна и нижа него што су биле каматне стопе које су узимане раније. Што се тиче помоћи, помоћ је да се би се ти пројекти реализовали на бољи начин.

Ми данас тим пројектима, односно кредитима које узимамо, радимо на развоју наше земље и обезбеђујемо да се производи више електричне енергије, што ће у крајњем исходу довести до више новца за грађане Републике Србије. Не трошимо те паре на потрошњу, трошимо на развој. Мислим да на такав начин одговорно и озбиљно радимо.

Сама чињеница да смо данас испод нивоа Мастрихта, који предвиђа задуженост од 60% БДП-а у јавном дугу – ми смо данас на 59,3% – показује да Република Србија може да каже да је успела у једној важној ствари и да у последње три године у континуитету смањује свој јавни дуг и оставља грађанима Србије мање дугова и више могућности да новцем који узима иде у инвестиције, инфраструктуру, све оно што доноси развој, што диже БДП, а не у неку јавну потрошњу или враћање и сервисирање дугова. Нажалост, један део мандата ове владе морали смо да потрошимо враћајући неке дугове из претходних времена, када су каматне стопе биле и по седам, осам, девет посто, што је стварно било готово неиздрживо. Данас држава ради и одређену врсту трансформације тих дугова, ради *rolling*, ради враћање и превремено враћање дугова и на такав начин показује одговорност према својим грађанима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Стефановићу.

Реч има Александар Мартиновић.

Изволите, право на реплику, наравно Бошку Обрадовићу.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Господине Маринковићу, ако ми дозволите, ја сам један од овлашћених представника на овој седници, тако да...

(Председавајући: Да, изволите по том основу, ја сам мислио да је реплика у питању.)

... Тако да ме немојте ограничавати у ове две минуте, имам доста тога да кажем о томе како су господин Бошко Обрадовић и Двери испумпавали државни новац од 2004. године па до дан-данас. Оно што не будем успео ја да кажем, надам се да ће рећи мој колега Маријан Ристичевић.

Дакле овако: господин Бошко Обрадовић је почео са испумпавањем државног новца већ 2004. године – иначе, за време мартовског погрома Срба на Косову и Метохији – из „Колубаре“. Тада је директор „Колубаре“ био господин Владан Јовичић из Демократске странке Србије. У том тренутку је „Колубара“ забележила, те 2004. године, губитак од скоро десет милијарди динара. Истовремено је, и поред тог губитка, успела да издвоји више од 140.000.000 разним удружењима. Једно од тих удружења још 2004. године биле су Двери, којима је из „Колубаре“, која је тада грцала у губицима и

дуговима, дато бесповратно 4,2 милиона динара. То је настављено и 2007, 2008, 2009. и 2010. године.

Даље, када је у питању испумпавање државног новца, господин Бошко Обрадовић се у то изузетно добро разуме, много боље него ми из Српске напредне странке јер ми се никада на тај начин нисмо финансирани. Ја ћу вам сада прочитати податке само за две буџетске године, за 2008. и 2009. годину.

Иначе, Бошко Обрадовић је, наводно, велики противник Демократске странке, свега онога што је Демократска странка урадила. Он је највећи борац против режима који је дошао 5. октобра 2000. године и има јако велику аверзију према Демократској странци, једино воли њихове паре.

Године 2008, и то преко, пазите, Министарства за дијаспору, како су се вешто досетили, као да су Двери негде у Америци или Аустралији, Министарство за дијаспору је за Двери у 2008. години издвојило 300.000 динара, а за 2009. годину опет Министарство за дијаспору... Односно у 2008, пазите, два пута 300.000 динара, па 400.000 динара, а у 2009. години два пута по 300.000 динара. Значи, Министарство за дијаспору само у две буџетске године, 2008. и 2009. године, издваја више од милион динара покрету Двери.

Желим да подсетим господина Бошка Обрадовића да је у Народну скупштину Републике Србије ушао на листи странке која је крајем априла 2008. године потписала Споразум о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица и Републике Србије. То је била заједничка влада Демократске странке и Демократске странке Србије. Споразум о стабилизацији и придруживању је у име Републике Србије потписао Божидар Ђелић. Сећате се да је махао оним наливпером као некаквом реликвијом која ће оставити много позитивног ефекта за будуће генерације Срба, оним наливпером којим је крајем априла 2008. године потписао Споразум о стабилизацији и придруживању са ЕУ. На листи Демократске странке Србије господин Бошко Обрадовић је 2016. године ушао у Народну скупштину.

Ни то није било доста. Борећи се за цензус, не би ли се некако докопао тих фамозних 5% гласова који су неопходни да би нека странка односно коалиција ушла у Народну скупштину, он се није обратио за помоћ, због наводне изборне крађе, амбасадору Руске Федерације у Београду, није се обратио за помоћ амбасадору Кине, обратио се за помоћ амбасадору Сједињених Америчких Држава. То је чињеница.

Даље, господин Бошко Обрадовић нам је овде држао предавања о томе како би требало водити политику према Косову и Метохији, да оно што Влада Србије ради, што ради председник Републике, ништа не ваља, да је то издаја, да ћемо ми на крају морати да признамо независно Косово и Метохију, да ми поступамо по некаквим директивама Европске уније.

Прочитаћу вам сада какав је био програм Двери. Не знам, можда је у међувремену промењен од 2011. године. Прочитаћу само један део, да би грађани Србије знали о каквим се лицемерима и дволичним људима ради, један део из програма Двери везан за преговоре о Косову и Метохији. Дакле, 2011. године Двери кажу следеће, цитирам: „Сходно томе да је Европска унија преузела улогу посредника у преговорима, још пре њиховог почетка треба инсистирати на јасној и недвосмисленој изјави председника Европског савета Хермана ван Ромпеја којом ће бити послата порука косовскометохијским Србима да треба да остану на Косову и Метохији и да ће им“, на ово посебно обратите пажњу, „Европска унија гарантовати“, не УН, него ЕУ, „сва права и слободе и да се неће толерисати било какве провокације, политичке или оружане, усмерене против Срба.“ Дакле, Европска унија треба да да те гаранције, не Савет безбедности УН, не Република Србија, него Европска унија. То кажу Двери 2011. године, у време када су биле финансиране из Демократске странке, преко Министарства за дијаспору, и када су биле финансиране из „Колубаре“. Зато овакви ставови о Косову и Метохији.

Такође, каже се даље: „Главномандујући КФОР-а мора гарантовати да ће међународне војне снаге на Косову и Метохији оштро реаговати значајним војним снагама у случају угрожавања преосталог српског становништва у јужној српској покрајини и поновне масовне акције албанских паравојних и параинституционалних структура. Сматрамо да безбедносне службе“, цитирам и подвлачим још једном, „безбедносне службе утицајних држава Европске уније“, не Уједињених нација него безбедносне службе утицајних држава Европске уније и КФОР-а, „располажу довољним бројем информација због којих се овакав захтев српске стране може окарактерисати нужним.“

Даље: „Србија“, по мишљењу Двери, „исказује пуну спремност за учествовање у заједничким пројектима од обостраног интереса са представницима привремених косовских институција, са или без подршке међународних организација, у областима саобраћаја, саобраћајне инфраструктуре, енергетике“, између осталог, то подразумева да се Шиптарима да и језеро Газиводе, „пољопривреде, шумарства, водопривреде, туризма“, то значи скијалиште на Брезовици, „одрживог развоја, заштите животне средине и просторног планирања“.

То је програм Двери из 2011. године, везано за преговарачку позицију Републике Србије у разговорима са привременим институцијама самоуправе у Приштини. Шта можете да видите из овог дела програма који сам цитирао? Шта се спомиње? Европска унија, КФОР, службе безбедности држава чланица Европске уније, сарадња са Албанцима на Косову и Метохији у свим оним важним животним питањима за Србе на Косову и Метохији: саобраћај и саобраћајна инфраструктура, енергетика, туризам, одрживи развој,

заштита животне средине, просторно планирање. Нигде се не спомиње ни Русија, ни Кина, ни Савет безбедности Уједињених нација где нам Русија и Кина чувају суверенитет и територијални интегритет на Косову и Метохији. Спомињу се једино ЕУ и безбедносне службе држава чланица ЕУ уније.

Зашто је програм Двери био такав? Морао је да буде такав јер су Двери биле у то време, а вероватно су и дан-данас, финансиране од стране тадашњег режима Бориса Тадића. У континуитету, од 2004. до 2012. године, Двери су биле на државним јаслама, да ли је у питању „Колубара“, да ли је у питању буџет Министарства за дијаспору, да ли је у питању кеш који су добијали од Демократске странке. Сада нам такви људи у 2018. години држе предавања о томе како ми наводно испумпавамо неки новац из државне касе, како смо корумпирани, како смо не знам ни ја какви, како водимо издајничке преговоре о Косову и Метохији.

Навео сам вам само неколико примера, колико су пара добили из „Колубаре“ када је „Колубара“ имала губитак од десет милијарди динара само у 2004. години. Паре су добијали 2004, 2005, 2006, 2007. и 2008. године. Од 2008. године прелазе на државни буџет па сваке године по милионче добијају од Министарства за дијаспору. А најновија технологија како се краде држава, то је када се добије новац од државе за изборну кампању, па оно што се не потроши, да се не би вратило држави, заврши у приватним џеповима функционера Двери.

Да не бих превише одузимао времена, о томе ће врло детаљно, са структуром свих издатака, свих примања, свих узимања, свих лоповлука у режији Двери, да вам каже нешто више мој уважени колега Маријан Ристичевић.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић, право на реплику.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Господине председавајући, не знам по ком основу је Александар Мартиновић добио реч да петнаест минута говори против Двери.

(Председавајући: Као предлагач акта.)

Двери нису тачка дневног реда Народне скупштине Републике Србије. Да ли ја имам петнаест минута да одговорим на ове нападе и клевете? Да ли имам тих петнаест минута?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Шта кажете? Изволите?

(Бошко Обрадовић: Да ли имам тих петнаест минута да одговорим?)

Немате по Пословнику. Господин Мартиновић има по Пословнику, као предлагач. Дакле, имамо једну тачку и он је апсолутно говорио...

Имате два минута.

Изволите. Право на реплику. Пријавите се поново.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Само сам хтео да утврдимо да господин Мартиновић може петнаест минута да напада и клевете Двери, а ја имам само два минута да му одговорим. После ће да се надовеже господин Ристичевић и тако ће они цео дан причати против Двери, а ми можемо у два минута да одговоримо. Али у реду је, то су правила игре која сте ви прописали.

(Председавајући: Ја бих волео да нико никог не напада.)

Ја сам овде једини у дневном реду, господине председавајући. Нисам наводио своје ставове и лагао, измишљао као господин Мартиновић; читао сам извештаје Државне ревизорске институције која је навела сто четрдесет модалитета различитог ненаменског трошења државних пара од 2008. до 2014. године, сто четрдесет начина како се краду паре из државног и локалног буџета.

С друге стране, када сте невладина организација, имате право да конкуришете за средства код државе. Шта је ту било спорно? Двери се до 2011. године нису бавиле политиком, биле су невладина организација.

С друге стране, највећа лаж, никада у животу нисам видео ниједног америчког амбасадора, никад нисам био у Америчкој амбасади. Нисам ја пријатељ Тонија Блера, Герхарда Шредера, Била Клинтона, него је председник Српске напредне странке и председник Србије Александар Вучић, он се дружи, грли и љуби са ратним злочинцима и убицама српског народа.

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Обрадовићу, је л' ви реплицирате господину Мартиновићу или... Председник није овде. Немојте, молим вас, тако тешке речи да користите.

Реплика је колеги Мартиновићу. Изволите.

Пријавите се поново, вратићу вам време.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Мислим да сам довољно јасно указао ко је пријатељ НАТО-а, Америке, Европске уније и коме је Европска унија честитала победу на председничким изборима три сата пре затварања биралишта; ко је довео на власт Српску напредну странку зато што је прихватила да више и боље служи интересима Брисела и НАТО-а него што је то радила Демократска странка на челу са Борисом Тадићем. У таквој ситуацији, Дверима, које никада нису биле на власти, нешто замерати, измишљати и лагати, заиста је неприлично.

Решите проблем ненаменског трошења средстава, решите проблем крађе пара овог народа, решите проблем криминалаца, тајкуна и политичара који су нас опљачкали у претходних тридесет година па се јавите Дверима. До тада, ја могу само да вам прочитам још један цитат из извештаја Државне ревизорске институције: „Код припремних радњи за састављање финансијских извештаја утврђено је да није пописана финансијска имовина Републике Србије у вредности од“, обратите пажњу, „477 милијарди динара.

Није пописана ни финансијска имовина у вредности од 24 милијарде динара“. Ви не знате шта је имовина државе Србије. Неко пљачка имовину државе Србије. Уместо да се тиме бавите, ви се бавите Дверима, како ви кажете, малом и небитном странком опозиције. Зашто сте се ви толико уплашили Двери ако смо ми толико мали и небитни?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Обрадовићу.

Идемо даље са репликама.

Право на реплику, Неђо Јовановић.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Заиста, ми нисмо фасцинирани оним што ради и говори Бошко Обрадовић, напротив, то није за фасцинацију, то је за највећу осуду која се може изрећи. Али када већ говоримо о неистинама, онда морамо да кажемо ко говори неистину, а то је управо Бошко Обрадовић.

Имајући у виду да је више пута поменута Социјалистичка партија Србије као нека привилегована странка, морам да скренем пажњу ради грађана Србије – Социјалистичка партија Србије као део власти, и ове и претходне, никада није имала бенефите, никада није имала привилегије. У Сурдулици смо супериорно на власти већ неколико изборних процеса; сваке године ДРИ буквално „пречешљава“ све што се ради на нивоу те локалне самоуправе.

Када је у питању партократија и када су у питању кадровска запошљавања, замолио бих да се постави неколико питања, да се одговори да ли су неке информације тачне. Рецимо, да ли је тачно да је отац господина Обрадовића радио као градски инспектор у Градској управи? Да ли је брат господина Обрадовића радио у Градској управи за урбанизам? Да ли је тачно да је супруга рођеног брата господина Обрадовића радила у једној јавној установи? Да ли је тачно да је господин Обрадовић био пи-ар Градске библиотеке у Чачку?

Да ли је контролисано финансијско пословање предузећа „Катена мунди“? Зашто? Зато што је ово предузеће у АПР-у регистровано тако што је један од оснивача Бошко Обрадовић. Поставља се питање каква је била финансијска конструкција тог предузећа у време када је он био законски заступник истог предузећа. То је оно што се односи на финансије и финансијско трошење средстава. О буџетским нећу да говорим због тога што је о томе говорио господин Мартиновић, али ова друга су јако интересантна за органе који тиме треба да се баве.

Уколико је све ово тачно, завршићу у овој реченици, онда се поставља питање личног етичког кодекса, да ли неко ко има све ово у виду може било коме другом шта да импутира.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Јовановићу.

Право на реплику, др Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, господин Бошко Обрадовић очигледно уопште не зна које су све тачке дневног реда.

Дакле, 19. тачка дневног реда је Предлог одлуке о организацији и раду Службе Народне скупштине, који је поднео Одбор за административно-буџетска и мандатно-имунитетска питања и тај одбор је мене овластио као овлашћеног представника на овој седници Народне скупштине.

Даље, што се тиче финансирања Двери, ево шта каже Милош Јовановић – ако лажем ја, ваљда не лаже човек који је председник ДСС-а – у изјави за „Данас“ 21. фебруара 2018. године: „Покрет Бошка Обрадовића полази од себе јер је својевремено Демократска странка Србије финансирала баш тај покрет, а то је чинио и Драган Ђилас, што може и да посведочи.“ Значи, не само да вас је финансирала Демократска странка Србије, него су вас финансирали и Драган Ђилас и његово лоповско удружење.

Што се тиче овога што је рекао господин Неђо Јовановић, „Катена мунди“, само да вас подсетим, господине Обрадовићу, ево, кажите пред грађанима Србије да сте 2014. године као један од сувласника „Катене мунди“ звали у Извршни одбор Српске напредне странке, предлагали коалицију Двери и СНС-а у општини Лучани. Ваш услов је био да све школе и предшколске установе набављају књиге, уџбенике и сав остали материјал од издавачке куће „Катена мунди“, а ви ћете заузврат, наводно, да смањите нападе на СНС.

(Бошко Обрадовић: То је хит.)

Јесте, то је хит. Тако ради Бошко Обрадовић, значи, направи издавачку кућу, мало га финансира Ђилас, мало ДСС, мало „Колубара“, мало Министарство за дијаспору и он каже – ја не сносим одговорност. Не сносити ви одговорност не зато што не желите да сносити одговорност, него вам грађани Србије нису дали право да сносити одговорност за судбину државе Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику, Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Знате шта, у ове бајке о којима прича Александар Мартиновић може да верује само онај ко верује да Александар Вучић живи од плате председника Србије од сто хиљада динара. Ако неко верује да Александар Вучић живи од плате председника Србије...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Обрадовићу, имате потпуно право, реплика, ваше време, користите. Не могу стварно да вам дозволим да вређате председника Републике на такав начин, без икаквог разлога, без икакве потребе. Имате право, реплика са Мартиновићем, Српском напредном странком, Социјалистичком партијом Србије, сва слобода. Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Дакле, против Двери може да се каже било шта, да се лаже, измишља, клевета, а ми не можемо ни да одговоримо. У реду је, то су правила игре, поштујемо. Владајућа већина, можете да радите шта хоћете, али не можете докле хоћете.

Дакле, друго питање гласи – Српска напредна странка је читав свој опозициони век провела нападајући бившу власт Бориса Тадића, у којој је, наравно, сасвим случајно седела Социјалистичка партија Србије, а када је срушен тај накарадни и катастрофални режим, онда је Социјалистичка партија Србије узета и даље наставила да врши власт заједно са Српском напредном странком. Хоће ли СПС одговарати за било шта из оног времена лоше власти Бориса Тадића и тадашње коалиције ДС-а и СПС-а? Или је тиме што је ушла у власт са Српском напредном странком Социјалистичка партија Србије ослобођена свих кривица из претходног катастрофалног периода уништавања државе Србије под Демократском странком, како тврди СНС?

Наравно, знам да ви не поштујете чак ни сопственог председника Александра Вучића, који је рекао да је нападање породице и увлачење чланова најуже породице у прљаве политичке сукобе непримерено. Али то не важи за породицу Обрадовић, њу можете да газите, вређате, нападате, она не сме да ради у јавним институцијама, предузећима и установама, она на сваки начин може да буде предмет овде прозивке. А када се помене породица Вучић, онда скаче председавајући, онда сви штите породицу Вучић као белог медведа и нико не сме да пита чиме се бави брат Александра Вучића.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Обрадовићу, ја ћу на све начине, колико год ми овај пословник дозвољава, да се трудим да нико не увреди вашу породицу. Значи, реплике, политичка дебата – нема проблема. Сигуран сам да нико ко председава неће дозволити да се вређа ваша породица, али немојте ни ви то да радите.

Изволите, наставите. Пријавите се.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Господине председавајући, само указујем на дупле стандарде: значи, неке породице су заштићене, неке породице могу да се нападају. Неко ко је раније био у власти и ко је оптужен да је катастрофални режим, ево га поново у власти, и даље влада. Када ће да одговарају они који су упропастили ову државу, који су покрали овај народ, који су ненаменски потрошили оволике паре на 140 начина крађе које је утврдила Државна ревизорска институција?

Значи, нисам рекао ја, него ДРИ, да неко краде паре овог народа. Зашто власт не одговори на та питања, него је негде у фиоку гурнуто 1.400 прекршајних и кривичних пријава ДРИ против оних који су покрали овај народ и државу?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Александар Мартиновић, реплика.

Извињавам се, имамо неки проблем са системом.

Да ли неко може да дође на пар тренутака да нам помогне?

Будите стрпљиви.

Пробајте још једном.

У реду је, изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, господине Маринковићу.

Разумем да је господин Бошко Обрадовић опседнут личношћу Александра Вучића и члановима његове породице. Ми смо хиљаду пута већ рекли, није уопште никаква тајна где ради брат Александра Вучића. Али зашто се онда Бошко Обрадовић љути када му неко од народних посланика каже да цела његова породица ради у јавном сектору? Али баш сви до једног раде у јавном сектору. И све до једног је у јавни сектор запослио, наводно, његов највећи политички непријатељ, односно један од највећих политичких непријатеља, Велимир Илић, у време када је био градоначелник Чачка. Немам ништа против тога.

Они говоре заједно са овим својим коалиционим партнером Сашом Радуловићем о некаквој партократији, политичким паразитима који паразитирају на грбачи народа, а они сви до једног раде у јавном сектору, да ли у библиотеци, да ли у Граду Чачку, да ли у Градској управи, да ли у јавном предузећу, у јавним установама. Ево, Бошко Обрадовић прима плату у Народној скупштини. Сви су на државним јаслама. Немам ја ништа против тога, то је легално, то је легитимно, али онда немојте да нам држите предавања о томе како у Србији влада партократија и како се по неким кумовским и паразитским линијама људи запошљавају у јавном сектору. Па ви то најбоље знате. Вас и чланове ваше породице мање-више све је збринуо Велимир Илић, и Нова Србија.

Што се тиче коалиције коју сте нудили Српској напредној странци, нисте ви то нудили само 2014. године. Ево ваше изјаве од 27. априла 2016. године: „Спремни смо за сарадњу са Српском напредном странком у Чачку. Покрет Двери, који је освојио друго место на локалним изборима у Чачку са 24% освојених гласова, спреман је да учествује у власти у том граду, али је“, каже Бошко Обрадовић, „на потезу Српска напредна странка, првопласирана на изборима. Од Српске напредне странке зависи да ли ће Нову Србију и СПС, који су поражени на изборима, вратити у власт јер ће то неко из Београда наредити кандидату напредњака за градоначелника Милуну Тодоровићу, или ће отворити простор за прављење нове владајуће већине СНС-а и Српског покрета Двери.“ То је изјавио Бошко Обрадовић 27. априла 2016. године.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик Неђо Јовановић, право на реплику.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Пре свега, нико у Посланичкој групи СПС, самим тим ни ја лично, никада никога неће вређати; нити смо то чинили, нити ћемо то чинити. То није учињено ни сада, није вређана ни породица Бошка Обрадовића ни било ко од чланова породице Бошка Обрадовића, постављана су само питања.

Ради се о нечему што се зове, ако неко други не зна, а требало би да зна – лицемерје. Лицемерно је било шта рећи било коме а да се не пође од себе самог. Ако се пође од себе самог па се утврде чињенице, под условом да су тачне, оно што сам ја изнео, онда је заиста крајње демагошки било коме нешто рећи.

Што се тиче Социјалистичке партије Србије, увек смо отворени за сваку, буквално сваку проверу рада. Нека се укаже именом и презименом на било кога из СПС-а да је нешто лоше урадио. Ако јесте, тај треба да одговара. Али исто тако треба да одговарају они који су чинили недела на другим местима и у другим околностима, да не говорим о изборној комисији, о било чему другом.

Према томе, ако ћемо да говоримо језиком културе, који је недостајући језик када су у питању поједине опозиционе странке, онда треба причати на овај начин, а не спочитавати нешто што није истина и подметати. А то је постало правило.

Молим вас да у том духу и ви водите рачуна, не само ви као председавајући, да се сачува достојанство овог парламента, које се често крши речником на који смо навикли већ одавно од стране појединих опозиционих странака, нарочито оних које сада учествују у овој реплици и због чега се сада јављам.

Према томе, ја не желим ни у ком случају више да користим време за рад ове скупштине како бих давао на значају некоме ко тај значај не заслужује. Више се нећу јављати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вам на конструктивности.

Слажем се с вама потпуно да треба да наставимо у том духу и језиком културе с обзиром да нам је ту и потпредседник Владе, који јесте стварно референтни оквир за културу и једну стручну и коректну расправу.

Настављамо даље.

Реч има народни посланик Александар Шешељ.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ: Даме и господо народни посланици, од 5. октобра и промене, тј. мафијашког пуча који је извршен у Србији Република Србија је на непрекидном путу у ЕУ. То са собом носи много политичких последица, говорим о одрицању од територије, тј. притисцима за одрицање од територије и територијалног интегритета Републике Србије, али носи и неке последице по правни систем Републике Србије. То је, пре свега, процес хармонизације права и усклађивање правног система Србије са правним

системом ЕУ. Најновији пример тога јесте овај Предлог закона о планском систему Републике Србије.

Иначе, то је сада мода у овом процесу придруживања Европској унији – да се све што су прописи ЕУ и западних земаља некад чак и од речи до речи преписује и постаје закон Републике Србије. Тако и Закон о планском систему, каже члан 2. закона: „Поједини изрази који се користе у овом закону имају следеће значење: 1) јавне политике јесу правци деловања Републике Србије и правци деловања аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе у одређеним областима ради постизања жељених циљева на нивоу друштва.“ Израз „јавне политике“ – у множини. Прво, етимолошки, ја не знам шта значи „јавна политика“, „јавне политике“, да ли постоји нека приватна политика или нека тајна политика, и зашто у множини.

С друге стране: „правци деловања Републике Србије, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе“. Државна управа Републике Србије... Закон о државној управи јасно каже да у државној управи постоје људи који су стално запослени и људи који се бирају на изборима. Онај ко победи на изборима за Републички парламент, за парламент аутономне покрајине или за локални парламент након тога формира власт и одређује правце политике. Не знам коме треба законски оквир за тако нешто.

С друге стране, Предлог закона даје и начела управљања системом јавних политика. Каже, између осталог: начело економичности, начело финансијске одрживости, начело реалистичности. Заиста не знам шта значи реч „реалистичност“. Каже: „подразумева уважавање финансијских, економских, друштвених, културних, просторних, еколошких, регионалних, административних и других могућности и ограничења приликом планирања“. Државна управа Републике Србије треба да се руководи начелима управног права, дакле начелом јавности, начелом сврсисходности, начелом законитости итд. Начело реалистичности, заиста не знам шта значи. Посебно ми је симптоматично што овде пише „уважавање административних и других могућности“. Да ли је то параван за еластичну примену закона уколико нису у складу с осталим законима у правном систему Републике Србије?

Цео овај закон видим као непотребан. Постоји Закон о планирању и изградњи уколико треба нека смерница неком органу државне управе.

Оно што је важно у свим овим законима јесте – коментари ЕУ и усклађеност са директивама. Народну скупштину, Владу Републике Србије и остале државне органе не треба да занима какве су директиве и шта су прописи Европске уније. Народна скупштина треба да доноси законе који одговарају правном систему Републике Србије, а не зато што су у складу са неким директивама. Имам утисак да Народна скупштина доноси законе како би се неком допала или како би то било негде похваљено, а не због тога да

бисмо остварили неки прогрес у друштвеном животу. Мислим да је потпуно бесмислено доношење овог закона.

С друге стране, Република Србија од 5. октобра прихвата све диктате ЕУ и њених органа и примењује их што је пре могуће овде у правном систему. Ја бих напоменуо чак и неке претње које су стигле из ЕУ у једном периоду, када је министар у Влади Републике Србије након увођења санкција од стране ЕУ Руској Федерацији, Расим Љајић, изјавио да су санкције могућност за извоз српске пољопривреде у Руску Федерацију и да би српски извоз могао да замени у некој мери извоз који су остваривале земље ЕУ пре увођења санкција. Из Европске уније стигла је дипломатска нота којом се забрањује овакво понашање Републике Србије и укорава министар Расим Љајић што мисли својом главом. Дакле, нема везе оно што је у нашем интересу, него је само важно оно што се допада органима ЕУ.

Мени је жао што није ту господин Вујовић. Мене заиста занима докле ово иде и колико још бесмислених закона треба да се донесе и какве све дефиниције треба да уведемо у наш правни систем, као што је ова бесмислена „јавне политике“, за сва ова поглавља која су отворена.

Али, исто тако, ти диктати се не поштују баш када Скупштини Србије не одговара њихово имплементирање. Једно тело Савета Европе, Комисија Групе држава за борбу против корупције, тј. ГРЕКО, још у јулу 2015. године донела је препоруку како Скупштина Србије доноси законе искључиво по хитном поступку. Између осталог, ту се ради и о корупцији, али оно што је важно за скупштинску расправу јесте да осим што се сви закони доносе по хитном поступку, обједињују се расправе о законима који су разнородни. Дакле, деветнаест предлога закона, од чега су три одлуке, у јединственој су расправи. Баш ме занима шта има да каже министар Вујовић, министар финансија, о Предлогу одлуке о организацији и раду Службе Народне скупштине пошто је он министар који треба да буде овде извештач и да брани ставове Владе.

Што се тиче хитног поступка, наравно, сви се закони доносе по хитном поступку, то је овде већ постало правило. Хитан поступак треба да буде изузетак, а не правило. Сваки предлог закона треба да буде овде у расправи евентуално са законима који су сродни, а не да се овде и кусо и кљакаво све скупља како би се уштедело време и одузело право првенствено опозиционим посланицима да причају, да користе време посланичких група за све ове законе.

Један од предлога закона јесте Предлог закона о изменама и допунама Закона о порезу на додату вредност. Члан 5. каже – мења се члан и додају се речи: „које су набављене до дана почетка примене закона којим се уређује финансијска подршка породици са децом, а којим се прописује једнократна исплата новчаних средстава на име куповине опреме за бебе“, тј. ПДВ на беби-опрему.

Видели смо у протеклих месец дана да је најновији приоритет Републике Србије борба против беле куге и повећање наталитета. Видели смо издашна новчана средства која ће убудуће мајке које роде више од двоје или троје деце имати у неком периоду који ће уследити. А сада не можемо да укинемо ПДВ на беби-опрему, тј. постоји повраћај ПДВ-а, али је потребно скупити неких седамнаест или осамнаест папира, приложити у свим институцијама, па се после једно годину дана нешто од тог новца врати. Народна скупштина, Влада Републике Србије треба да покаже одлучност и да заиста жели да повећа наталитет у Србији, слажем се да је то један од приоритета, али тако што ће потпуно укинути порез на беби-опрему, а не тако што ће прописати неке начине за тај повраћај, јер ко зна колико људи одустане и није ни упућено на који начин може да добије повраћај тог новца.

Исто тако, међу овим предлозима закона су предлози закона о давању две државне гаранције Републике Србије у корист Немачке развојне банке по задужењу Јавног предузећа „Електропривреда Србије“. Колико сам последњи пут схватио министра Вујовића, ми нећемо сад ући у следећи аранжман са ММФ-ом, ММФ ће од сада имати само саветодавну улогу; пошто су нам тако помогли у претходне скоро две деценије, сада њихова помоћ више није добродошла. Али зато гаранцију даје Република Србија за зајам од осамдесет милиона евра. Да ли је то једини начин да се тај кредит врати, тј. зар предузеће „Електропривреда Србија“ није у стању да сервисира свој дуг него мора да га врати држава Србија путем државне гаранције? Да ли би ово предузеће добило кредит да није била обећана државна гаранција Републике Србије?

Уколико не постоји могућност да неко наше јавно предузеће добије кредит на основу свог кредитног рејтинга, онда би требало, ако већ држава даје тај новац, да одмах уложи у то предузеће, а не да сервисира неки кредит и притом плати и камату. Мислим да је то заиста илузорно.

Исто тако, и кредит везан за „Србијагас“... Дакле, „Србијагас“ је један од највећих губиташа у протеклих двадесет година и за сваки кредит му је потребна државна гаранција. На исти начин се тај новац губи тако што се отплаћује кредит уместо да се уложи директно, да се не плаћа та камата, уколико већ предузеће какво је „Србијагас“ није у стању да отплаћује дуг и није у стању ни да добије кредит за оно за шта конкурише.

Мене занима и да ли ће бити продужена сарадња са ММФ-ом. Господин Вујовић је представник ММФ-а и Светске банке, светски експерт итд. Да ли су наше финансије сада на том нивоу да нама не требају више ти кредити? Српска радикална странка је указивала и пре власти СНС-а колико су погубни аранжмани са ММФ-ом. Да ли је због Европске уније и процеса придруживања Европској унији једна од обавеза да се сарађује са ММФ-ом и Светском банком, да апсолутни приоритет за узимање кредита има Европска банка за обнову и развој? Да ли Република Србија има могућност

да потражи кредит у неким другим банкама, на неком другом месту на свету где би можда добила кредите по повољнијим условима, или је у обавези да то ради преко европских банака и Европске банке за обнову и развој?

Међународни монетарни фонд је институција која паралише економију државе која потпише аранжман са њом и од тренутка потписивања диктира надаље политику те државе. Међународни фонд говори које ће предузеће бити приватизовано, коме ће се продати, колико ће се радника отпустити итд. Апсолутно је погубно за сваку државу, тако и за Србију, и то се показало, поготово у државама источне Европе, колико су порасли јавни дугови државама које су сарађивале са ММФ-ом.

Да ли су све ове гаранције које добијају наша јавна предузећа обавезе у процесу придруживања Србије Европској унији? Да ли је Влади Србије забрањено да сама финансира своја предузећа и пројекте које она праве? И докле се мисли наставити са таквом праксом?

Волео бих да чујем од министра да ли је озбиљно мислио када је рекао да нећемо узимати следећи аранжман са ММФ-ом, да ће заиста имати саветодавну улогу, а и шта значи саветодавна улога ММФ-а. Да ли је то упућивање где ћемо се ми задуживати, са каквим каматним стопама ћемо враћати наше кредите и шта је то што они могу нама да поправе? По мом мишљењу, њихова помоћ нам је само одмогла и њихова улога, макар била и саветодавна, није добродошла.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, господине Шешељ.

Реч има министар Зоран Ђорђевић.

ЗОРАН ЂОРЂЕВИЋ: Поштовани посланици, прво бих хтео да скренем пажњу на једну ствар. Јесте, ви сте млад посланик и вероватно нисте упућени, али тачка 19. дневног реда, Предлог одлуке о организацији и раду Службе Народне скупштине, мислим да је овлашћени предлагач господин Мартиновић, и нема везе са министром Вујовићем, нити је његова обавеза да коментарише тај члан.

Такође, видим да вас збуњује шта значи „јавне политике“, али у политичкој каријери која је пред вама сигурно ћете бити упознати с тим и заједно са спровођењем овог закона учествовати када вам будем објаснио шта ће све да донесе овај закон, које су предности овог закона, која је разлика између неких прошлих и садашњих времена и шта ће овај закон пружити не само Народној скупштини већ и грађанима Србије.

Јавне политике су правац деловања Владе у циљу постизања економских и друштвених циљева за које Влада верује да су у најбољем интересу друштва. Закон треба то да омогући, четири стуба: да буде ефикасан, транспарентан, координисан и реалистички, реалистичан. Како ви кажете, није вам јасна ова четврта ставка, али кренућемо редом.

Ефикасан, јер подразумева акциони план, подразумева да не радимо ад хок већ да плански планирамо шта хоћемо да урадимо као Влада, да то

такође буде обавеза и аутономне покрајине, да то буде обавеза и локалне самоуправе, да то буде представљено Народној скупштини и да Народна скупштина и грађани Србије могу да виде шта је то Влада планирала, да можете да контролишете, а кад дође крај године и да критикујете Владу за све оно што је урадила или није урадила.

Транспарентан – да буде на најбољи могући начин предочено грађанима и Народној скупштини на који се начин троши буџетски новац, за разлику од неких ранијих времена када то није рађено тако.

Координисан, што значи да мора да буде повезан и по хоризонтали и по вертикали, тј. да оно што је програм Владе, оно што је програм државе, оно што заступамо сви ми овде, а то је интерес нашег друштва, буде заједнички циљ и локалне самоуправе, и аутономних покрајина али и Владе Републике Србије.

Реалистичан значи да не буде списак лепих жеља нити политички манифест, већ да буде нешто што је сасвим реално и што ће својом реализацијом да допринесе изградњи бољег нашег друштва и бољем материјалном положају наших грађана.

То јесте идеја овог закона. Јесте идеја да се све то стави у један законски основ, који ће бити мораће свима да ураде управо по закону и никако другачије и да је обавеза свих њих да то предоче свако на свом нивоу, а на крају Влада Народној скупштини.

Када дође време и када по овом закону Влада Републике Србије буде вама предочила прво план а после и реализацију тога, верујем да ћете учествовати свакако у томе и да ћете дати свој допринос да и план и после реализација буду на најквалитетнији начин спроведени.

Када је у питању ваше друго питање, а то је ПДВ за бебе и ваша недоумица око тога шта се жели овим законом, закон је врло јасно прецизирао, и у претходном закону који је на снази до 30. јуна, односно 1. јула ступа на снагу измена и допуна, да се рефундација врши доставом ПДВ рачуна. Приметили смо да је ту велико оптерећење и могућност злоупотребе. Жеља Владе јесте била да се на један потпуно другачији начин то реализује управо да бисмо заштитили људе, младе родитеље, да знају шта им припада и да то добију једнократно чим се дете роди. Наравно, морали смо да покријемо и све оне који ће добити дете, хипотетички гледано, 30. јуна, јер за њих важи стари закон. Ове измене и допуне Закона јесу управо да они не морају да брину да ли ће за њих важити тај закон докле год имају обавезу, докле год држава има обавезу према тим родитељима.

Када су у питању гаранције и када говорите о кредитима који се повлаче, мислим да је Влада Републике Србије у претходном периоду учинила много када је у питању побољшање имица и кредитни рејтинг Србије. Били смо сведоци, не тако давно, да је наш кредитни рејтинг повећан, да крупним корацима грабимо ка кредитном рејтингу који ће бити потпуно

инвестиционо занимљив за све инвеститоре и да ћемо у том тренутку имати сигурно још боље услове него што су сада.

Хоћу да вас подсетим и на времена двехиљадитих када су повлачена средства са каматама и по 10%. Данас причамо овде о кредиту који се повлачи са 0,85% фиксне камате. Уколико се неко имало разуме у економију, мислим да може да схвати колико је ово повољан кредит и колико држава Србија сада има много бољи рејтинг него што је био у прошлим временима.

Када је у питању ваш коментар зашто „Србијагас“ и „Електропривреда Србије“ повлаче кредит, по Закону о јавним предузећима ми имамо обавезу да будемо гаранција њима. Не враћа држава, управо сте ви били у праву. Сада, за разлику од прошлих времена, враћају јавна предузећа. То је суштинска разлика, што и једни и други сада могу да сервисирају своје обавезе. То јесте разлика између овог што се дешава сада и онога што се дешавало раније. То је оно што смо обећали грађанима Србије, а то је да „Србијагас“ неће више бити губиташ. „Србијагас“ је на данашњи дан предузеће које послује позитивно, као и ЕПС. Ми можемо себи да дамо право за то да улажемо у државу Србију.

Мислим да је министар Стефановић у свом излагању управо то рекао. Ми морамо да размишљамо о будућности, не да чекамо будућност, него да идемо у корак са будућношћу. Потпуно је извесно у ком правцу иде држава Србија – Србија иде ка томе да буде једна модерна држава, богата држава, најбоље уређена и у интересу својих грађана. А да би она била таква, ми морамо већ сада да улажемо у то што ће нас чекати тада. Све ово што радимо сада, ове мере и ови кредити, све ово урађено је са дужном пажњом, што би рекли ревизори, на најбољи могући начин, да буде у интересу грађана и да немамо никакав проблем кад се неко у овој скупштини за пет или десет година буде враћао на све ово, да каже да је проблематично. Ово што је урађено сада, показате време, урађено је на најбољи могући начин. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Ђорђевићу.

Реч има народни посланик Александар Шешељ.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ: Господине Ђорђевићу, јесам ја млади посланик, ви сте стари министар, али мислим да се нисмо разумели. Ја о 19. тачки нисам ни расправљао, него ми само смета што је у јединственом претресу, тј. у јединственој расправи.

Што се тиче овог закона, он нам ништа неће помоћи да будемо модерна држава. Да би наша државна управа боље функционисала, нама треба ефикасна бирократија и поштовање закона, а не јавне политике. То је, могу са сигурношћу да вам кажем, озбиљан нонсенс, ништа не значи и ништа нам неће помоћи.

Што се тиче задуживања, ви сте у праву, задуживали смо се раније са много неповољнијим каматним стопама, али не може нам бити утеха за неповољни кредит или за наставак задуживања то што су неке каматне стопе сада мање неповољне него што су раније биле. Сви се ми слажемо да је Србија прошла кроз пљачку од 5. октобра, али то не може, заиста, да нам буде никакав аргумент. Волео бих да су сва наша предузећа профитабилна, само мислим да ово заиста није начин да се то оствари.

(Милорад Мирчић: Пословник.)

ПРЕДСЕДНИК: Изволите.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Рекламирам члан 104. Пословника о раду Народне скупштине, став 1, који каже да се у овом дому морамо обраћати једни другима са пуно уважавања. Министар кроз мало ироничан начин и стил каже да је колега млад. Господине министре, није његова младост недостатак, нити је ваша старост предност.

(Председник: Без реплике, мени се обраћајте.)

Овде се мери колико је ко способан да обавља функцију, да ли министар као члан Владе или посланик као посланик, а године и стаж, колико ко обавља коју функцију, уопште нису меродавни.

Друго, ради јавности морате говорити истину. Ви кријете истину. Овде вам у уговору о кредиту за Електропривреду Србије стоји провизија за посредовање 0,75%, то је 600.000 евра, осамдесет милиона је укупни кредит.

(Председник: Ушли сте у реплику, уважени посланиче.)

Само указујем на чињенице које су криво презентоване јавности.

А притом ...

(Председник: То нема у Пословнику.)

... Најјачи аргумент је то да се са омаловажавањем обраћа посланику тако што га ословљава да је млад посланик и да нема искуства, и да су његове наде (то је ваљда футуристичко сагледавање појединца, члана Владе) да ће млади посланик учествовати у доношењу неког закона или спровођењу закона који ступа на снагу тек 2021. године.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Не сумњам да младост има своје предности и да ће колега имати добру политичку каријеру и учествовати у будућем креирању политике Србије.

Није министар мислио ништа пејоративно. Као што могу да дам себи за слободу да оценим да ни посланик, кад је рекао „стари министар“, није мислио ништа пејоративно. Младост, старост, све има своје предности, мислим да не треба да подижемо много буке око тога.

Ако мислите да је председавајући повредио Пословник, није никог опоменуо на „млад“ и „стар“, слажем се да гласамо о томе. Да ли желите да гласамо, посланиче Мирчићу? Не желите. Хвала вам пуно.

Опет по Пословнику? Изволите. Који је члан сада?

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Госпођо Гојковић, мени је жао што нисте били ту јер бисте ви... Ваш претходник, а ви сада председавате, повредио је члан 27. јер сте му дали овлашћење да вас доследно замени. Члан 107, јер се достојанство Скупштине односи на све учеснике на седници, па самим тим и на министра Ђорђевића. Јер да сте ви били на месту господина Маринковића, који је повредио наведене чланове, верујем да бисте свакако реаговали. Министар је, желећи да објасни колеги Александру Шешељу како је израз „јавна политика“ примерен у закону – а то је учинио у супротности са чланом 107. јер то никако није достојанство Скупштине Србије – требало да објасни и одакле тај израз.

Пошто сте ви, што би наш народ рекао, учена жена и у политици толико дуго, и сада сте рекли „правци политике“, исправно сте се изразили за разлику од предлагача, односно Владе, онда је требало да господин Ђорђевић каже да од извесног Харолда Ласвела, америчког политиколога који је живео у првој половини прошлог века, потиче тај израз „јавне политике“ и да никакве везе нема са законодавним системом Републике Србије од када је света и века и од када је ова скупштина на овом месту и од када је српски парламентаризам уопште.

Према томе, ја молим да свако ко убудуће буде председавао опомене и министра Ђорђевића, који користи те стране изразе и хвали се њима и извесним Американцем кога сам поменула, а исто тако кроз превођење на погрешан начин енглеских речи, па отуда и ова реч „реалистично“ на шта је исправно указао посланик Шешељ, за разлику од свих министара у Влади... Верујем да ћете ви, госпођо Гојковић, да се сложите са мном...

ПРЕДСЕДНИК: Ово заиста није имало додирних тачака са чл. 27.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Молим вас, члан 107, и то сам навела. Чланови 27. и 107, јер су сви учесници на седници дужни да поштују достојанство Народне скупштине.

ПРЕДСЕДНИК: Сви су се трудили да поштују достојанство Парламента.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Ово није Амерички конгрес, господине Ђорђевићу, ово је Народна скупштина Републике Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Добро. Ни чл. 27. и 107. немају никаквих додирних тачака. Или ја вас нисам разумела, што такође признајем.

Ако мислите да сам ја повредила или претходни председавајући...

(Наташа Сп. Јовановић: Ма како ме нисте, као, разумели?)

Нисам. Имам неки лимит, нешто разумем, нешто не разумем.

Само ми реците хоћете ли чл. 27. и 107, повреда?

Хвала лепо. Идемо даље. Мислим да је реплика било доста.

Реч има народни посланик Соња Павловић.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Поштовани грађани Србије, присутни гости, колеге посланици, данас на дневном реду имамо двадесет тачака дневног

реда којима не можемо да нађемо заједнички именитељ и тако не можемо да оправдамо разлог њиховог спајања у једну расправу. Међутим, пошто је то већ постао скупштински клише, ја ћу у име Клуба самосталних посланика да се потрудим да дам допринос овој расправи у начелу као да је то једна озбиљна и одговорна расправа, мада она то заправо није, а образложићу зашто сматрам да није.

Већина предлога ових закона пробила је рок предвиђен планом рада Владе како за 2018. годину тако и за 2017. годину. Одговорност за пробијање рокова нисмо добили, мада претпостављам да је то због председничких, па сада београдских избора и потпуне блокаде рада Владе и Парламента.

Први закон на овој седници, прва тачка, посланици СНС-а, мада имају потпуно право на то, на прва четири члана поднели су 240 амандмана. Сматрам да је то крајње неколегијално јер нас спречава у нашем раду. Ми ово сматрамо апсолутним мобингом над посланицима опозиције јер заправо не можемо да обављамо посао због којег све нас овде присутне плаћају грађани Србије. Не смемо заборавити једну ствар и сметнути с ума чињеницу да су закони јавна ствар и тичу се јавности Србије; зато би они требало да на овим расправама од свих нас посланика буду благовремено обавештени о тим законима.

Затим, веома је забрињавајућа чињеница да ниједан од 187 предлога закона које су поднели посланици опозиције није стављен на дневни ред. Ако је неко читао те законе, видеће да ту има доста добрих предлога, који нису политички закони. Значи да је тенденција да се ниједан закон опозиције не стави на дневни ред. Ту сарадње нема. Тражите сарадњу од опозиције а сарадњу не дајете у неким потпуно разумним предлозима закона.

На крају, заиста сам изненађена што овде није господин министар Вујовић, јер он је зајмопримац, као потписник зајмопримац на већини ових закона о кредитима; он је потписник на већини ових закона, то је пројекат његовог министарства и заиста не могу да разумем како није дошао он или неко из тог министарства да нам детаљно објасни све то.

Први закон који је на дневном реду је закон о планском систему Републике Србије. То је одличан пример маневра предлагача закона да се правно законодавство, европско искуство делимично прихвати а делимично избегне. То би могао да буде један заиста добар закон ако би био у потпуности усаглашен са националним планом за усвајање правних тековина ЕУ.

Расправа о том закону завршена је почетком 2017. године и ми га тек после годину дана имамо на дневном реду Скупштине. Требало би да он обезбеди модернизацију система планирања и креирања јавних политика и требало је да иде у пакету заједно са Законом о државној управи, да се изврше промене у том закону које би обезбедиле увођење систематичних консултација с јавношћу. Међутим, предлагачима и власти није стало да се

консултују с јавношћу и то је највећа мањкавост овог закона о планском систему Републике Србије.

Ми сматрамо да је овакав закон потребан и да ће овакав закон заиста бити (као и неки други закони) трн у нози предлагача, у не тако здравој нози власти, да ће он на мала врата увести ред у креирање јавних политика. Неће тако лако моћи да се ескивира јавност и неће тако лако моћи да се ескивирају локалне заједнице, што је сада веома често случај јер је централизација власти евидентна.

Шта је веома битно? Зашто је битно учешће јавности? Ево, то се управо дешава у Србији. Ко досад није схватио да је јавност заиста постала веома заинтересована за креирање јавних политика, за креирање свих стратегија, он заиста није схватио моменат у друштву који се сада дешава. Имамо пример грађана Пожеге, имамо пример грађана Ниша, имамо пример стварања локалног фронта у Краљеву и још много других примера где је заправо заинтересована јавност, а то је јавност коју интересује одређена проблематика која директно њу погађа.

Овог пута то се дешава на локалу и мени је драго због тога што су грађани схватили да треба да узму активно учешће у креирању политика својих локалних заједница. Уколико смо ми добро спровели планску активност и добро довели до свих и добро одрадили све стратегије и акционе планове на које позива овај закон, нама неће бити потребан лекс специјалис за неки нови „Београд на води“ и нама неће бити ... Јер јавност ће учествовати у тим одлукама.

Зато бисмо ми могли да подржимо овај закон; он би могао, мислим да власт није свесна тога, да уведе ред у законодавство, планирање, акционе планове уколико би се изменили неки важни делови тог закона који се односе на учешће јавности.

Оно што је веома битно за остале законе, то је цео један пакет законских предлога који се односе на зајмове. Значи, били смо ускраћени за расправу о буџету, нисмо могли да учествујемо из истог разлога као што ни данас нећемо моћи да се померимо од прва два члана првог закона, о планском систему, јер ту ћемо имати огроман број амандмана. Исто тако, нисмо успели да дамо своје коментаре на буџет. Међутим, нека космичка правда ипак постоји, космичка или скупштинска – ево, дошао нам је у овом пакету од деветнаест закона члан 3. буџета за 2018. годину у коме стоји да ће се у 2018. години издати гаранције Републике Србије до износа од 58.604.400.000 динара, односно око петсто милиона евра. Ту је врло јасно назначено за шта ће се све издати гаранције.

Ми у овом пакету, да се не бисмо одвајали од дневног реда али и ово је довољно као огледни пример, имамо четири закона. Закон о изменама Закона о давању гаранције Републике Србије у корист ОТП банке Србија, а по задужењу Јавног предузећа „Србијагас“ Нови Сад – то је износ од

8.235.294 долара. Стање дуга по буџету је отприлике тај износ. Потпуно је недопустиво оно што је било у буџету, да се дуг „Србијагас“ претвори у јавни дуг и да га плаћају грађани Србије. Ми овде данас треба да усвојимо тај закон да ће грађани Србије плаћати дуг Јавног предузећа „Србијагас“.

Вероватно ће у неком следећем пакету закона то исто бити за „Петрохемију“ Панчево, јер и то је у буџету у члану 3. тачка а) обухваћено, да ће грађани Србије плаћати јавни дуг, претворен је дуг „Петрохемије“. Значи, ми смо неког ко лоше послује наградили.

Ја ћу и даље о овим законима, о овим кредитима јер мислим да су врло битни, али бих пре свега желела да поручим грађанима Србије једно, уколико тога нису свесни сви – не постоји никакав државни новац, не постоји никаква државна каса из које се узимају средства. С тим у вези, није био примерен ни коментар председника Србије када је у Нишу рекао – ево вам аеродрома, а када ми будете тражили паре... Отприлике – немојте да ми тражите паре за њега.

Значи, те државне паре, тај буџет, то су средства грађана Србије. Апелујем на грађане Србије да схвате и да се присете, то тешко иде у Србији, да су то њихове паре, да су то наше заједничке паре које ми плаћамо, да су то наши уплаћени доприноси за здравство, за пензионо осигурање, осигурање од незапослености, наши порези, комплетан ПДВ. Значи, то су средства грађана Србије. Није то никакав ћуп, никакав бунар из кога се ваде паре државне, него су то средства грађана Србије. Врло ми је важно да грађани Србије то схвате.

Сви ови кредити, да ли је у питању Развојна банка Франкфурт на Мајни, да ли је у питању Европска инвестициона банка, да ли је у питању опет Франкфурт на Мајни, да ли је у питању Европска банка за обнову и развој, сви ти кредити се обично узимају за велике инфраструктурне пројекте, капиталне инвестиције, које ми не желимо да кочимо. Немам ништа против напретка, великих инфраструктурних пројеката, само сматрам да треба пратити утрошак тих средстава, да не бисмо имали ситуације као када смо продужавали Уговор о зајму са Азербејџаном због деонице Љиг–Прељина. Продужавали смо га а да притом нисмо знали зашто су каснили радови, ко је кривац за кашњење радова и колико нам још средстава треба да се ти радови заврше.

Објашњење типа оног које смо у медијима добили од нашег колеге посланика Мирослава Лазанског – авиони лете, па и падају, објашњење типа као за Владичин Хан и онај део Грделичке клисуре – кише падају па се потпорни зидови одроњавају, то су апсолутно неприхватљива објашњења. Ми морамо знати зашто до сада Коридор 11 није завршен, ко је кривац за то, зашто је изабрано потпуно погрешно техничко решење и тај зид сваки пут, који заправо и није прави потпорни зид... И шта ће бити у наредних пет, десет

година, да ли ће на сваких годину дана због падања кише тај зид да пада и имаћемо одроне?

Значи, средства која се узимају овим зајмом, где су државе које нам дају зајам, банке које нам дају зајам веома добар пословни потез направиле за своје државе... Они дају те зајмове, уводе своје фирме, уводе своје консултанте. А праве се тендери где домаћи привредници не могу да учествују. Праве се тендери где су гаранције такве да то не може ниједна домаћа фирма да испоштује, евентуално као подизвођач. Значи, циљано се иде на то да се одређени тендери усмеравају у правцу одређених фирми. Притом, ми увозимо најчешће опрему и механизацију из тих земаља од којих смо узели кредит.

Заправо, они су лепо пословали. Дали су нам кредит, ми смо задужили генерације у нашој земљи које ће да га враћају; они су увели своје фирме, пласирали нам своју робу. Они су, ако то посматрамо као пословни људи, потпуно успешно пословали. А ми се заправо вртимо у једном зачараном кругу где се та средства троше, зајмови се продужавају, инфраструктурни или било који други капитални пројекти се не завршавају, рокови се пробијају. Пробила их је Влада јер ми немамо ни извештаје о пробијању рокова владиних; зашто бисмо имали извештај о пробијању рокова неких коридора или неких ветропаркова или било чега? Значи, то заиста у једном цивилизованом друштву не би смело да се деси.

И да, чињеница јесте – осврнућу се мало и на овај закон о рачуноводству – да смо се ми нашли на... У образложењу тог закона стоји, значи, и предлагач је врло јасно прихватио да нису у потпуности испоштоване препоруке ФАТФ-а (ФАТФ је међународно тело за борбу против прања новца), што је у супротности са изјавама премијерке која је рекла да то заправо није тачно. У образложењу овог закона стоји да те препоруке нису у потпуности испоштоване и да смо се ми заправо нашли на листи ФАТФ-а као земља преко које се пере новац. Зато ове законе, као што су закон о рачуноводству и закон о ревизији, сматрамо привременим законима, они су на брзину донети само да се премости ова проблематика поводом извештаја ФАТФ-а. То је предлагач врло лепо предочио и не видим ниједан разлог зашто то прикривате. То пише у образложењу закона.

Желела бих да још једном поручим грађанима Србије следеће: по свим овим кредитима (ја и даље инсистирам на кредитима) који се дижу, гаранти, жиранти, хипотекарни дужници сте ви, ваша деца, ваши унуци, ваше пензије, ваши уплаћени доприноси за здравство, пензионо осигурање и осигурање од незапослености, ваши порези и комплетан ПДВ исказан на вашим дневним рачунима које са муком измирујете.

И зато, да се не би десила следећа ситуација (ја ћу призвати своје сећање) као с почетка деведесетих када је последњи председник СФРЈ господин Стипе Месић изјавио „Моја мисија је извршена, Југославија више

не постоји“, не бих желела да, рецимо, ова влада или министар финансија оде са речима – моја мисија је завршена, Србија је у дужничком ропству и пуно генерација неће успети да изађе из тог дужничког ропства. Хвала вам најлепше.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Министар Стефановић.

Изволите.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Срећом, за разлику од оних који су Србију врло ефикасно уводили у дужничко ропство узимајући кредите од светских финансијских институција по каматним стопама од 8%, 9% намењене за враћање дугова јавних предузећа, за ненаменско трошење, за потрошњу, за разбацивање буквално и за све остале ствари – да се сад не враћам и причам, могли бисмо да говоримо о корупцији светских размера по којој је Србија била позната и о којој је свет говорио врло активно, о наркодилерима, о свему оном што је у Србији била свакодневица – ми данас кредите узимамо за развој. Ми данас кредите узимамо на начин да смањујемо јавни дуг. Ја ћу због грађана Србије још једном да кажем, на данашњи дан јавни дуг износи 59,3% БДП-а. Дакле, показујемо да се јавни дуг Србије континуирано смањује већ три године.

Наша мисија ће бити... Ми ћемо моћи да кажемо да смо нешто нашој деци оставили, да смо део дугова неких других људи вратили, да смо вратили оно што нас је неко задуживао не размишљајући о томе да ли ће наша деца (кад кажем наша, мислим на сву децу наше земље) враћати неке дугове или неће. Ми данас размишљамо о будућности.

Данас размишљамо како да радимо по светском стандарду, европском стандарду, око педесет километара ауто-пута годишње. Ми се данас трудимо да тај стандард држимо, да ти путеви буду изграђени, да буду тако развијени да од тога економија Србије има интерес. Трудимо се да развијамо нашу наменску индустрију. Трудимо се да запошљавамо људе. Сто тридесет хиљада људи више има због чега да се радује, има радно место. Кад се сетимо „Сваровског“, „Донсон електрика“, „Континентала“, „Икее“, „Цинсија“, „Јуре“ и свих других компанија које сад не бих могао да поменем и 130.000 породица које примају неки новац због тога, имамо разлога да будемо задовољни.

Не кажемо да је све идеално и да је све готово, имамо још много тога да радимо, али, за разлику од неких ранијих који су бројали на оном бројачу на сат колико се радних места губило, ми се трудимо да на сат меримо колико смо људи запослили. То се постиже озбиљним радом. Постиге се тако што кредите узимате за изградњу, инфраструктуру.

Наравно да је сав новац којим држава располаже новац грађана, али је велика разлика ко и на који начин тим новцем управља. Александар Вучић новцем управља одговорно, поштено, озбиљно, тако да ништа нисмо

продали. Ми не продајемо нашу имовину, ми не продајемо фирме и предузећа па од тога остварујемо раст, ми не остварујемо приватизационе приходе, остварујемо инвестиционе приходе. Велика је разлика. Велика је разлика да ли нешто продате па прикажете као новац који је буџет добио и више то никад немате. Наше највеће компаније... Нисмо продали ниједну. Ни једну једину.

И када улазимо у уговоре, улазимо у концесионе уговоре. Аеродром – огромна победа за Републику Србију, на много различитих начина, на много различитих начина. Подизањем авио-компаније која је била... Ви се сећате „Јата“, „Јат“ је био озбиљан губиташ, који је вукао назад. Да не причам о томе да је последњи авион купљен 1986. године; последњи „боинг“ је купљен 1986. године. Неки од народних посланика можда нису ни били рођени тада када је купљен последњи „боинг“ у овој земљи. Фирма је била на ивици пропасти. Аеродром је вредео... Дај боже да би вам неко дао десетину оне цифре која је постигнута данас, не за продају, за концесију. Тај аеродром остаје у рукама грађана Србије.

Тако се озбиљно и одговорно води политика у Републици Србији. То ради Александар Вучић. Јесте то новац свих грађана Србије, али је важно ко тим новцем и на какав начин управља, да ли на начин да се тај новац троши, да се баца, да многи постају милијардери и милионери, а да грађани Србије немају ништа од тога, или на начин да грађани Србије имају више фабрика, више радних места, више путева, инвестиционих пројеката.

Морамо сви да схватимо да морамо да водимо политику тако да јачамо приватни сектор. Наш посао као државе јесте да јачамо инфраструктуру, да јачамо услове, да јачамо начине да наша економија може да буде компатибилна и конкурентна и у региону и у свету, а да помогнемо да компаније... Зашто „Икеа“ није хтела да дође годинама, зашто је требало да дође неки Александар Вучић да све то покрене ако су ови други били исти или једнако способни? Нису. То је истина. Знам да се многим та истина не свиђа, али је тако.

Када погледамо изградњу путева данас, која заиста добро напредује, да ли ту треба још да се ради? Треба да разговарамо о свему, није спорно, али је то добар показатељ како се успешније ради на неким великим пројектима.

Када погледате све оно што се ради у овом граду, све оно што се ради у целој Србији, имамо разлога да кажемо да смо на добром путу и грађани Србије имају неку будућност којој могу да се радују. Проблем је био када су губили радна места. Када за неколико година изгубите 400.000 радних места, то је озбиљан ударац на економију. Какав новац онда? Па онда немате новца ни да измирујете пензије и плате како треба; онда имате само муку и проблеме. Такву смо Владу, касу или ћуп, како год желите, наследили.

Данас је то много боље. Данас смањујемо јавни дуг; имамо буџетски суфицит; немамо проблема са исплатом било које принадлежности;

превремено Влада враћа дугове из претходног периода. Трудимо се да нашој деци оставимо да мање враћају, а, надам се, данас испод нивоа Мастрихта, испод нивоа великог броја држава Европске уније. На озбиљан начин Влада ради на томе.

Ако ми дозволите пар реченица о ФАТФ-у. Што се тиче тога, поновићу колико год пута треба, нико овде није покушао да прикрије да Србија није технички испунила све стандарде које је ФАТФ тражио од ње, али то не значи да Србија на било који начин учествује у прању новца или финансирању тероризма. Као што сам рекао кроз један пример закона о евиденцији стварног власништва, да ли Србија има евиденцију стварног власништва? Да, има је и данас, и кроз Пореску управу и кроз АПР. Да ли је то стандард какав ФАТФ прописује? Није. Али разлика је у стандарду и у Америци и у Немачкој; они на различите начине сматрају шта је важно у попису имовине, односно стварне имовине, односно стварног власништва. И, да ли ће имплементациони софтвер бити имплементиран на шест месеци или за годину дана, да ли ће на овај начин бити прихваћено то.

Дакле, врло је важно да људи разумеју, није Србија на некој сивој листи ФАТФ-а зато што смо ми неки рај за прање новца. Србија се врло озбиљно бори. Ми у овој години и у претходној имамо у региону највише коначних пресуда, правоснажних пресуда за прање новца и заплену те имовине, чак са предикативним кривичним делима која су почињена у иностранству. У односу на све земље у региону, најозбиљнији резултат у конкретним мерама, и ту смо похваљени. Дакле, подигнуте оптужнице тужилаштва и коначне, односно правоснажне пресуде судова у материјама које се тичу прања новца. У борби против тероризма смо свакако једна од водећих земаља у региону. Имамо партнерске државе из целог света које хвале сарадњу са Србијом и нашим органима. Зар би то радили да није тако?

Да ли су сви технички стандарди испуњени? Нису, то је истина. Овде то нико не крије, али је врло ружно што видим да неки људи као да се радују што неко ставља Србију на неку негативну листу. То је лоше, ваљда сви треба да се боримо да Србија увек има нешто за степен боље. Да ли је то похвално? Није похвално. Да ли се боримо, да ли чинимо све што можемо?

А да ли има политике у томе? Наравно да има. Био сам тамо, био сам присутан и на седници *ICRG*-а, министар Вујовић је био и министарка Кубуровић на седници ФАТФ-а. Европска комисија је била против тога да се Србија стави на листу ФАТФ-а. Представник Европске комисије на *ICRG*-у је био апсолутно против тога. Дакле, био сам физички у сали, био сам присутан када се то дешавало. Да ли је то увек праведно? Није. Да ли Србија може да уради више? Може. Србија то и чини. На крају крајева, сет закона који је пред нама једним делом служи за то да будемо ефикаснији на начин како то види ФАТФ. Да ли се Србија иначе бори против тога? Апсолутно. То

показују резултати и безбедносних, односно правосудних институција, то показују резултати у привреди, то показују резултати у свему.

Оно што желим да кажем јесте да видим да постоји и напор приватног сектора, то се исто види, пошто овде има доста нове материје, поготово у електронском пословању, поготово у новим начинима комуникације. Као што данас предвиђамо кроз закон о пореском систему да имамо бољу и лакшу комуникацију пореских обвезника и Пореске управе – имамо електронске формуларе, омогућили смо да компаније с лакоћом послују, омогућили смо обичним грађанима који су порески обвезници да имају и грејс-период уколико су њихове пореске обавезе несразмерне, што се договарају са Пореском управом.

Дакле, трудимо се да изађемо у сусрет грађанима, да предвиђамо оно што ће бити фактички будућност, да олакшамо сваку врсту добре администрације. Исто тако, трудимо се да испунимо неке светске стандарде и норме, јер желимо да будемо лидери у томе што се овде дешава и ради. То је заиста ствар која стоји.

Жао ми је што неко не жели да прихвати и увек људи кажу листу... Дође ми да питам којих је то десет критеријума за које мисле да су неиспуњени, да ли знају један од тих критеријума које ФАТФ тражи од Србије да испуни, да ли знају да ми наведу тих десет критеријума и због чега и шта, а од којих бар три или четири нису у домену Владе него независних регулаторних тела, на које ви немате утицај да ли ће они то урадити или неће. Ја верујем да хоће. Хоћу да вам кажем, просто, некако ми се чини да нема довољно познавања материје или довољно разумевања за цео процес.

У сваком случају, уверен сам да ће Србија у овој години бити врло ефикасна у испуњавању свих тих услова. Баш ме интересује, када ФАТФ буде похвалио Србију за напредак који је постигнут, да ли ће се придружити у томе да кажу – видите како је то сад све супер. Видећемо. Хвала лепо.

(Соња Павловић: Реплика.)

ПРЕДСЕДНИК: Даћу вам реч, али сам обећала колегиници Снежани Пауновић да ћу јој дати реч пре паузе јер после мора да иде на одбор.

(Радослав Милојичић: Пословник има предност.)

Има један члан 27. који вам квари ту срећу, па га само прочитајте.

СНЕЖАНА ПАУНОВИЋ: Поштоване колеге посланици, пре него што се осврнем на законе о којима данас разговарамо, ја ћу у име посланика Посланичке групе СПС изразити најдубље саучешће породици преминулог колеге Красића. Колега Красић био је човек изузетно посвећен идеји парламентаризма и дао је велики допринос квалитету законодавних процеса.

Вечни покој, драги колега Зоране.

Данас је пред нама сет пореских и финансијских прописа, као и више међународних уговора о којима Народна скупштина треба да се изјасни. Ја ћу на почетку говорити о закону о планском систему Републике Србије. То

је нови закон у правном систему, којим се пре свега уређује систем планирања, спровођења, праћења и евалуације јавних политика у Републици Србији.

Осим захтева који су садржани у преговарачким поглављима 17 и 22 са ЕУ, која се односе на економску, монетарну и регионалну политику, постоји и реална потреба да се успостави ефикасан и транспарентан систем планирања на свим нивоима како би сви аспекти развојних политика, и социјални и економски, као и регионални и просторни, обезбедили одржив раст и развој Републике Србије у целини.

Пакет пореских и финансијских закона који се данас такође налази на дневном реду треба да допринесе ефикаснијем раду надлежних органа у сектору девизног пословања, пореза и акциза.

Када говоримо о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о девизном пословању, он доноси неколико значајних новина. Осим усклађивања с европским законодавством, предвиђене су измене које су од изузетног значаја за ИТ индустрију као и за улагање грађана Републике Србије у стране краткорочне хартије од вредности. Наиме, ИТ компаније ће у наредном периоду моћи да преко интернета купују и продају своје софтвере и друге дигиталне производе у иностраној валути, што ће у великој мери олакшати њихово пословање.

Када погледамо податке који се односе на извоз услуга информатичког сектора, јасно је да је евидентан и непрекидан раст извоза ових услуга још од 2007. године и створио потребу да се ИТ сектору пружи подршка државе кроз један овакав предлог и омогући да осим смањења трошкова извоза домаће ИТ компаније постигну и већу конкурентност на страним тржиштима.

Званични подаци говоре о томе да српска индустрија софтвера бележи константан раст извоза. Две године заредом ИТ сектор бележи раст од 21%. У 2017. години извоз софтверских услуга достигао је деветсто милиона евра. Ово јасно указује на чињеницу да је софтверска индустрија велика развојна шанса наше земље и велики потенцијал и за нова радна места.

Изменама и допунама Закона о девизном пословању предвиђа се и могућност да наши грађани могу да тргују хартијама од вредности чија је рочност краћа од годину дана, ако их емитују државе чланице ЕУ. С друге стране, омогућава се, што је за нашу државу можда и значајније, да странци купују наше хартије од вредности, такође са роком краћим од годину дана.

Обезбеђивање слободног кретања капитала које се односи на портфолио инвестиције и финансијске зајмове и кредите с роком доспећа краћим од годину дана представља обавезу Републике Србије по ССП-у, а усклађивање домаћег законодавства са међународним стандардима у

области прања новца и финансирања тероризма препорука је Организације за контролу и спречавање прања новца.

У овом контексту могу се посматрати и предлози измена и допуна закона о рачуноводству, ревизији, факторингу и играма на срећу. Код ових предлога закона измене које су предвиђене тичу се препоруке Савета Европе, односно Комитета МАНИВАЛ у погледу радњи и мера које држава треба да предузме у циљу борбе против прања новца и финансирања тероризма. Конкретно, измене се односе на пословање субјеката у нефинансијском сектору у смислу забране кривично осуђиваним, како правним тако и физичким лицима, да буду оснивачи и власници привредних друштава која су регистрована за пружање услуга у овим областима.

Када говоримо о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о акцизама, основни циљ измена је да се индустрији која у свом процесу производње користи нафтне деривате омогући ослобођење од плаћања акциза на поједине нафтне деривате. Ово ће обезбедити стабилнији и континуирани процес производње наше индустрије, уз смањење трошкова у сектору прерађивачке индустрије.

Када говоримо о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јасан и приоритетни циљ је стварање још ефикасније, транспарентније и економичније пореске администрације, односно Пореске управе, не само у смислу наплате пореза већ и у смислу квалитетнијег пружања услуга грађанима на свим нивоима организовања. Законом се предлаже модерније и економичније уређење пословних функција Пореске управе ослоњене на електронско пословање, које ће обезбедити умрежавање свих организационих делова Пореске управе и бржи приступ пореским пословима и за управу и за грађане али и за правна лица. Њиме се мора обезбедити већа правна сигурност и враћање поверења у пореску администрацију. Зато је транспарентан и стручан рад пореских управа неопходан услов за јачање поверења грађана у цео систем државне администрације.

Да подсетим да смо на једној од претходних седница усвојили Закон о електронској управи, који је практично обавезао све делове државне управе да своју ефикасност повећају коришћењем електронског пословања, које ће сигурно допринети већој уштеди трошкова пословања.

Пореска управа треба овим законом да успостави јединствени информациони систем локалних пореских администрација, и то од 1. јануара 2019. године, који ће на јединствен начин водити евиденције о утврђеним порезима на имовину и другим порезима, као и о њиховој наплати. Тако се обезбеђује транспарентност и повећава одговорност и пореске администрације али и пореских обвезника.

Законом се прописује да ће послове Пореске управе који се односе на послове издавања и одузимања овлашћења за обављање мењачких послова и

контроле мењачких послова преузети НБС, што је предвиђено и изменама Закона о девизном пословању о коме такође данас говоримо.

Други пропис на који скрећем пажњу јесте закон о изменама и допунама Закона о порезу на додату вредност, и то одредба која се односи на рефундацију ПДВ-а за храну и опрему за бебе. Рок за коришћење овог права продужава се до 30. јуна ове године, односно до почетка примене новог закона о финансијској подршци породици са децом.

Имајући у виду да је популациона политика један од најважнијих приоритета наше владе, желим да поменем и, у име Посланичке групе СПС, подржим нове мере које ће предузимати Влада и кабинет министарке Славице Ђукић Дејановић, задужене за популациону политику, а и да похвалим активан рад оба савета за демографију. Оправдано, од овако интензивних и озбиљно пројектованих мера популационе политике можемо да очекујемо боље ефекте у борби против беле куге у Србији.

На дневном реду данас имамо и споразуме. Сматрам их врло значајним, тим пре што се ради о међународним споразумима. Наиме, потврђивањем измена и допуна Конвенције о привременом увозу, ИСО стандард као међународни стандард допуњен је условима обележавања теретних контејнера приликом превоза. Олакшано је коришћење товарних листова и карнета употребом било ког званичног језика УН, уз енглески или француски језик. Све формалности везане за одредбе ове конвенције могу се обављати електронским путем.

Истакла бих важност Финансијског уговора за железничку пругу Ниш–Димитровград између Европске инвестиционе банке и Републике Србије, којим се наставља са модернизацијом железничког саобраћаја. Овај део пруге, пре свега као део Коридора 10, од изузетне је важности, а његовом реконструкцијом и модернизацијом отклања се неколико проблема у железничком саобраћају у овом делу Србије искључивањем уских грла, као и проблем нишког железничког чвора изградњом обилазнице.

Овај правац је део европског коридора и веома је значајан јер транзит који се остварује овом трасом повезује, пре свега, Србију са Бугарском. Напомињем, међутим, да је траса Ниш–Димитровград–Софија део студије ЕУ још из деведесетих година и подразумева изградњу пруге велике брзине. Чврсто верујем да су с овим пројектом упознати и председник Вучић али и председница Владе и сви министри, који ће, сигурна сам, у циљу регионалног повезивања, уложити напор да што пре дође до његове реализације.

Када је у питању Пројекат техничко-путничке станице Земун, уговором о гаранцији и потврђивањем тог уговора проширује се капацитет и унапређује се квалитет железничког депоа у Земуну. Повећањем капацитета железничког система у Србији омогућиће се поузданост возног парка, као и његова дуготрајност, што ће утицати на квалитет услуга а самим тим и на пораст железничког превоза путника.

Чињеница је да се Србија стратешки опредељује и ослања све више на обновљиве изворе енергије и да у том контексту има више актуелних пројеката. Један од њих је покренуо и ЕПС – то је пројекат изградње ветропарка у Костолцу, снаге 66 мегавата, који ће струјом моћи да снабдева 30.000 потрошача. За инвестицију вредну деведесет седам милиона евра осамдесет милиона биће обезбеђено из кредита Немачке развојне банке са којом је „Електропривреда Србије“ потписала уговор.

Као што је недавно истакао министар енергетике господин Александар Антић, обновљиви извори енергије немају алтернативу. То је нешто што нам доноси будућност и сви ћемо се, или се бар надамо, једног дана пробудити у Србији у којој ће сва енергија бити произведена управо из тих извора.

У овом тренутку у Србији се спроводе пројекти у вредности од око три милијарде евра, ЕПС је лидер и приближава се износу од две милијарде евра вредности пројеката. За реализацију овог пројекта ЕПС ће обезбедити око петнаест милиона евра сопствених средстава.

Други изузетно важан „зелени“ енергетски пројекат јесте програм подстицања обновљиве енергије, односно развој тржишта биомасе у Републици Србији, који ће се реализовати уз финансијску подршку Немачке развојне банке и Владе Швајцарске. Пројекат ће обезбедити да десет топлана у Србији са фосилних горива пређе на коришћење обновљивих извора енергије, односно биомасе. Ови веома повољни кредити обезбеђују да се Србија у што краћем року окрене коришћењу својих природних ресурса. С друге стране, ово је важно и за саме локалне самоуправе у којима ће бити изграђене топлане али и за свеукупно становништво јер ће помоћи да се развије свест и покрене што више сличних пројеката, који ће унапредити наше тржиште биомасе и допринети заштити животне средине.

Када се говори о зајму који се тиче „Србијагаса“, у претходним дискусијама чуле су се критике које, слободно могу да кажем, и немају баш основа. Дакле, прецизно се види да није реч о новом задуживању, него искључиво о промени повериоца која је последица споразума о продаји „Војвођанске банке“ и „НБГ лизинга“.

Искористићу прилику да истакнем да је „Србијагас“ позитивно пословао и 2017. годину завршио са добити од 16,7 милијарди динара. Ово омогућава, по наводима директора „Србијагаса“ господина Бајатовића, да „Србијагас“ има сасвим довољно средстава да реализује најзначајније пројекте у вези са дистрибутивном гасном мрежом.

На крају, о већини предложених закона већ су говориле моје колеге из Посланичке групе и желим да као овлашћени представник Посланичке групе СПС истакнем да ће наша посланичка група са задовољством подржати предложени сет закона о којем смо водили расправу на овој седници. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вама.

Поштовани посланици, сагласно члану 27. и члану 87. ст. 2. и 3. Пословника, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити и после 18 часова.

Поштовани посланици, у складу са чланом 87. став 1. Пословника Народне скупштине, одређујем паузу у трајању од једног часа. Са радом настављамо у 15 часова и шест минута. Хвала.

(После паузе – 15.05)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Даме и господо народни посланици, настављамо са радом.

Молим овлашћене представнике и председнике посланичких група да се јаве за реч уколико то желе.

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

Изволите, колега Ћирићу.

ГОРАН ЋИРИЋ: Поштовани председавајући, поштоване колегинице и колеге, данас смо имали расправу о деветнаест предложених закона који су пред нама. Мислим да смо сведоци да у овом сазиву врло често доносимо стихијски законе, без претходног плана, а и често смо сведоци да се ти закони у пракси не примењују онако како би требало.

Почећу од анализе по мени најважнијег закона, кроз који се преламају и сви остали предлози и кроз који можемо да анализирамо и све остале предлоге закона, а то је Предлог закона о планском систему Републике Србије. Мало је мојих колегиница и колега говорило о Предлогу закона, господин министар је поменуо и говорио је о томе. У начелу могу да кажем да је то важан закон, који може да уреди односе, посебно хијерархијске односе, између републичких, покрајинских и власти локалних самоуправа.

На неким примерима ћу дати анализу овог предложеног закона и шта ће се дешавати и код актуелних, важних тема у овом периоду, али и у будућности.

Важно је прочитати да се у члану 1. каже: „Овим законом се уређује плански систем Републике Србије, односно управљање системом јавних политика и средњорочно планирање, врсте и садржина планских докумената које у складу са својим надлежностима предлажу, усвајају и спроводе учесници у планском систему, међусобна усклађеност планских докумената, поступак утврђивања и спровођења јавних политика и обавеза извештавања о спровођењу планских докумената...“. Дакле, овде се ради о јавним политикама на нивоу Републике, на нивоу аутономних покрајина и на нивоу локалних власти.

Када се усвоји овај закон, што ће вероватно бити почетком наредне недеље, то ће свакако утицати на врло актуелну тему која је сада присутна у јавности, а то је концесија београдског аеродрома, то је дешавање (доста нејасно) око Аеродрома „Константин Велики“ у Нишу и многе друге ствари које ћу показати управо на анализи појединих тачака овог закона. Овде се ради о усклађености планских докумената локалне власти, покрајинских власти и републичких власти.

Шта се дешава у Нишу у вези с пројектом Аеродрома „Никола Тесла“? Илустроваћу вам кроз историју улагања у нишки аеродром шта се све дешавало у јавним политикама и на који начин ће овај закон утицати управо на оно што би требало да буде зрела одлука једне државе, одговорних људи и у Републици и на локалном нивоу. Године 1986. Град Ниш је инвестирао у изградњу аеродрома из својих локалних средстава. Град Ниш и локалне самоуправе су тада имали своју имовину, и то је једна од јавних политика о којима треба да говоримо у овој скупштини. Дакле, локалне самоуправе су управљале својом имовином и имале су своју имовину. После локалних избора 1996. и 1997. године, када је тадашња опозиција и коалиција „Заједно“ победила у највећем броју градова и општина, 1997. године доноси се Закон о средствима у својини Републике Србије, када се комплетна имовина локалних самоуправа пребацује на Републику, власништво Републике, а корисници су градови, општине и јавна предузећа.

Због чега је ово важно? Ево, у члану 2. овог предложеног закона, за који ћете ви гласати, у тачки 5) каже се: „Управљање системом јавних политика јесте процес планирања јавних политика, анализе ефеката, припреме и усвајања планских докумената, координације, спровођења јавних политика, праћења спровођења тих политика, вредновања учинака јавних политика у циљу њиховог преиспитивања и унапређења, њиховог унапређења на основу налаза вредновања учинака, као и извештавања о постигнутим учинцима јавних политика.“

Дакле, шта је то значило за локалне самоуправе и учешће...

Мислим да је важно, господине министре, очекујем ваш став и ваше одговоре, као представника Владе, на ову тему.

Шта је то значило за развој локалних заједница? Основна вредност овог закона, и ви сте говорили о томе, јесте учешће грађана у доношењу одлука које се тичу њихове будућности, одлука које се тичу њихових развојних пројеката. Дакле, учешће грађана који се организују на нивоу локалних самоуправа.

Дакле, са 1997. годином, у прошлом веку, и одузетом имовином, кренуло се после 2000. године (о којој говорите све најгоре са ваших позиција) управо у враћање могућности учешћа грађана у доношењу одлука које су битне за њихове средине. Нажалост, то није ишло најефикасније и тек је 2011. године предложен Закон о јавној својини који је подразумевао

враћање имовине локалним самоуправама, градовима, општинама али и јавним предузећима.

Дакле, 2011. године смо усвојили – ја нисам био у том сазиву, многи од вас су седели у овим клупама – Закон о јавној својини којим се враћа имовина градовима и општинама. То је важна одлука и сигуран сам да се око тога слажемо. Касније смо, пошто је дефинисан рок примене, господине министре, од 2011. године за три године, уписа имовине градова, општина и јавних предузећа која им је 1997. године одузета... Нажалост, није било довољно ефикасности за тај упис имовине, па смо овде у овом сазиву заједно доносили измену само једног члана, а то је продужетак рока на следеће три године. То смо радили два пута. Дакле, ми два пута продужавамо рок примене Закона о јавној својини.

Због чега говорим о овоме? Мислим да је нама потребан одговор код кључних питања, посебно када говоримо о овом закону, отворених питања, која нису довољно приближена јавности. Мислим да овде треба да водимо отворену дебату о чињеницама и истини.

Између осталог, и из тог разлога су грађани Ниша подигли свој глас, штитећи имовину Града Ниша, који је, у складу са Законом о јавној својини, уписао своје власништво над земљиштем и Аеродромом Ниш. У овом тренутку је, то је чињеница, Град Ниш власник тог земљишта. Дакле, треба поћи од тога. Када говоримо о планским документима, то је једна чињеница.

Друга чињеница је да је Град Ниш и Скупштина града, легитимно изабраних представника града Ниша... Говорим – легитимно, и говорим о представницима који су из ваше коалиционе већине, дакле представници Српске напредне странке су и градоначелник и директор Аеродрома Ниш. Дакле, овде се не залажем за директоре из Демократске странке, или председнике општина или Скупштине града, већ за интересе Града Ниша и поштовање закона који смо усвојили у овој скупштини, а то је Закон о јавној својини.

Због тога позивам институцију која се помиње и у једном од ових предлога закона, а то је Државна ревизорска институција, независна институција коју ћемо бирати на овој седници, да испрати процес законитости преношења уколико Скупштина града Ниша усвоји одлуку о томе да пренесе имовину Аеродрома на Републику Србију. Дакле, то треба свакако урадити у складу са Законом о јавној својини и мислим да је потребно да управо о томе говоримо.

Многи од вас помињу и новац. Наравно, и о томе треба говорити, а ово је једна од ствари и јавних политика о којима треба разговарати. Један од аргумената за пренос власништва Аеродрома Ниш на Републику је био да Град Ниш нема довољно пара, нема довољно средстава, да је у финансијској кризи, да би испунио уговорне обавезе према Војсци Србије. И о томе треба

разговарати, постоје уговори који су потписивани, а историја тог односа је богата.

Мислим да је важно овде поменути пред свима, јер и то је део дефинисања јавних политика о којима треба да говоримо, да је Аеродром Ниш 1999. године у бомбардовању деструисан, да је остало двадесет седам неексплодираних бомби са уранијумским пуњењем, да је то био еколошки огроман проблем за град Ниш, да је то био безбедносни проблем, на само километар или два од центра Ниша и да је то требало свакако решавати. У том тренутку имовински статус Аеродрома Ниш био је војно-цивилне намене.

Тада је норвешка влада била спремна да подржи наш пројекат реконструкције Аеродрома, пре свега из разлога безбедности, и еколошке и физичке и сваке друге, а и због будућег развоја града и читавог региона југоисточне Србије, и финансирала је тај пројекат. Услов норвешке владе, уз преговоре са Војском СР Југославије, био је да се статус Аеродрома Ниш пренесе на цивилно-војни, да бисмо могли да прихватимо тих шест милиона евра донације норвешке владе и да би Град Ниш учествовао са три милиона евра у динарској противвредности, да бисмо санирали ту рану Србије и читавог града. Мислим да су то људи из Војске Србије херојски урадили, уз грађевинску оперативу која је ефикасно, за тих девет милиона евра, направила велики искорак и могућност будућег развоја Аеродрома Ниш.

Ово говорим због тога што је потребно утврдити чињенице, јер смо говорили о разлогу због чега Град Ниш не може даље да инвестира у Аеродром Ниш. Потребно је да се утврди однос Града Ниша са Војском Србије. Помињан је један уговор са Војском који није везан за Аеродром Ниш, а то је Касарна „Бубањски хероји“ и насеље Нови Ниш, потписан 2011. године (тачно, у време „жутих“, и о томе сам говорио), у време када је градоначелник Ниша био господин Симоновић из Демократске странке. Али тачно је и то да је тај уговор анексиран 2016. године, уз присуство министарке Михајловић и тадашњег градоначелника Перишића – и то је однос према пројекту и континуитету једног пројекта који је важан за град – где је Град тада узео на себе обавезу да испоручи 30.000 квадрата и преда на коришћење припадницима Војске Србије.

Е сада, поставља се питање управо јавних политика Града Ниша, али и Републике, у том односу. А ја поново и на овом плану позивам Државну ревизорску институцију (мислим да око тога можемо да се сложимо, јер сам то урадио и на последњем Одбору за финансије) да утврди тај прави финансијски однос и међусобне обавезе Града Ниша и Војске Србије у овом тренутку. Уз једно питање: Град Ниш је тим анексирањем уговора 2016. године (дакле у време када сте ви на власти) добио банкарску гаранцију, према мојим информацијама, али то треба да подржи независна институција, на десет милиона евра, за добро извршење послова, што ће бити довољно за

испуњење ових услова. Садашњи градоначелник је, бар у јавности смо то могли да видимо, рекао да Град Ниш није у могућности, због недостајућих милијарду динара, да настави са експлоатацијом нишког аеродрома и да не може да управља њиме због финансијског стања у локалној самоуправи. А само ових десет милиона евра активирани гаранције било би довољно за испуњење тог услова, јер је десет милијарди у противвредности осам и по милиона евра.

Мислим да око тога можемо да се сложимо, да су нама за креирање локалних политика али и покрајинских и републичке политике, јавних политика, потребни само објективни подаци на основу којих можемо да доносимо праве одлуке. То је поента ове моје анализе и позив независним институцијама, а то је пре свега Државна ревизорска институција, да утврди потпуну истину и око законитости будућег могућег одлучивања о преносу власништва Аеродрома на Републику, али и о постојећим међусобним финансијским односима између Града и Војске. Дакле, то су два важна аспекта.

Када говоримо о планирању и поштовању представника у Скупштини града Ниша, а опет су то представници у већини из адекватне већине и у овој нашој скупштини, дакле ваше колеге и колегинице и моји суграђани, у ситуацији су да доносећи планска документа о развоју града... Не знам да ли сте, министре, упознати с тим, али тај документ о развоју Аеродрома Ниш на средњи рок, што се дефинише овим законом, донет је пре месец и по дана у тој истој скупштини града, за развој Аеродрома од 2018. до 2028. године. Дакле, представници грађана Ниша, ваше партијске колегинице и колеге, ушли су у ту скупштину и изгласали документ о развоју Аеродрома Ниш од 2018. до 2028. године, подигли руку и рекли у том плану да је нишки аеродром у овом тренутку самоодржив, да је могуће инвестирати из сопствених прихода, да ће радити са профитом. После свега тога, долазе у ситуацију да добију закључак Владе.

Е сад, где је ту, господине министре, координација између Владе и локалне самоуправе у доношењу планских докумената? Да ли сте ви уопште знали да је локална самоуправа донела овакав плански документ о развоју сопственог града и будућности свог града, да они после само месец дана у тој истој скупштини добију папир и предлог о одлучивању о поклањању имовине Аеродрома Републици Србији? Шта је са свим претходним документима и претходним плановима? Шта ће се десити у складу с овим законом и да ли ће они моћи да донесу ту одлуку уколико ми усвојимо овај закон? Мислим да би било добро да нам то интерпретирате и кажете каква је одлука и на основу којих закључака донета на Влади.

То су само нека питања која се отварају у овом конкретном случају.

Толико о овом закону. Мислим је довољно, пошто 16-17 минута говорим о томе. Мислим да је потребно говорити и о неким другим законима,

али ово је илустративно јер је потребно видети и размислити о начину на који ће се будуће одлуке доносити у складу с овим законом.

Овде имамо и сет других закона. Поменули смо и Државну ревизорску институцију, коју сам позвао, и сада понављам тај позив, да утврди и законитост преношења имовине, и финансијски однос са Војском Србије и начин на који ће се читав процес урадити. Али видели смо и нешто што је важно за све нас у Србији, а то је начин на који се троше буџетска средства у Републици Србији. У последњем извештају ДРИ на Одбору за финансије, то смо видели и у јавности, неке од мојих колега су говориле о томе, утврђено је да је потрошено око 720 милијарди динара, средства која нису у складу са Законом о јавним набавкама. Очигледно је да је тај ниво средстава од шест милијарди евра у 2017. години нешто што треба да забрине све нас.

Овде не оптужујем никога јер знам да ће се скочити и рећи – па да, било је то у различитим временима. Да, било је, али је потребно говорити отворено о томе да је шест милијарди евра евидентно потрошено мимо закона, у складу са извештајем независне Државне ревизорске институције, и да о томе треба говорити заиста озбиљно.

Господин потпредседник Владе је овде говорио и о задужењима, мислим да то свакако треба поменути, а то су гаранције или преношење гаранција за „Србијагас“ и ЕПС. Дакле, ово нису нова задужења, али је исто важно, и у складу са овим законом, рећи – да смо примењивали Закон о јавној својини и преносу и укњижби имовине и за „Србијагас“, ЕПС и остала јавна предузећа онако као за градове и локалне самоуправе, не би било потребе за гаранцијом државе у овом смислу. Да су корпоратизована, да је уписана имовина и да су то постала друштва, привредна друштва која могу да се задужују самостално и у складу са законом, ми сада не бисмо имали потребу да доносимо гаранције и тиме посредно задужујемо сам буџет.

Чињеница је да од 2012. године наовамо... Средином 2012. године, када је ова коалиција дошла на власт, јавни дуг Србије износио је 15 милијарди; да је у овом тренутку, како смо чули, 23,5 милијарди, да је то 8,5 милијарди, у једном тренутку је било 25, дакле 10 милијарди више. Добро је да се смањује тај дуг, али је наслеђен дуг био 15 милијарди и важно је рећи и ту чињеницу. Добро је да се смањује, говоримо о Мастрихту, говоримо о релативном односу јавног дуга са бруто друштвеним производом испод 60%, у овом тренутку 59,5, али је наслеђени дуг од 15 милијарди у том тренутку износио око 45-46%, у том тренутку премашио ту границу од 45% учешћа јавног дуга у бруто друштвеном производу 2012. године. Ми морамо да се понашамо, и Влада Србије, у складу са нашим законом који ограничава тај релативни однос јавног дуга и бруто друштвеног производа на 45%, а не на 60% колико прописује Мастрихт.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ћирићу.

Реч има министар Зоран Ђорђевић.

Изволите, министре.

ЗОРАН ЂОРЂЕВИЋ: Поштовани посланиче, имам обавезу да вама одговорим на ово питање с обзиром на то да причате о периоду док сам ја био министар одбране, у Министарству одбране.

Прво, грађани Србије морају да знају да је уговор који је потписан 2011. године за продају те касарне обавезао Град Ниш да има неку обавезу и према Министарству одбране али и према извођачу и инвеститору. Инвеститор се већ тог тренутка нашао у проблему, од тог тренутка почео је већ себи да прави одлагање своје инвестиције, које је, наравно, Граду Нишу правило додатни проблем јер је из те инвестиције требало управо да пружи неке могућности и Министарству одбране, односно Војсци Србије.

Када говоримо о Аеродрому, који је био мешовити аеродром, ви и сами знате да је нишки аеродром у 2014. години имао 1.335 путника евидентираних, да је Влада Републике Србије препознала нишки аеродром као секундарни аеродром, који је потребан Србији у тој мери да има довољно велику раздаљину да може да буде и бекап аеродром Аеродрому Београд у неким случајевима; да улагање у тај аеродром не само да ће да привлачи инвеститоре већ ће омогућити и боље функционисање београдског аеродрома, да је боље да београдски аеродром има бекап аеродром у Србији него негде ван наше земље. Влада Републике Србије је 2014. године уложила три и по милиона евра и подигла тај број путника на 331.000. Наравно, жеља Владе Републике Србије јесте да и у наредном периоду уложи још новца како би повећала број путника тамо.

Али имамо једну замену теза и погрешно навођење оних грађана који, мислим, немају ту намеру. Ми овде причамо о држави Србији, не причамо о некој туђој држави. Причамо о нашој земљи, о нашем улагању и мислим да све што је држава Србија припада свим грађанима Србије, па и грађанима Ниша.

Град Ниш има проблема, као што сте рекли. Можемо да причамо и о генези тога, када су настали и како су настали. Али Град Ниш, да би функционисао Аеродром, од њега захтева и само сервисирање онога што треба редовно, а то су, рецимо, плате, одржавање и тако даље. Али нешто што се очекује од њега, ако желимо да има овај број путника или да повећа број путника, односно квалитет своје услуге, то је, између осталог, изграђивање торња, ново осветљење, реновирање писте, систем за управљање у лошим временским условима, уређење пословне зграде која, слажете се, већ има захтев да буде реновирана.

Да ли стварно мислите да Град Ниш треба да се фокусира на неке друге ствари, да подигнемо град Ниш, или треба да се фокусира као да је нешто примарно Аеродром Ниш који, опет вам кажем, нигде неће да оде? То припада држави Србији, припада свим грађанима Србије. Држава Србија

жели да улаже у тај аеродром јер тиме жели да привуче још инвеститора за град Ниш.

Ниш је добио у претходном периоду оно што двадесетак година није било присутно у граду Нишу, а то су нове инвестиције, долазак, запошљавање људи и тако даље. Да би Аеродром функционисао, потребно је да има људе који путују, потребно је да ти људи имају плате, потребно је да ти људи живе, потребно је да иду негде и потребно је да тај град функционише, а не само примарно да има аеродром који ће да постоји да би га имали.

Мислим да уколико грађани Ниша.... Велика већина њих то разуме, схвата да Влада Републике Србије не жели да уруши, већ, напротив, да унапреди рад Аеродрома Ниш и, свакако, да побољша квалитет услуге, али и чињеницу да Србија може да се похвали као земља која ће имати два аеродрома која ће бити високе категорије. Аеродром Ниш никада неће бити Аеродром Београд, али треба да буде довољно велики да буде бекап и довољно велики да држава Србија има два аеродрома. Мало земаља у околини има два аеродрома те величине.

Мислим да уколико пажљиво и нас двојица сада размислимо, схватићете да сам ја у праву. Мислим да је министарка Михајловић, када је била доле, рекла њима управо ово што ви говорите, јавне политике – да, ми треба заједнички да радимо на томе, Град Ниш треба да ради са ресорним министарством. Она је рекла да има план изградње тог торња, изградње и улагања у сам аеродром које је десет милиона евра. Десет милиона евра треба да уђе у Аеродром, али не да би постојао, не да би био леп, него да би био функционалан и да бисмо ми могли као Влада да то понудимо у портфолију када доводимо инвеститоре, да им кажемо – имате аеродром који може да буде транзитни, који може да буде транспортни, који може да буде путнички, где могу да слећу и велики авиони, и да неке ствари добијемо можда на квалитету када је у питању сам квалитет инвеститора.

Ми морамо да идемо укорак са тим да Србија својим улагањем у привреду у једном тренутку, наравно из године у годину, тежи ка томе да доводи што квалитетније инвеститоре. Ти квалитетни инвеститори, између осталог, траже више. Да би платили наше људе више, они траже да неки услови буду бољи. Прошли смо, ја мислим, тај период, који је негде иза нас, кад је довољно било да кажемо – ево вам земљиште и то је то. То нису инвеститори које Србија данас хоће. Србија данас хоће много квалитетније инвеститоре.

Мислим да град Ниш то заслужује. После Фабрике дувана, после масе других инвеститора који су дошли, мислим да град Ниш заслужује, с обзиром на то да је имао јаку електронску индустрију, и у области информатике, можда и будуће електронске индустрије – сви они ће захтевати неки савременији транспорт него што је овај.

Тако да мислим да не треба само да окрећемо ствар на другу страну и да мислимо да ми овде причамо различитим језиком и да је Влада Србије против града Ниша и против грађана Ниша. Напротив, Влада Србије ради подједнако и за град Ниш и за сваки други град у Србији и тако ћемо да наставимо да радимо.

Ове јавне политике су управо у том правцу. Кад смо припремали, у самој припреми има маса ствари где смо ми већ од 2014. године на неки начин почели да уводимо систем планирања, односно ово што овај закон предвиђа. Знамо да ће бити неких проблема, поготово у локалним самоуправама и у томе да њих прилагодимо неком потпуно новом размишљању да ствари не могу да се доносе ад хок, него да морају да се доносе плански, да морамо сви заједно да радимо ако хоћемо да имамо успеха. Не може неки локал да ради другачије у односу на Владу, да нема синхронизацију са Владом, да очекује од Владе неку подршку и притом да очекује резултат а да нема никакву одговорност. С једне стране, постоји одговорност, али с друге стране постоји обавеза Владе да разговара с њима и да правимо заједничке планове.

Ја увек кажем, када овај закон буде почео да се примењује, народни посланици ће видети шта Влада хоће, од Владе до локала, шта су планови где ћете ви моћи да критикујете као народни посланици да ли је нешто требало да урадимо или није требало, да ли је требало више или мање, и да критикујете наше рокове. А онда је обавеза Владе, када вама то представи, да испуни све то према грађанима Србије и да буде одговорна према томе. Ова влада се тога не боји. Да смо се бојали тога, не бисмо сада ово предложили. Могло је да прође и без овога, јер ви нисте то ни очекивали. Ми желимо да наш рад буде одговорнији, ми желимо да буде квалитетнији и ми желимо да будемо одговорнији према грађанима, јер мислимо да је то следећи корак који треба Влада да успостави у контакту са грађанима Србије.

Кажем вам, ми смо имали овде, видим, када су у питању проблеми у имплементацији, масу проблема за које већ сада претпостављамо да ће се десити, али нисмо оставили то као проблем већ смо ставили на десној страни како ћемо то да решимо.

Једна од ствари је и ово, не можете ви да планирате у некој локалној самоуправи ад хок, да немате план, анализу финансијских ефеката, о томе да видите шта хоћете, да ли је то у сагласности са политиком Владе и да ли то можете да сервисирате, односно финансирате. Уколико се тако нешто деси, десиће се наша ружна прошлост, а то је да такви пројекти пропадну, постану рупа, постану неки скелет који ће бити на некој пољани, чему ћемо сви живи да се ругамо.

Било је таквих, ви климате главом, ја могу да вам кажем, али нећемо сада да отварамо друге ствари које су се дешавале када су неке локалне самоуправе, неки градови отварали нешто где плански нису правили договор

са Владом, да знају како и на који начин то може да се спроведе од почетка па до краја. Да је било среће, да је постојала комуникација, да су реални планови били, да је постојала одговорност, вероватно би грађани данас уживали у томе, нека деца се радовала, али, нажалост, то сада не постоји.

То је нешто што морамо да избришемо. Ово је одговорност Владе према грађанима, одговорност Владе према Народној скупштини, али ово је и одговорност локалне самоуправе и покрајине према Влади.

Ми ћемо да истрајемо у томе да ово заживи и да се примењује. То ће бити најбољи гарант грађанима, с друге стране, што и јесте идеја водиља ове владе, да се новац троши транспарентно, да наши грађани виде буквално сваки динар који се убере од пореза и доприноса на коју је страну отишао. Када је у питању Лутрија, да знамо где је отишао тај новац. Уколико будемо тако радили, онда нећемо имати дилему да ли треба да имамо легализовану лутрију у Србији и како ћемо добит од свега тога да трошимо. Онда нам се неће десити да добит, приход од свега тога оде негде, а да Лутрија послује у минусу, што се дешавало. Ви то знате. Просто је немогуће да имате лутрију која има добит икс, где дајете 50% држави а 50% у награде, и да прикажете на крају године да сте у губитку, просто је немогуће. Осим ако немате одговорност, план и ако не радите синхронизовано с оним ко је изнад вас по хијерархији, а то је Влада Републике Србије. Влада треба да изађе пред вас и да вам каже – то је то. Хвала.

(Александар Мартиновић: Јавио сам се као овлашћени представник, молим лепо.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Прво др Александар Мартиновић као овлашћени предлагач.

Наравно, добићете право на реплику, јер је и он сачекао да дам реч министру.

Изволите, др Мартиновићу.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, господин Ћирић је у својој дискусији апсолутно све измешао. Пре свега, 1986. године, када је основан Аеродром Ниш, није постојала државна својина, а поготово није постојала својина локалних самоуправа. То је била Социјалистичка Федеративна Република Југославија. По Уставу и по законима СФРЈ постојао је само један облик својине, а то је друштвена својина. Аеродром у Нишу формиран је 1986. године као друштвено предузеће, и то друштвено предузеће на републичком нивоу. Не на нивоу Града Ниша, него на нивоу тадашње Социјалистичке Републике Србије. То је прва ствар коју сте погрешили.

Друга ствар коју сте погрешили, Закон о средствима у својини Републике Србије није донет 1997. него 1995. године. Дакле, то је било пре него што је ваша тзв. коалиција „Заједно“ освојила, између осталог, и власт у Нишу и када је градоначелник Ниша постао легендарни Зоран Живковић.

Оно што је много важније, то је да Демократска странка од питања Аеродрома Ниш покушава да направи нову аферу Савамалу, односно да направи проблем тамо где га нема. Пошто они никакву другу политику немају, пошто не могу ништа да предложи што се тиче економског развоја Републике Србије, пошто немају ниједан одговор, ни политички ни економски, на питања са којима се данас сусрећу грађани Србије, онда су се ухватили Аеродрома Ниш и сада су они постали, наводно, браниоци Аеродрома Ниш од неке зле и покварене Владе Републике Србије која хоће да одузме грађанима Ниша тај аеродром. То једноставно није тачно.

Оно што ДС неће да каже, а ја ћу то сада да прочитам, то је да је проблем настао 2010. године када је потписан тај фамозни уговор између Града Ниша, који је представљао господин Симоновић из ДС-а (не знам где сте ви тада били, господине Ћирићу), и Владе Републике Србије.

У члану 4. тог уговора стоји: „Уколико Град Ниш не оконча поступак изградње станова из става 1. члана 3. овог уговора у року предвиђеном ставовима 5. и 6. истог члана и до истека тог рока не преда Републици Србији, Министарству одбране, 21% бруто грађевинске површине новоизграђеног стамбеног простора, дужан је да Републици Србији, Министарству одбране, на име накнаде штете плати износ који представља тржишну вредност војног комплекса Касарне 'Бубањски хероји' у Нишу, утврђену актом Министарства финансија, Пореске управе на дан настанка штете, а прерачунато у евре према званичном средњем курсу НБС на дан процене.“ Господине Ћирићу, на данашњи дан то износи 64,2 милиона евра. Толика је штета коју је Демократска странка направила Граду Нишу.

Сада се поставља следеће питање – шта би било да Влада Србије, поштујући одредбе уговора који сте ви потписали 2010. године, пресавије табак и тужи Град Ниш за 64,2 милиона евра? Град Ниш би био блокиран, Град Ниш би банкротирао. Као што би и Србија банкротирала 2012, односно 2013. године да сте ви неким случајем остали на власти.

Према томе, престаните да обмањујете грађане Ниша како сте ви велики бранилац Аеродрома од Владе Србије. Не, Влада Србије помаже граду Нишу тако што му скида с леђа један велики терет. Аеродром „Константин Велики“ остаје и даље у Нишу. И даље ће га користити грађани Ниша и грађани целе Србије, само више Град Ниш неће имати ту обавезу у износу од 64 милиона евра према Влади Србије коју данас има. То је оно што ви нећете да кажете грађанима Ниша.

Ви користите сваку могућу прилику где се грађани окупе, њих сто-двеста, да кажете – ми сада то подржавамо, ми смо предводници тих протеста зато што Александар Вучић и Влада Србије хоће да нам отму Град Ниш, односно Аеродром „Константин Велики“ у Нишу. Па где да га однесемо? У Бугарску? У Мађарску? У Хрватску? Он ће остати у Нишу, само што ће бити много развијенији аеродром. Држава ће инвестирати у свој аеродром и

нећемо више морати да плаћамо „Монтенегро ерлајнсу“, „Винд цету“ и коме све нисмо плаћали да слеће на нишки аеродром.

У ваше време, ви сте морали из буџета Града Ниша и буџета државе Србије да дајете субвенције страним авио-компанијама да би уопште слетале на аеродром у Нишу. Немојте да заборавите да у близини аеродрома у Нишу имате аеродром у Приштини „Адем Јашари“, имате аеродром у Скопљу и аеродром у Софији. Да бисмо привукли стране компаније да слећу у Ниш, ми смо морали да дајемо готов новац. Ми смо морали да дајемо субвенције страним компанијама да не би слетале у Скопље, Приштину, Софију, него у Ниш. То је та ваша успешна економска политика.

Ви сте упропастили Аеродром „Константин Велики“ у Нишу, односно он би био упропашћен да Влада Србије од 2014. године није дала огромна средства да тај аеродром опстане. То што је тај аеродром тренутно у плусу, ако изузмемо ову обавезу од 64.000.000 евра, то није захваљујући чињеници да Аеродром „Константин Велики“ сам по себи добро послује, него захваљујући чињеници да Влада Србије сваке године, већ пуне четири године, издваја значајна финансијска средства за тај аеродром. Поштено је, ако држава финансира функционисање тог аеродрома, да то припадне држави Србији. А држава Србија је и држава Нишлија, и држава Београђана, и држава Суботичана, и Ваљеваца, и Крагујевчана и свих осталих грађана који у овој држави живе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мартиновићу.

Право на реплику има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Поносан сам што сам као градоначелник Ниша учествовао са свим људима тада, и из Војске Србије, СР Југославије и из Града, у реконструкцији Аеродрома, у вађењу тридесет заосталих пројектила од по хиљаду килограма из писте, неексплодираних, и санирању тридесетак кратера. Дакле, то је херојски посао који су људи одрадили. Нисмо ми уништили тај аеродром, ми смо га дизали из пепела.

Важно је то што се десило 2008. године. То је део политике коју смо од 1990. наовамо водили као Демократска странка, то је европски пут, и то јесте био један од услова за подизање броја путника, потписивање уговора са лоукост компанијама, потписивање споразума о слободном небу на великом пројекту отвореног европског неба. То је био предуслов да расте број путника.

О инвестицијама, пошто говоримо и ви имате по десетак минута а ја два минута, могу да одговорим на све ово што сте рекли. Дакле, знамо да је пре шест месеци усвојен план инвестиција. Влада помиње три и по милиона евра својих инвестиција. Неће она улагати у торањ нити у Нишу, нити у Београду. Агенција СМАТСА је већ усвојила план и потписан је уговор о кредитирању изградње ових објеката, и торња на нишком аеродрому и

модернизације светла, слетања у условима магле, по 13.000.000 евра. Независно од тога, те инвестиције ће се одвијати и мимо Владе Србије.

Оно што говорите о уговору и задужењу од 60.000.000 евра, ево, заједно можемо да позовемо ДРИ и нека утврди обавезе Града, међусобне обавезе Града, Војске Србије од 2000. године наовамо, нека прође кроз све уговоре који су потписани. Али тврдим да постоји банкарска гаранција за добро извршење посла на том објекту и на том плану Касарне „Бубањски хероји“. Активирајте ту гаранцију. То нису урадили ни претходни ни садашњи градоначелник, који су из ваше већине. Ја их позивам да то ураде. Мислим да је важно да о томе разговарамо и да говоримо о чињеницама, једино о чињеницама и о инвестирању Републике Србије и Града Ниша, о структури и свему ономе што је уложено у тај аеродром.

Још једном кажем, поносан сам на оно што сам урадио за тај аеродром као градоначелник Ниша, јер смо га дигли из пепела заједно са свим оним људима, уз честитке за то што је урађено потписивањем споразума о слободном небу, слободном летењу, јер је то начин да се подигне број путника.

Још једном, само кратко, мислим да се овде не слажемо, и не само ту него и у многим другим стварима, а то је питање развоја, да ли се Србија развија одоздо ...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала. Продужио сам вам време реплике, видели сте и сами, да завршите мисао.

Реч има министар Зоран Ђорђевић.

Изволите.

ЗОРАН ЂОРЂЕВИЋ: Прво, ради тачне информације коју грађани треба да имају, тачно је да је продато. Ви стално причате о банкарској гаранцији. Ова влада не ради тако као што сте ви, да преваримо некога, да активирамо банкарску гаранцију и онда да можемо да наплатимо, већ морамо да водимо рачуна и о добром извршењу посла. Град Ниш очекује велику инвестицију од тог инвеститора у смислу изградње станова, универзитета итд., све што је он био у обавези да инвестира. Њему је Влада Републике Србије 2016. године продужила то и склопила анекс уговора баш из разлога што човек, када је ушао у све то, није имао праву информацију од тадашњег градоначелника у шта улази, које су облигације и шта ће све он морати да ради. То је проузроковало кашњење. Кога је онда требало да казним, тог градоначелника што га је обмануо, њега који је каснио и да највише трпе грађани Ниша, да немају то што треба да буде инвестиција, нове станове, нов дом здравља, болницу, универзитет, шопинг-мол и све остало? Влада је проценила да је боље пружити шансу њему, помоћи њему у тој инвестицији, јер ће довести нове људе, нове инвестиције, нова запослења и све остало.

Када је у питању Аеродром, ви сте били градоначелник, зашто ви нисте инвестирали у тај аеродром? Нисте могли зато што сте били у минусу. Влада Републике Србије је три године у плусу.

(Горан Ћирић: Инвестирали смо.)

Ви сте инвестирали, Аеродром је био у минусу, Град је био у минусу.

(Председавајући: Колега Ћирићу, добићете реч, не брините. Допустите само министру да заврши.)

Колики су били дугови када сте оставили Град Ниш, добро знате. Влада Републике Србије је три и по године улагала што у инвестиције што у субвенције. Кажем вам, три и по милиона евра је уложено да би се оно чиме сте се ви хвалили – 1.335 путника, дигло на 331.000.

И, као што каже посланик Мартиновић, неће то нигде да оде, то остаје и тај ће аеродром и даље да се зове нишки аеродром. Али има једна друга ствар коју ми треба... Ви се вероватно не сећате тога, прошле године у ово време договорили смо се да видимо са Градом Нишом како да Касарну „Филип Кљајић“, коју има Министарство одбране, ставимо у функцију да буде универзитет. Тамо имамо много лепе зграде. Мислим да је то најбоља вест за грађане Ниша, да ће имати модерну зграду, модеран универзитет, да ће имати један део града који ће бити универзитетски, где ће моћи да се граде станови за студенте, где ће моћи да буде нови центар, можда нова електроиндустрија, да видимо шта ћемо и како ћемо. Знате и сами да град Ниш кубури са простором када су у питању факултети и универзитет.

Војска Србије сматра да је град Ниш Србија и жели да помогне граду Нишу. Тада смо се договорили да управо део те касарне дамо Граду Нишу. Шта је требало да кажемо – не дамо, то је туђа земља? Да ли је то локална самоуправа, да ли је то Србија? У чему је разлика? Нисмо имали дилеме. Ја сам био министар одбране, договорили смо се, на један, министарка правде, министар просвете и министар одбране. Само треба да се договоримо како и на који начин Град Ниш, управо спровођењем јавних политика... Не може Град Ниш сам, али изградња универзитета доле значи Србији; улажемо у своје грађане. Ми то желимо да радимо, ми ништа не тражимо од Ниша, само бољи живот грађана Ниша. А то је једна од ствари које ће њима да побољшају живот – то је универзитет. И мислим да је боље да причамо о томе како јавну политику да ставимо у функцију изградње универзитетског дела града Ниша. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Ђорђевићу.

(Маријан Ристичевић: Повреда Пословника.)

Повреда Пословника, Маријан Ристичевић.

Изволите, пријавите се.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, рекламирам члан 104. и члан 106. Одмах да вам кажем, тражићу да се о томе гласа. И сваку повреду коју учините од сада па убудуће ћу да рекламирам.

Каже члан 104. ст. 1. и 2: „Ако се народни посланик у свом излагању на седници Народне скупштине увредљиво изрази о народном посланику који није члан исте посланичке групе, наводећи његово име и презиме или функцију, односно...“ итд. „Ако се увредљиви изрази односе на посланичку групу, односно политичку странку...“. То су прва два става. „О коришћењу права из ст. 1. и 2. овог члана одлучује председник Народне скупштине.“ Прво морају да се испуне ова прва два става. Реплика не може да траје дуже од два минута. Ви сте допустили реплику три минута. Дали сте је неосновано.

Следећа ствар, у члану 106: „За време говора народних посланика или других учесника у претресу није дозвољено добацавање, односно ометање говорника на други начин, као и сваки други поступак који угрожава слободу говора.“ Ви сте допустили да господин Ћирић добацује непрекидно цео минут.

Дакле, господине председавајући, ја ценим то што сте попустљиви према опозицији, али у тој попустљивости немојте претеривати. С тим у вези, тражим да се Скупштина у дану за гласање о овим повредама изјасни. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ристичевићу.

Сматрам да нисам повредио Пословник. Водим ову седницу у најбољем могућем духу парламентаризма. Јесам продужио време колеги Ћирићу, као што сам и свима који су се јављали по основу реплика и повреда Пословника данас. То је моје право управо због тога да бисмо имали једну коректну расправу данас.

Желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање?

(Маријан Ристичевић: Да.)

Желите. Хвала.

Право на реплику, др Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, желим да се захвалим господину Ћирићу ако је заиста учествовао у деминирању Аеродрома Ниш после НАТО бомбардовања 1999. године. Неке његове страначке колеге су уместо тога постављале локаторе. Он, надам се, у томе није учествовао и на томе му честитам.

Што се тиче споразума о слободном небу, господине Ћирићу, у ваше време ви сте из Ниша небо над Копненом зоном безбедности могли да гледате само на телевизији, а Влада Србије коју је предводио Александар Вучић је повратила потпуну контролу над ваздушним простором изнад Копнене зоне безбедности.

Уопште не разумем то ваше хваљење споразумом о слободном небу. Небо је постало слободно откако је Српска напредна странка дошла на власт и откако је Александар Вучић постао председник Владе. Небо је било затворено кад сте ви били на власти. Зато данас авиони Србије, Војске Србије, а видим да вам и то смета, некима од вас, могу слободно да лете изнад

Прешева, Бујановца, Медвеђе и штите безбедност грађана који живе на том простору. У ваше време то нисмо могли да видимо.

Нисте успели да одговорите, господине Ћирићу, шта би било да Влада Србије тужи Град Ниш због неиспуњених обавеза по уговору који је закључен у време ваше власти 2010. године. Понављам, дуг уопште није мали, износи преко 64.000.000 евра.

Уместо да тужимо Град Ниш, ми у град Ниш улажемо. Град Ниш, као што је рекао и Александар Вучић, постаће регионални центар, не на нивоу Србије, не на нивоу четири јужна округа у Републици Србији, него регионални центар у смислу центра Србије, Македоније, Бугарске. То је политика Владе Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Мислим да на овакав начин говорити о људима из Демократске странке и о онима који су носили униформу те 1999. године није нити људски нити коректно, поготово не овде. А ја ћу вас позвати да се свако од нас овде и лично изјасни и каже на који начин је дао допринос у одбрани земље 1999. године.

Да ви мене оптужујете за локаторе, то је у најмању руку непримерено и заиста не могу да изаберем ту реч. Годину 1999. сам, као председник Градског одбора Демократске странке, провео у ракетним јединицама у околини Подујева. Иначе сам резервни капетан. Мислим да је ред да сада ви устанете и кажете шта сте радили 1999. године, као и свако од нас овде.

Нећу дозволити да на такав начин оптужујете. Желим да пођем од самог себе и своје улоге и свог личног доприноса и 1999. године у одбрани земље, али и 2001. године у почетку обнове од последица бомбардовања 1999. године. Да, био сам градоначелник, учествовао сам у обнови Аеродрома Ниш и поносан сам на то. Поносан сам пре свега на деминере из Војске СР Југославије тада и све људе из Града Ниша, из Градске управе, који су учествовали у томе, и све оне људе који су деминирали простор око нишког аеродрома.

Мислим да дугујете извињење. Пођите прво од себе, свог живота, свог учешћа. Мислим да бисмо на такав начин били поштени једни према другима. И пођимо, говоримо о чињеницама и истини. А овакав начин и овакве оптужбе... Када пробамо да говоримо о аргументима и чињеницама, ви уђете у расправу којом пробате да људе на личном плану дезавуишете улазећи у породичне и личне односе.

Овде сте потпуно промашили. На 1999. годину, своје учешће у том рату, ја могу само да будем поносан.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику, Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Ви сте, господине Ћирићу, старији од мене, имате виши чин. Ви сте резервни капетан, ја сам резервни потпоручник.

Године 1999. нисам, нажалост, могао да са пушком у руци браним Србију, био сам студент, завршавао сам Правни факултет. Али оно што желим да кажем, то је да сам и те 1999. године подржавао Владу која је бранила Србију од НАТО агресије, за разлику од многих од вас који су позивали да се НАТО удари на Србију интензивирају не би ли се та влада што пре срушила; то је била званична политика Демократске странке те 1999. године.

Нисам рекао да сте ви лично постављали локаторе, али неки ваши чланови странке јесу. На крају крајева, то су у самој Народној скупштини и признали, кажу – била ми је част да постављам локаторе зато што сам знао да што НАТО буде више ударао, пре ће пасти режим Слободана Милошевића, односно пре ћемо ми доћи на власт.

И дошли сте на власт. Када сте дошли на власт, шта сте урадили за дванаест година ваше владавине? Упропастили сте све живо по Србији.

Између осталог, закључили сте и овај штетан уговор.

Кажете, протести у Нишу немају политички карактер. Па читава булумента ових опозиционих лидера из „круга двојке“ преместила се у Ниш. Ено, сваки дан шетају по Нишу. Сваки дан шетају по Нишу и Саша Јанковић, и Борко Стефановић и не знам више како се све не зову ови ваши лидери. Чекамо сада да се врати Вук Јеремић из Америке. Ено, објављује на Твитеру како је леп трешњин цвет у Њујорку. Био је неки дан у Аризони, сада је мало у Њујорку, чекамо да се врати у Србију; сад ће и он у Ниш да подржи грађане Ниша у борби против зле и покварене Владе Србије, која хоће да одузме град Ниш и однесе га у Аризону.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Колега Ћирићу, замолио бих да затворимо круг реплика.

(Горан Ћирић: Зашто?)

Имали сте четири реплике, дакле више од колеге Мартиновића. Ако наставимо овим темпом и у овом тону, НАТО бомбардовање, Милошевићева влада од пре двадесет година...

(Горан Ћирић: Поменуо ме је.)

Потпуно смо се удаљили од теме. Ви сте одговорили, др Мартиновић је изнео своју аргументацију када је у питању улога 1999. године и после. Ја сам разумео да...

(Горан Ћирић: На такав начин оптужити некога да је постављао локаторе...)

Није вас.

Хвала на разумевању.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

(Ђорђе Вукадиновић: Нећу сад.)

Не желите? Добро.

(Радослав Милојичић: Повреда Пословника.)

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

(Радослав Милојичић: Повреда Пословника.)

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Нисам још почео да говорим, а већ повреда Пословника.

Даме и господо народни посланици, држава је заједница људи.

(Радослав Милојичић: Повреда Пословника.)

Мислим да прво треба ја да завршим.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само изволите, наставите.

Молим колегу да не додацује с места. Знате да је то ...

(Радослав Милојичић: Повреда Пословника.)

Молим вас, немојте да додацујете.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Држава треба да штити људе, али и људи треба да штите државу. Та заштита треба да буде узајамна. Уколико тога нема, онда смо у ризику да нема ни државе. Када нема државе, нема ни заједнице људи. Држава је ров. Оно што је некад био замак, шанац око замка, то је данас држава – брани, али и државу треба бранити.

Држава сматра да је Ниш њен део, да је Ниш њен град. Део Нишлија сматра да држава није њихова. Само део Нишлија. Онај део...

Искористићу прилику пошто је министар полиције присутан, да ми одговори, ако не сада онда на некој од следећих седница, да ли су ови демонстранти, протестанти или како се већ зову пријавили те своје јавне скупове у складу са законом, на време, 72 часа пре тих скупова. Закон је једнак за све, закон мора да се поштује. „Закон је закон, ма колико опор био“, каже Валтазар Богишић. Зато инсистирам да ми се одговори да ли се ови јавни скупови у Нишу пријављују у складу са законом или не.

С обзиром на то да одређени државни функционери и посланици учествују у тим протестима... Опозициони лидери, којих има више него што имају гласача, не интересују ме, али ме интересује да ли је специјални саветник „Поште Србије“ био на непријављеним и, самим тим, незаконитим протестима.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ристичевићу, вратите се на тему, молим вас.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Ја сам и те како у теми.

Пропустили сте, господине председавајући, да о Аеродрому у Нишу причају сви. Онолико сам у теми колико су били и сви други претходници.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим вас да поштујемо Пословник, као што сте и ви мало пре сугерисали.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Мислим да ћете га ви поштовати.

Инсистирам на томе да ми се да право да говорим на исти начин о Аеродрому Ниш колико је говорио и претходни колега, који само потиче из Ниша.

Говорили су они који су Ниш претворили у „долину глади“ и онда побегли из Ниша. Зато желим да знам ко су суграђани колеге који је овде бранио Ниш, да ли су то Нишлије или Београђани. Ако неко са својим суграђанима брани Аеродром Ниш, а притом живи у Београду и за неколико месеци колико је био директор „Поште“ купи стан од 111 квадрата у Београду...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим вас, колега Ристичевићу, нема везе са дневним редом, са законима и порезом.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Има везе с Аеродромом Ниш.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Добро, наставите.

Можете о економији, о Аеродрому у Нишу, али немојте сада...

Морам да вас опоменем.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Немојте бити нервозни.

Ако је неко говорио двадесет минута о Аеродрому Ниш, а ја сам ћутао све време, ви га нисте прекидали, правили сте се мртви, дакле, немојте ни мене да прекидате, иначе ову седницу нећете завршити. То вам ја кажем.

(Радослав Милојичић: Опа!)

Спречите добацавање.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само ви наставите у складу са Пословником и у складу са дневним редом.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Ја ћу вам рекламирати повреду Пословника толико пута да ћете тешко завршити ову седницу. Молим вас да ме не прекидате.

Питам вас, питам све овде – да ли је неко говорио о Аеродрому Ниш на начин да га нико није ометао двадесет минута?

Према томе, у складу са свим овим законима, о прикупљању прихода који су потрошени на Ниш, прикупљању прихода од ПДВ-а, прихода од акциза, питам вас – да ли је тачно да је држава за Клинички центар Ниш издвојила од тих прихода 50.000.000 евра? Значи, када вам држава прави клинички центар, онда је то добра држава, то је ваша држава.

Од прихода које је та држава прикупила, само да вас подсетим, од тих истих акциза, ПДВ-а и осталих јавних прихода, бивша власт је скупљала 824 милијарде 2012. године. Ове године – 1.180 милијарди. То је 356 милијарди више прикупљених јавних прихода, ПДВ-а, акциза итд. него што је скупљала бивша власт. Тако су никли њихови станови, тако су Живковић и колега који је говорио постали Београђани. Тих 356 милијарди мање прикупљених, или три милијарде евра, неко је узимао, неко је то делио. То се десило пре промена.

Колега Обрадовић је био у праву када је говорио да је из ове земље испумпан новац, али је погрешно – не из буџета. То се десило до 2012. године када су владали они који су њега гурнули у цензус. Бојан Пајтић, колико се сећам, и остали. Скота да не помињем. Значи, то је до 2012. године, 51 милијарда долара, али изнето преко офшор компанија, од дивљих, предаторских приватизација. То је заборавио да каже, наравно.

Када смо већ код прикупљања средстава, прихода, треба да нам одговоре и где су они трошили приходе од акциза, пореза итд.

(Радослав Милојичић: Јесу ли ово посланичка питања?)

Молим да не добацују.

Овде је Мирослав Алексић говорио о неким нашим злоупотребима. Када смо већ код тога, да питамо о Фонду за унапређење ресурса грађана Трстеника. Они су користили средства од ПДВ-а, акциза итд. Да ли је тачно да су он, супруга, ташта и таст добили од јавних прихода из буџета Републике Србије... Где је исцурело 356 милијарди? Објаснићу. Да ли је тачно да су потрошили на Фонд за унапређење људских ресурса, за неговање старих лица 54.726.976 динара, због чега су уследиле кривичне пријаве? Да ли је због тога у буџету било 356 милијарди мање, или три милијарде евра, прикупљених прихода?

Он сада није ту, вероватно је отишао да види трешњин цвет у Вашингтону. Лепе су трешње и у Србији, и оне цветају, не морате ићи у Вашингтон.

Тако су трошили паре од ПДВ-а и акциза, а то је на дневном реду. Ми покушавамо да прикупимо што више пара, а Вук „Потомак“ је имао џепарац 25.000 евра месечно. Имао је џепарац. Тако су они трошили новац. Следеће, три и по милиона долара је потрошио на путовања за пет година. Тако су они трошили паре од ПДВ-а и акциза. То треба ДРИ да утврди, кад смо већ код ње. Како то да је неко трошио 2.000 евра на путовања дневно? Како је неко за један лет потрошио 70.000 евра? Ту нам дугују одговоре.

Господин Бошко Обрадовић је надахнуто овде говорио, нико га није прекидао, а господин Мартиновић је рекао да ћу ја одговорити на сва његова питања. Ја ћу да покушам да докажем да је буџет Републике Србије, односно приходи од акциза, ПДВ-а итд., о чему се ради у дневном реду, да је електрорадња из средстава за кампању... Ви свакако знате да се средства која се не утроше у кампањи враћају у буџет Републике Србије. Да их не би вратили, на предузетничке радње које нису у систему ПДВ-а – значи, реч је о ПДВ-у, чиме се аутоматски ствара злоупотреба, прање новца и утаја пореза – на електрорадове у предузетничке радње 5.665.000 динара, поправка рачунара 9.698.000 динара (боже мој, колико је то брдо рачунара поправљено, вероватно веће од Авале!); адвокатске услуге 3.260.000 (боже мој, као да су га у Хагу бранили, то господин Атлагић најбоље зна); разне фирме: „Дизајн ПР“, предузетничке радње, неке госпође Томић итд.,

3.900.000, „Јефимија дизајн“ 3.400.000, Јелена Манић 2.790.000, Бранислав Симиџија, Иван, Верица Цвијановић... То су предузетничке радње, да знате да нису имена, тако се воде. Тако су испумпани приходи, односно расходи, односно средства из буџета Републике Србије која је требало да буду враћена.

Мислићете да то нема везе с њима. И те како има. Овде је њихова изборна листа, сва поменута господа и предузетничке радње су са изборне листе, па рецимо Катарина Михајловић 161, Драган Манић 91, Костадин Михајловић 139, Звездана Арсенијевић 199, Невенка Томић 71, Јелена Лажетић 17. Дакле, ради се о предузетничким радњама. Интересантно је да се то поклапа са кандидатима са изборне листе из 2016. године, а средства су испумпавана 27. априла, 24. маја, 27. марта 2017. године, 23. марта поново, 24. маја, 9. јуна, 12. јуна, 11. јула, тек да вам покажем да се ради о средствима за изборну кампању која је требало да буду враћена у буџет Републике Србије и да на такав начин, како неки кажу, деца могу да имају ужину, да имају за хлеб итд.

Дакле, има и шема која показује како је новац испумпаван. Данас смо слушали цело предавање од господина који нас је оптуживао да смо ми испумпали 59 милијарди евра, међутим, испоставило се да је 51 милијарду долара испумпала странка бившег режима кроз дивље предаторске приватизације, у којима су преко офшор компанија то пребацили напоље. Ово није наша тврдња, нити тврдња неке наше организације невладине, него је то тврдња међународне организације *Global Financial Integrity*, која је утврдила да је толико новца отишло.

Зато Аеродром у Нишу није завршен, зато ДРИ не може да утврди где се дао новац, где је пет и по милијарди које су биле намењене Војсци.

Помислио бих да они можда желе да ми блокирамо Град Ниш и да на такав начин поврате власт у Нишу, као – сада ћемо ми да натерамо републичку власт да активира оне гаранције, натераћемо их да потраже својих пет и по милијарди, колико већ новца је тамо Војска потраживала, а онда, ако државна власт блокира Град Ниш, онда ћемо рећи да су они непријатељи, да они још више не воле Ниш од њих самих.

А колико су они волели Ниш, показује она „долина глади“ и бекство у стан од сто једанаест квадрата. А господин Живковић има двеста квадрата на Врачару, у центру Београда. Толико су они Нишлије – Нишлије по потреби. Видим да ће и онај што је мењао већ једном, да би био одборник у Граду Београду, Борко Стефановић, који је променио и име и пребивалиште да би био одборник у Граду Београду, видим да ће ускоро и сам бити Нишлија и он ће да брани Аеродром у Нишу.

Кад смо већ код Аеродрома и јавних прихода, морам да вам кажем и следеће: да је Клинички центар коштао педесет милиона евра и да су то грађани Србије платили са задовољством јер сматрају град Ниш својим

градом, без обзира на то да ли живе у Новим Карловцима. А ја волим своје Нове Карловце и нећу побећи у Београд, у центар града. Нити ћу, као директор „Поште“, за неколико дана или неколико месеци купити стан од сто једанаест квадрата. И нећу купити стан, као што је то урадио Живковић, од 500.000 евра на Врачару, од двеста квадрата. Дакле, када неко воли своју средину, онда из ње не бежи.

Паралелно са Клиничким центром, од јавних прихода, ПДВ-а и акцизе ова држава је измештала тридесетак пружних прелаза у Нишу, колико се сећам. Та инвестиција у обилазнице око Ниша кошта отприлике сто милиона евра. То у Ниш уграђују грађани Суботице, грађани Новог Сада, грађани Ваљева итд., са задовољством, јер сви воле Ниш. А да ли део Ниша мрзи Србију или не... Сви грађани Републике Србије и те како воле град Ниш, одвајају кроз ПДВ, кроз акцизу одређени део новца да би Ниш имао не само аеродром, да не би гинула два-три човека годишње на оним пружним прелазима.

Дакле, са задовољством, нама је част да потрошимо сто милиона евра на град Ниш, да он добије обилазницу, да људи више тамо не гину. Нама је част што сте добили КЦ Ниш, да у њему могу сви да се лече, и из Ниша и из околине, па ако треба и из Бугарске која је овде поменута (надам се да ће то бити наплаћено).

На крају, да закључим, даме и господо народни посланици, љубав државе према Нишу је свакако исказана, љубав државе са којом сам почео према грађанима Ниша, свим грађанима Ниша, и те како је исказана. Време је да грађани Ниша – они који нису оставили Ниш у „долини глади“ то знају – да они искажу макар 10% љубави коју грађани Србије гаје према Нишу, да они уграде толико своје љубави према остатку Србије, ван Ниша. Ја сматрам да је Ниш наша територија и да у њу вреди улагати.

На крају још да закључим да је држава, као што сам рекао, заједница људи, да сви треба да делимо хлеб и судбину, да не будемо себични као ови који су опљачкали не само Ниш, који су од сваког града, од сваког места у Србији направили потенцијалну „долину глади“.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Драган Весовић, право на реплику на помињање председника странке.

Изволите.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Господине председавајући, врло је интересно, умногоме се слажем са својим претходником. Само, увек се окрећу тезе. Ево, на пример, ја сам предузетник, био сам на листи, али ме нема на том списку.

(Марко Атлагић: Није ни рекао.)

Није ни рекао, тако је.

Ако већ хоћемо да причамо, ми се слажемо да треба спровести истрагу, али, видите, ми нисмо у могућности, колега, да спроведемо истрагу јер нисмо у власти. Ви сте у власти, све то што сте рекли спроведите, да видимо ко је то узео, када је узео, како је узео, и тих 59 милиона, и бившу власт. Ми управо о томе причамо, да се залажемо да то процесуирате. Ево, ми стојимо на располагању.

Овако гађати каменом људе који нису ту, спомињати породице, имена, то је противно Пословнику. Стварно ме чуди да неке ствари нон-стоп дозвољавамо појединцима, а неке ствари онима који нису у власти и нису у могућности то да провере не дозвољавамо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Весовићу.

Маријан Ристичевић, реплика.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господа народни посланици, ви сте ми свакако сведоци, господина нисам ни поменуо, зато што није овде.

Ја нисам набрајао имена, него предузетничке радње. Нисам крив што се предузетничке радње воде као Предузетничка радња „Иван Цвијановић“, тако се зове; Предузетничка радња „Иван Цвијановић“, Борча, 4.200.000, 23. марта 2017. године; „Верица Цвијановић ПР“, предузетничка радња, 24. маја 2017. године 3.800.000; још „Цвијановић Желко“, 19. маја, 849.000, па 20. априла, пардон, још 849.000. Укупно 9.698.000 за поправку ИТ рачунара.

Да не буде да сам ја ово користио само у Скупштини – колико министар полиције познаје ову проблематику, не знам – али сам ја у складу са својом обавезом, уколико мислим да је било неког кривичног дела, у обавези да о томе обавестим надлежне органе, што сам, наравно, и учинио.

Али, рецимо, ево: „Бранислав Симиција ПР МК–ТЕЛ“, Борча, електрорадња, „МК-ТЕЛ“, самостална електрорадња 5.665.000, 27. марта 2017. године, 24. маја 2017. итд.

Није ми жеља да рекламирам ове појединце, жеља ми је само да укажем да они који говоре да су најпоштенији, најлепши итд., да је њихова невладина организација имала право да се финансира из „Колубаре“... Жеља ми је била да покажем да „Колубара“ није држава која финансира невладине организације, нити овакву врсту организације.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Да ли неко жели реч од овлашћених представника?

Реч има народни посланик Драган Весовић, повреда Пословника.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, господине председавајући.

Члан 109. налаже да претходнику изрекнете опомену јер каже се у једном од ставова – ако износи чињенице и оцене које се односе на приватни живот других лица. Чули смо читав низ имена, читав низ сума новца. Мислим да заиста нема смисла етикетирати неке људе. Понављам, постоје надлежни органи. А посебно ми није јасно по ком основу је претходник

добрио реплику ако није споменут нити он нити одборничка група, али у реду је. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Ја сам вама дао реплику управо аконто његовог говора.

Што се тиче помињања породица народних посланика, функционера и свих других, наравно, слажем се, и трудимо се да у Парламенту тога не буде, да то буде нека црвена линија када је у питању дебата у Парламенту. Али, једноставно, ако нема неког драстичног вређања и етикетања, наравно да је нормално да у парламентарној дебати буде и тога.

Мислим да нисам повредио Пословник.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о повреди Пословника? (Не.)

Повреда Пословника, Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Чланови 103. и 107, достојанство Народне скупштине.

Господине председавајући, господо из Владе, више пута сам рекао, макар два пута, да се не ради о физичким лицима као физичким лицима, већ о предузетничким радњама које нажалост... Читајући њихове називе, ја морам да прочитам, рецимо, „Иван Цвијановић, предузетничка радња“, тако је регистрована, у Борчи. Дакле, све ово што сам прочитао су предузетничке радње, које су регистроване у АПР-у, што се да проверити.

Дакле, молим колегу да узме лепо снимак и провери све што сам прочитао, како се зову предузетничке радње. Уколико нађе да нека није регистрована у АПР-у под тим називом, ево, ја сам вољан да поднесем оставку. Али бих волео да и колега то исто учини уколико нађе да се под овим именима воде предузетничке радње које су добиле новац.

Када је у питању сума новца коју је једна предузетничка радња добила, под сумњом да је то новац из јавног буџета, да је требало да буде враћен у јавне приходе, мислим да ту нема никакве злоупотребе личних података. Нисам још чуо да у личне податке спада сума коју је предузетничка радња добила на основу фиктивног посла. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о повреди Пословника? (Не.)

Реч има колегиница Ана Чарапић.

АНА ЧАРАПИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министри са сарадницима, грађани Србије, даме и господо народни посланици, Посланичка група СНС ће подржати сет закона који су данас пред нама. Ово је одличан сет закона који су у најбољем интересу за грађане Србије. На сету закона је радио озбиљан тим стручњака и експерата из области финансија. Такође, радне групе су размотриле све

пристигле предлоге, коментаре и добар део предлога је постао саставни део закона, чиме су законска решења знатно унапређена.

Пре него што се осврнем на саме законе, морам да истакнем да сам пажљиво пратила ток седнице и током јучерашњег и током данашњег дана и нисам успела да приметим ниједну озбиљну критику закона, што још једном потврђује да су законска решења одлична.

Чула сам само да нам је стопа доприноса 65%. То није тачно, доприноси се обрачунавају на нето зараде, односно на бруто основицу и износе 37,8%, а не 65% како сам чула током јучерашње расправе.

Такође сам чула да су кредити које узимамо неповољни. Кредити су изузетно повољни. Како су рекли министри, кредите узимамо у циљу развојних циљева Републике Србије – да изградимо инфраструктуру, да изградимо путеве, да изградимо станове. Значи, када користимо те кредите са циљем да градимо путеве, аутоматски смањујемо и трошкове производње привредних произвођача; самим тим, утичемо позитивно на побољшање конкурентности наше привреде.

Такође, неко од колега је поменуо да нисмо имали довољно времена да се припремимо за седницу. Имали смо довољно времена. Речено је да је закон о планском систему завршен крајем 2017. године. Није завршен 2017. године него много раније; наиме, закон о планском систему је у процедури од септембра, тако да смо сви имали довољно времена да се припремимо за седницу.

Пре него што се осврнем на законе, морам да похвалим рад наше владе. Србија и грађани Србије данас имају Владу која одговорно ради, Владу која ради у најбољим интересима грађана Србије. Имамо Владу која подједнако прати рад и резултате рада и у образовању, и у здравству, и у јединицама локалне самоуправе, и у реализацији инфраструктурних пројеката и у спољнотрговинској размени. Значи, имамо Владу која неће оставити генерацијама које долазе нагомилане дугове, као што је то био случај, нити ће генерацијама које долазе оставити низак животни стандард. Наша влада чини све да грађани Србије живе боље, и грађани Србије данас заиста живе боље, хтели то неки да признају или не.

У претходном периоду остварили смо импозантне резултате. У првом кварталу 2018. године имамо суфицит у буџету од шест и по милијарди динара. У првом кварталу 2018. године имамо раст БДП-а од 3,9%. Успели смо да преполовимо стопу незапослености. Сетимо се само да нам је стопа незапослености пре пар година била око 26%, сада је око 13%. Циљ Владе Републике Србије је да до краја 2018. године спусти стопу незапослености испод 10%. То ћемо постићи тако што стално уводимо стимулативне пореске олакшице за привреду и на тај начин стимулишемо запошљавање.

Такође, успели смо да отворимо преко 170.000 радних места, преко шездесет фабрика. Довели смо „Икеу“ у Србију. Зашто ово говорим? Зато што је „Икеа“ статусни симбол пораста животног стандарда. Србија се налази на мапи међу 49 земаља где „Икеа“ послује.

Такође, када су у питању стране директне инвестиције, успели смо да повећамо стопу страних директних инвестиција у 2017. години у односу на 2016. годину за 26,4%.

Још један добар корак је наша влада предузела – када су у питању зараде радника, успели смо да повећамо минималну цену рада за 130 на 143 динара. Тиме смо изузетно повољно утицали на агрегатну тражњу. Кад имамо раст агрегатне тражње, онда утичемо на повећање понуде, самим тим и на ширење производних капацитета, и стварамо услове за отварање нових радних места. Самим тим, то позитивно утиче и на запошљавање.

Такође, изнећу пар добрих резултата рада Народне банке Србије. Народна банка Србије одговорно води своју политику и одговорно ради, у интересу свих грађана Србије. Подсетићу да је стопа инфлације три године заредом иста и креће се око 3%, што је добро. Такође, имамо стабилност домаће валуте, динар номинално јача према еврџу.

Изнећу још један добар резултат Народне банке Србије, а то је да смо успели да повећамо девизне резерве за 916,9 милиона динара у 2017. години у односу на 2016. годину. Зашто ово говорим? Зато што смо се на тај начин обезбедили од екстерних потреса. Наиме, имамо покриће за увоз робе и услуга за шест месеци уколико дође до било каквих екстерних потреса, али имамо и покриће у износу од 248,3% за дуг који доспева у текућој години за наплату.

Неки су нас критиковали како у структури извоза доминирају примарни производи. Ја ћу изнети један податак који то демантује: у укупном извозу не доминирају примарни производи, већ су то производи средње фазе прераде и њихово учешће у укупном извозу је 31,6%. Такође, напоменућу да смо направили помак када су у питању производи високе технологије, они заузимају добар део удела у укупном извозу.

Данас спроводимо реформе. Бринемо подједнако и о страним и о домаћим инвеститорима, о привлачењу и страних и домаћих инвеститора. Кроз дигитализацију и стварање стабилног правног оквира привлачимо стране инвеститоре. С друге стране, не запостављамо ни домаће произвођаче, стимулишемо их на улагања тако што Влада Републике Србије стално усваја програме субвенција и на тај начин стимулише улагања од стране домаћих произвођача и домаћих улагача.

Напоменућу да смо успели да смањимо јаз у висини зарада између приватног и јавног сектора, што је изузетно повољно. Значи, стимулишемо запошљавање у приватном сектору. Наша привреда хоће да се развија на здравим основама, а не на нездравим какав је случај био раније.

Наша влада подједнако води бригу и о старима и о младима, и о деци и о одраслима; све ради и чини све напоре да грађани Србије, поновићу, живе боље. Данас грађани Србије заиста живе боље.

Искористићу прилику да честитам свим грађанима Србије који су изашли на изборе. Имали су добру процену јер су дали подршку нашем председнику Александру Вучићу и Српској напредној странци. Наши резултати и резултати наше владе говоре о томе да су грађани знали да процене.

Када је у питању Предлог закона о планском систему Републике Србије, ново законско решење решава питање неефикасног, нетранспарентног и неефективног планског система. Изнећу још један податак – све што радимо, радимо транспарентно, а то говори да смо јануара 2015. године први пут на интернет сајту Генералног секретаријата Владе објавили Извештај о раду Владе. Значи, све што радимо је транспарентно и грађани Србије могу да прате и оцењују резултате рада наше владе. А грађани Србије знају добро да процене, што су и учинили када су изашли на изборе.

Када је у питању закон о планском систему, он има задатак да реши нагомилане проблеме што се тиче планирања и управљања јавним политикама. Изнећу један поражавајући податак – плански документи које смо имали у претходном периоду нису садржали квантитативне циљеве, само 40% је садржало квантитативне циљеве, и ти циљеви су били високооптимистични, готово нереални. Такође, имали смо ситуацију да су планске документе израђивали службеници нижих извршилачких звања, који нису сарађивали са вишим руководиоцима, што је довело до ситуације да имамо планске документе који су контрадикторни и долазило је до дуплирања планских докумената.

Ново законско решење треба да реши све ове проблеме тако што ће омогућити укључивање свих заинтересованих страна у креирање планских докумената, почев од грађана, привреде, научноистраживачких институција итд. Пре усвајања било ког планског документа радиће се анализа ефеката како тај плански документ утиче на грађане и тек након тога ће се плански документ усвајати.

Нови закон уводи први пут и показатеље преко којих ће да се мере остварени циљеви у управљању јавним политикама. Уводи и ревизију планских докумената, значи, радиће се ревизија уколико се за тим укаже потреба. Напокон ћемо имати јединствен информациони систем планирања, праћења, спровођења и координацију у управљању јавним политикама.

Када је у питању Предлог закона о изменама и допунама Закона о девизном пословању, новим законским решењем доћи ће до слободног кретања капитала путем портфолио инвестиција, где ће резиденти имати избора приликом улагања, значи, донеће одлуку да ли улагати код

резидентног или код нерезидентног привредног субјекта. Приходи који се буду остварили, уколико се улаже код нерезидента у државама чланицама ЕУ, трошиће се и код нас, што ће се позитивно одразити на стабилност домаће валуте зато што ћемо имати повећану понуду девиза. С друге стране, нерезиденти ће такође моћи да улажу код нас и имаћемо повећану тражњу за домаћом валутом, а то се свакако позитивно одражава на стабилност домаће валуте.

Овим законским решењем такође се позитивно утиче и на наставак позитивног тренда раста промета на Београдској берзи. Сетимо се да смо у 2017. имали пораст раста промета на Београдској берзи за 52,71%. Рећи ћу и колико то номинално износи, то је 67 милијарди динара, односно око 553 милиона евра је остварени промет на Београдској берзи у 2017. години.

Када је у питању Предлог закона о изменама и допунама Закона о акцизама, ово је, по мени, одличан закон и одлично законско решење јер ће трајно ослободити произвођаче из области прерађивачке индустрије који користе деривате нафте у процесу производње, трајно ће их ослободити обавезе плаћања акциза. Ово ће свакако имати позитиван утицај на привредне субјекте јер када имамо ослобађање од акцизе директно имамо и смањење трошкова производње, а када смањимо трошкове производње смањује се и цена самих производа, значи, повећава се конкурентност на тржишту. Када смо конкурентнији на тржишту, остварују се могућности и за отварање нових радних места, то је ширење капацитета, што значи да су ефекти овог закона изузетно добри за привреду.

Када је у питању Предлог закона о изменама и допунама Закона о порезу на додату вредност, закон предвиђа пореске олакшице, што ће се позитивно одразити и на привредне субјекте и на породице с децом.

На крају, имамо Предлог закона о изменама и допунама Закона о пореском поступку и пореској администрацији – измене и допуне имају за циљ сузбијање сиве економије, пооштрене су казне за пореске обвезнике који послују у зони сиве економије. Ово законско решење је одлично. С једне стране, Пореска управа ће на неки начин бити јавни сервис својих пореских обвезника тако што ће им пружати правну подршку у погледу права и обавеза пореских обвезника. Први пут се уводи могућност да мањи порески обвезници пре слања опомена буду обавештавани путем СМС порука о својим пореским обавезама, што ће се свакако повољно одразити на наплату пореза у привреди.

Такође, пореским обвезницима који су преоптерећени, односно имају високе пореске обавезе, ново законско решење нуди могућност отплате пореских обавеза на шездесет једнаких рата, уз могућност грејс-периода од 12 и 24 месеца.

Започете мере на сузбијању пословања у зони сиве економије наставиће се и убудуће, а то свакако даје добре резултате у погледу реалне

слике броја запослених, што нам је био највећи проблем у претходном периоду. Повећава се наплата пореза и акциза на производе, значи, имамо приход у буџет, и свакако се позитивно одражава на инвеститоре зато што се ствара повољан правни оквир за улагање.

На крају, усвајање свих ових законских решења не изазива никакве трошкове ни у привреди ни код грађана Србије, што је јако битно, напротив, утицаће на јачање правне сигурности и наставак позитивног тренда у привлачењу како страних тако и домаћих инвеститора.

Сви одлични резултати које сам изнела на почетку свог излагања као и сет ових законских решења која ћемо, готово сам сигурна, усвојити у наредним данима, говоре да је Србија на правом путу ка расту и развоју, да је Србија стекла углед и у региону и у свету и да је Србија поуздан и добар партнер за све државе које имају искрене и добре намере да улажу у Републици Србији, било да се ради о Кини или Русији, било да се ради о Уједињеним Арапским Емиратима или државама чланицама Европске уније.

Министре са сарадницима, захваљујем вам се на уложеном раду, на изради и припреми свих ових закона, зато што су ова законска решења у функцији најбољих интереса грађана Србије али и у функцији наставка позитивног тренда раста и развоја. Посланичка група СНС подржаће сет ових закона у дану за гласање. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Чарапић.

За реч се пријавио Ђорђе Вукадиновић.

Изволите, колега.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Хвала.

Знам да је при крају и стрпљење и време и нећу искористити свих двадесет минута колико имам на располагању, али рекао бих пар ствари и осврнуо се једним делом на ову дебату као и на оно што се догодило јуче.

Можемо се ми правити да тога није било, али смо јуче имали једну непријатну ситуацију у Скупштини, где је опозиција била принуђена да напусти заседање. Мислим да бисмо сви могли да извучемо неку поуку из тога, и са једне и са друге стране. Мислим да су чак и колеге из власти могле да виде и схвате да није добро када у Скупштини нема опозиције, без обзира на то што нас у овом тренутку нема много ни са једне ни са друге стране.

Мислим да је, уз пар жалосних изузетака, највећи део данашње расправе заправо протекао у једном конструктивном или релативно конструктивном тону. Наравно, не можете очекивати од опозиције (или бар не увек) да хвали предлоге, као што је, наравно, јасно да ће се владајућој већини углавном допасти оно што Влада предлаже. Али морамо и у томе имати меру. То моје инсистирање није знак слабости, нити претераног миротворства, мада јесам мирољубив човек, већ просто осећаја како институције функционишу. Просто, то у шта ми понекад претварамо Парламент – кажем у првом лицу множине „ми“ мада, наравно, мислим

превасходно на оне који су и бројнији и одговорнији за стање у Парламенту, али богами и неке с ове стране, хајде и то да кажем – то дефинитивно није добро и урушава и уништава институцију.

Нећу више о томе. Просто, скрећем вам пажњу, колеге. И наравно, руководству Скупштине, којем није лако понекад. Сматрам да је јуче колега Марко Ђуришић све оне казне добио на правди бога, али нисам чуо да ли је било неких добацивања друге врсте, онда то свакако не могу да поздравим. Али оно што се јавно чуло у преносу, то је било просто да је он тражио да се утврди кворум. После је и председница констатовала да кворума нема и била је оправдано љута, као и председавајући ваше, односно шеф ваше посланичке групе; били су љути на своје посланике јер не можемо очекивати од опозиције да вам пуни салу и да даје кворум.

Да се вратим на ове законе. Помињан је био аеродром. Нисам био у тој групи која је ишла и дефиловала за Ниш иако мислим да би требало дати шансу Граду Нишу да развија аеродром. Наравно, држава би требало да им помогне у томе; није нужно да узима власништво над аеродромом. Мада не мислим да је смак света, држава има власништво и над разним другим стварима. Ја сам генерално „држависта“ и подржавам то, и увек сам се противио проблематичним, па чак и неким сасвим проблематичним приватизацијама.

Мислим да је ту проблем направљен много раније, не са самим Аеродромом Ниш него са концесијом за београдски аеродром – ту је кључни проблем и то ће се показати пре или после – где се једна фирма која је добро пословала, која је имала потенцијал, која је била понос и коју чак ни ови зли претходници нису хтели или нису стигли да продају, приватизују сада даје у концесију француској фирми која, узгред речено, има посредно власништво, концесију и интересе и на приштинском аеродрому. И онда претпостављам да им због тога Ниш на неки начин смета. Мислим да држави Србији не треба да смета и верујем да ће они наставити да улажу, било да преузму власништво или да се одрекну тог власништва над Аеродромом „Константин Велики“, да ће наставити држава да улаже у тај аеродром.

Што се тиче аргумента „неће нигде однети“, „неће нико однети аеродром“, то се често наводило и када је било речи о земљи коју су куповали неки сумњиви инвеститори, и посебно Арапи, исто, каже – неће они нигде однети земљу. Па неће однети ни воду, неће однети ни бање, али генерално није добро да продајемо и одричемо се власништва над оним чега не морамо да се одрекнемо.

Да не буде да само критикујем, ево, да се осврнем на јуче, данас потписан уговор о ИМТ-у, фабрици трактора. То је пример добре мере, надам се да ће се добро и завршити. Не знамо, али чини се да је то нешто што треба похвалити. Боље би било да се развијао тај бренд као наш домаћи, али ни у овој сарадњи са индијском или српско-индијском фирмом, или власником,

не мора да буде лоше. Исто тако, и ова инвестиција са Кинезима у Смедереву, Железара, делује перспективно; надам се да ће се тако и завршити.

Дакле, није реч о томе да ћемо ми, ја или било ко критиковати све што власт уради. Мени је жао што није било више прилике да похвалимо нека добра решења у овим законским предлозима. Наравно, нико није луд да сад долази са ... Да је и најгора власт, понекад мора да чини добро, мора да ради добро. Исто тако, не значи да су предлози опозиције аутоматски и априори лоши.

Мени је жао што због сумњиве и чудне политике подношења амандмана владајуће коалиције, ја мислим проблематичне и неодрживе, на прве чланове првих закона ја, рецимо, нисам стигао прошли пут да похвалим Закон о саобраћају, који је овде бранио или је требало да брани министар Стефановић, који је препун добрих решења и једног које ми се није допало, то су оне високе казне за појас. Он сад може али и не мора да се на то осврне пошто није сада тај закон на дневном реду. Дакле, мислим да оне драконске казне за невезивање појаса просто нису добре и да на неки начин индиректно подстичу корупцију или могућност манипулације јер је превише високо 10.000 за невезивање појаса на задњем седишту. Просто, то знају и полицајци и они који се возе, да је то тешко одржива и спроводљива мера. Свеједно, генерално је Закон добар.

Хоћу да кажем да нам не допуштате ни да поздравимо и похвалимо нешто што јесте за похвалити.

Или, сада овај технички али битан закон, односно тачка осам, чини ми се, којим се омогућава да и они који у ових шест месеци, у овом прелазном периоду добију потомство користе неку бенефицију. Дакле, овај Закон о ПДВ-у који то омогућује, тј. измене и допуне тог закона, такође је нешто што треба поздравити. Јесте то нешто рутински, али за оне који очекују принову у том периоду и те како је важно.

Оно што не могу поздравити, макар их и усвојили – као што ће се, наравно, усвојити од стране владајуће већине ови закони и предлози – треба да вам макар остане у уху и негде у малом мозгу, то је када се више пута каже, као што смо чули данас, односно малочас, да грађани много боље живе. Знате, препустимо грађанима да процене како боље живе. Верујем да боље живи неколико стотина хиљада грађана који су директно или индиректно везани за власт. Али, свеједно, они ће о томе судити на изборима, а судили су сада како су судили, ја о томе имам своје мишљење али кажем – њихова је последња.

Чуле су се и похвале на рачун кредита, овог кредита Немачке развојне банке. Ја сам ту систематски против, и лепо сам неколико пута разговарао са министром Вујовићем, жао ми је што овде сада нема министра Вујовића, који је такође стручњак и не можете никако порећи да је стручњак, иако се ја не слажем са његовом идеологијом која је по мени сувише блиска

идеологији и филозофији економској ММФ-а и Светске банке, али свакако је стручњак у својој области. Чињеница је да се ови кредити узимају под нешто бољим условима него раније, то сте истакли и ја се ту слажем, али будимо поштени и кажимо да су се услови на тржишту капитала променили у међувремену. Просто, сада су кредити јефтинији генерално и камате су генерално мање. Дакле, није само до мудре и добре политике Владе, него и до тога што се просто мењају околности на тржишту капитала, па су камате генерално ниже.

Посебно је забрињавајуће и посебно ме брине то што се узимају систематски (мада се узимају и од Кинеза, морам признати) пре свега од Немачке развојне банке кредити, или гаранције, који су везани за ЕПС, за Електропривреду. То мени личи или мирише... Нико од наших министара овде није, али можда јесте господин Ђорђевић, стручњак за ту област; више бих волео да је ту и господин Антић. Мени се чини да се мало, корак по корак, увлачи немачки партнер и Немачка развојна банка у то, у неку врсту саучесништва, па онда и сувласништва у ЕПС-у, који је последња и највећа „златна кока“ домаће привреде. Већ сам добио гаранције или барем уверавања од стране министара да се то никада неће догодити и да нико не рачуна на продају ЕПС-а. Ја и не мислим да ће га неко у комаду продавати, али плашим се продаје на парче, између осталог, и преко невраћених кредита.

О „Србијагасу“ је више говорено. Ако је он сад престао да буде губиташ, мени је драго, али он јесте био нека врста „црне рупе“, из различитих разлога. Између осталог, и због тога што је социјализовао, на неки начин, губитке, односно неплаћања и грађана и привреде. Тако да не можемо увек кривити само руководство фирме, али, просто, требало би та најважнија предузећа, стратешка предузећа по сваку бранити и од њих чинити неку врсту мотора економског развоја.

Да, ФАТФ – то, наравно, ништа не значи грађанима – то је организација за контролу и спречавање прања новца. Дакле, то је разлог због којег се доносе барем ови први закони или измене и допуне закона. Министар Стефановић је отприлике то представио као неку рутинску ствар, да ми морамо да прилагодимо своје законодавство тим њиховим правилима, да није реч о томе да смо ми на некој црној листи, да није реч о томе да се овде пере новац и врше злоупотребе, него, ето, из административних, техничких, готово бирократских разлога сада треба да то прилагођавање извршимо. То је, нажалост, само једним делом тачно. Чињеница је да од 2012. наша власт и наше владе нису извршиле то прилагођавање и чињеница је да се Србија нашла у једном тренутку у релативно лошем друштву. Не бих рекао да је то само због лошег рачуноводства или начина регистровања платног промета.

С тим у вези, моје конкретно питање за господина Стефановића (биће ми драго да он то потврди или демантује) јесте – да ли можда он на основу својих сазнања мисли или има осећај да су и неке арапске инвестиције и

новац из неких арапских земаља, пре свега из Емирата и окружења, допринели тој сумњи и повећаној пажњи усмереној на Србију у вези са могућим и хипотетичким, евентуалним прањем новца, па је због тога ова опсервација и ова контрола повећана када је реч о Србији?

Има и политичких разлога, врло вероватно, и то је овде поменуто, можда су присутни. Дакле, постоји сумња да један део арапских инвеститора, из арапског света, доста лабаво и доста еластично, тако да кажем, тумачи те норме и правила, борбу за спречавање корупције и прања новца. У том светлу се трага и испитују се путеви неких арапских инвестиција у многим европским земљама, па и од стране САД.

За Аеродром сам рекао.

Последња ствар, о играма на срећу. То је неке овде много забављало. Стварно мислим, и то сам рекао министру Ђорђевићу у пролазу, да се то не решава овим изменама, ово су техничке измене. Али, ево, препоручујем свима који су за то надлежни... Мислим да је у Србији сувише завладао један кладионичарски лоби, да је велики број кладионица – на сваком ћошку, буквално поред школа, поред обданишта, а и независно од тога, просто их превише има. Практично, где год се отвара нека фирма или се отвори нека нова табла, нову рекламу видимо, ту је увек нека реклама за кладионицу. Са тим се претерало. Јесте да се на тај начин убирају нека средства, али мислим да то није добро. Ја сам склонији томе да то буде под строжом контролом. Далеко од тога да то сада треба укинути или забранити, али, искрено речено, мислим да су ту потребне много строже мере. Надам се да ће се у будућим изменама Закона о играма на срећу на то више обратити пажња. Ем су ружне слике, ружне су сцене, а мислим да је и штета велика, много већа од тог пореза и новца који се слива по том основу у буџет.

Просто, можда би требало размислити о неким зонама као што су то урадиле неке земље. Кажу, мала је Србија. Па није толико мала. Можда би требало направити неке пунктове где би било дозвољено клађење на тај начин, нека врста српског Лас Вегаса или неких сличних зона које постоје у неким другим земљама. Бар би се те ружне слике склониле са улица а мислим да би било и много мање упропаштених породица, бракова, каријера. Нажалост, то делује забавно, али сви знамо или знамо из окружења да се многи животи чак, кажем, и бракови и породице, ломе и упропаштавају по таквим местима. Не може то држава да спречи, али може бар да не доприноси таквом стању. Дакле, размислите о некој врсти кластеризације тих играоница на срећу, с једне стране. И будите опрезни с овим новим кредитима чак и када делују привлачно, јер дуг је увек зао друг. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Вукадиновићу.

Повреда Пословника, народни посланик Ђорђе Комленски.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући. Повређен је члан 107 – говорник на седници Народне скупштине дужан је да поштује достојанство Народне скупштине.

Да овде о укидању или ограничавању игара на срећу говори неко ко је срећу потражио тако што је неосновано огроман новац наплатио од Лутрије Србије, заиста је бесмислено. Не бих се даље упуштао у све ово. Ви сте били дужни да примените одредбе чл. 108, 109. и 110. након овога.

Искрено речено, кога је овај посланик представљао, ни пакао му тешко пасти неће. Мени је драго што није члан ове посланичке групације, него члан противничке.

Молим вас да убудуће о овоме водите рачуна.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање?

(Ђорђе Комленски: Не.)

Хвала.

Реч има др Небојша Стефановић, потпредседник Владе.

Изволите.

НЕБОЈША СТЕФАНОВИЋ: Имали смо једно занимљиво излагање, рекао бих, на самом крају расправе у начелу (ако је то готово на крају, да ја не бих квалификовао то) и чули смо све, од Закона о безбедности саобраћаја до кредита Немачке развојне банке, али да кренемо редом.

Пре свега, што се тиче Закона о безбедности саобраћаја и везивања појаса, не уводи се то да би се неком наплатила казна. Рекао сам, најјефтиније је да човек веже појас јер не плаћа никакву казну, али не везује се појас због казне, појас се везује због живота.

Ми причамо о ситуацији... Ја сам гледао ту статистику доста пажљиво и људи у саобраћајној полицији размишљали су о томе и заиста доста радили на томе. Када помислите да смо ми 1990. године на путевима у Србији губили нешто више од две хиљаде живота годишње... Погледајте колико је то људи – две хиљаде је било 1990. изгубљених живота, младих, мање младих, деце, људи у пуном напону, људи у које је ова земља уложила новац, школовала их итд. Данас је то, рецимо, на 520-530 погинулих на годишњем нивоу. То је и даље огроман број. Дакле, смањили смо значајно, али и даље је огроман број.

Када погледате, кључни узрочници мање или више остали су исти: брзина, неприлагођена брзина условима пута, прекорачење брзине, вожња у алкохолисаном стању. Зато смо... На крају крајева, захваљујем се и Народној скупштини јер смо донели нови Закон о безбедности саобраћаја, који је као једну од својих првих мера имао да већ у првом месецу примене тридесет људи служи затворске казне због вожње у стању апсолутне алкохолисаности, са преко два промила. То значи да ти људи апсолутно не могу физички да функционишу.

Наравно, један од важних елемената за који су стручњаци утврдили да је у тим ситуацијама био узрок губљења живота било је и невезивање сигурносног појаса. Често се чује једна лажна дилема, то сам слушао у многим расправама – када не вежем појас, ја утичем само на своју безбедност. То није тачно. Прво, мени је у интересу да и тај човек који вози или је учесник у саобраћају као сувозач или као путник у возилу остане жив, да му се ништа не деси или, не дај боже, да буде што мање повређен у случају саобраћајне незгоде. Али ако ви ударите главом током вожње, чак и при мањем удесу, јер нисте везали појас, ваше возило може неког другог да удари и усмрти зато што ви нисте везали појас. Дакле, везивање појаса уопште није шала, везивање појаса је јако важна ствар.

Смањили смо гомилу административних казни заједничким радом овде у Парламенту, смањили смо оно за шта смо сматрали да не утиче битно. Да ли ће неко изгубити бодове... Не треба да губи бодове ако је заборавио да продужи дозволу, али ако не веже појас... Ако га веже, хајде да тако кренемо, можда ће тог дана себи спасти живот. Не само некоме другоме, него и себи, веома је важно да људи почну да размишљају о томе. Дакле, последице саобраћајне незгоде ће бити блаже, неће бити тешко повређених. То је наука доказала, ту нема говора.

Ми смо као следећу меру (то смо променили кроз Закон о полицији) увели могућност да полиција као посебну доказну радњу има могућност снимања камером. Дакле, не само камере које ће бележити средњу брзину, причам о камерама које ће се налазити на возилима саобраћајне полиције; чак, кроз пилот-пројекте, камере које ће се налазити на униформи полицајаца и бележити и поступање полицајаца и исправност свега онога што се дешава у саобраћају и иначе. Мислим да је то важно, то су урадили у многим европским државама веома успешно, урадили су у многим државама света.

Применом тих мера и доказних радњи, које ће фактички омогућити квалитетнији рад полиције и да утврдимо основаност примедба на рад полиције, али и на оно што раде грађани са којима полиција поступа, ми ћемо имати могућност да контролишемо да ли је он заиста везао, није везао. На крају крајева, некада је људима у Србији страх од казне већа мотивација него да остану живи, што је мени невероватно али је тако.

Морамо да почнемо да васпитавамо нашу децу и зато смо то увели у школе. Морамо да васпитавамо нашу децу да је везивање појаса нешто што ће повећати шансе да им се ништа лоше не догоди, или макар да последице буду мање. Када тако почнемо да размишљамо, мислим да ће људи то да раде.

Опет кажем, не везују људи појас да не би платили казну – ја их позивам, нека поштују све, нека возе у складу с ограничењем, везују појас, никада неће платити ништа – то раде да би спречили тешке последице.

Даље, било је дискусија колега које су износиле да ли грађани живе боље, да ли је идеално. Нико од нас није рекао да је стање идеално, далеко од идеалног. Не знам у којој земљи света је идеално. Нисмо рекли да је идеално. Да ли је боље него када 170.000 породица није радило? Боље је. Сто седамдесет хиљада породица нису породице блиске владајућој странци, јер лако је паушално рећи – е сада живе боље неки који су блиски властима.

Када одете у Крупањ, у фабрику коју су турски инвеститори на позив председника Вучића отворили да би спасли Крупањ. Били сте после поплава, макар сте могли да видите како су изгледале улице Крупања, зграде, куће, разваљен град, уништен, на прагу да људи спакују кофере и оду. Онда је, на позив председника, инвеститор отворио четиристо радних места тамо.

Да ли је то идеално, да ли је све савршено? Вероватно није, али је боље него када је било нула. Сто седамдесет хиљада људи више има прилику да ради, задовољни су што имају прилику да раде. У многим од тих фабрика... Када се отворила „Меита“ у Обреновцу, то је била компанија, једна од првих које су отворене у Београду, после десетак година колико није било ниједне нове фабрике у Београду. У тој фабрици просек плате је око 55.000 динара. У тој фабрици људи праве турбо пуњаче за *BMW* и „мерцедес“, који се возе свуда у свету.

Дао сам као пример једну фабрику која данас на парцели поред своје парцеле где јој је главни погон прави нови погон. Зашто? Зато што људи виде, пробали су. Сигуран сам да су 2012, после искустава која су имали у Србији с оним претходнима, долазили бојажљиво и рекли – знате, тражили су нам ово, тражили су нам оно, нисмо добијали, чекали смо, мучили се, хајде да видимо како ће да буде, и почињали су прве погоне. Када су видели како иде, 2014, 2015. и 2016. отварају нове погоне, проширивали погоне, повећавали радницима плате, чинили да ствари буду боље. Да ли бисмо сви волели да све то иде осамнаест пута брже? Да, али то није реално.

Дакле, оно што смо успели да постигнемо јесте да за четрнаест месеци можемо да вратимо инвестицију, да оно што држава даје као субвенцију може да врати. И, да, сигуран сам да већина људи може да осети напредак. Да ли су људи задовољни? Нису, наравно да увек може боље, наравно да људи увек траже више. Али од кога тражите више? Па од онога за кога мислите да може да вам испуни. Можете да тражите више од Вучића јер знате да Вучић може да вам повећа и плате и пензије, зато што Вучићева влада и држава у којој је он председник има будућност. Зато верујете људима и зато тражите више. Кад не верујете, кад мислите да ти људи не могу ништа да ураде, што бисте им тражили било шта? Само чекате да то прође, кажете – не излази ми се из куће. Сада тражите бољу плату јер верујете да може да буде боља плата. А то није увек било тако. Мислим да је то важна ствар.

Што се тиче кредита, ту се поставља лажна дилема. „Електропривреда Србије“ није на продају, тиме смо завршили причу, тачка.

Самом причом о томе ви подгревате код народа и сада људи мисле – има ту нешто. Кредит се мора узети од некога. Ако га узмете од Арапа по најповољнијим условима, малтене као поклон у односу на услове у банкарском сектору, онда су то неки мутни послови, мутан новац. Ако га узмете од Кинеза, е сада ће и Кинези. Ако га узмете од Немачке државне развојне банке, е сада ће они нешто да вам распарчају ЕПС. Не ваља ништа. Најбоље је да не радимо ништа, да останемо у канцеларији, чекамо пола четири, да не останемо случајно ни минут дуже, да идемо кући и не радимо ништа, онда не можемо да погрешимо. Када нема грешке, онда нас не боли глава и онда ћемо рећи – то је неко други крив. Али онда нема ни развоја. Да је Вучић тако радио, да смо ми тако радили, ова земља не би имала никакву шансу, апсолутно никакву.

Дакле, ЕПС није на продају, ту је тачка, нема запета, нема „али“, нема осталог. Узели смо кредит не да би ЕПС плаћао неке своје дугове – ЕПС већ дуго година, као и остала четири електропривредна предузећа, ради са профитом – него да бисмо повећали капацитете ЕПС-а, да бисмо испунили стандарде да до 2020. године имамо 27% производње из обновљивих извора енергије и да бисмо инвестирали у оне производне циклусе ЕПС-а који ће доносити конкретне доприносе грађанима Србије. Ту је ствар потпуно чиста, заиста потпуно чиста.

Што се тиче ФАТФ-а, наравно да никада није пријатно нити је било ко од нас срећан што се Србија налази на сивој листи ФАТФ-а, али некако ми се чини да се овде у једном делу расправе намеће да је Србија земља у којој се пере новац па постоји нека огромна забринутост света због тога. Не. Да ли смо ми могли да урадимо неке ствари брже? Свакако да смо могли.

Учинили смо то и данас, на крају крајева, започели смо доношење сета закона (и не само закона) и сета контролних активности, рад са независним регулаторним органима, појачавање капацитета наших тржишних инспекција, пореске полиције, рад осталих државних органа. Имамо добар рад тужилаштва и полиције у откривању прања новца, процесуирању и добре пресуде у судовима у коначним пресудама, правоснажним пресудама против тих лица. Појачавамо тај рад, са запленом имовине, наравно, када се докаже предикатно кривично дело прања новца.

Хоћу само да вам кажем, не кажем да је то лака ствар, никоме од нас није било драго због тога, никоме у Србији ваљда не треба да буде драго да је име Србије било где где јој није место, али огромне напоре улажу сви људи из државних органа, и не само државних органа, и Адвокатска комора Србије, бележничка комора и сви остали који су у овом процесу, да бисмо испунили норме и стандарде којима показујемо да нам је заиста место међу озбиљним земљама Европе.

Што се тиче новца из Емирата, не да то нико никад није поменуо, него су Емираћани велики инвеститори широм Европе и у САД. Нећу да

будем адвокат Емирата, нити ми је циљ да држим геополитичка предавања, али видите сада да на Блиском истоку у односима САД, Саудијске Арабије и Емирата, који имају одређену политику према Катару, постоји веома чврсто јединство, политичко јединство. Дакле, могу да кажем да су Емираћани свакако један од најстабилнијих америчких савезника. Не само да нису гадљиви према новцу из Емирата, већ су веома срећни кад могу да им продају наоружање. А зар бисте продавали наоружање земљи у чије финансије сумњате? Ставили бисте их на неку листу. Они не само да нису на листи, емиратски новац је добродошао где год закуца. Изузетно је добродошао и они имају изузетно добру репутацију.

Дакле, они желе да раде чисто, ефикасно, тако су увек радили у Србији. Све што су урадиле емиратске фирме у Србији било је врло транспарентно, врло јасно.

И, тај новац је долазио кад смо тражили помоћ. Могу да кажем да је био заиста велики успех тада председника Владе, нашег председника Републике господина Вучића. Када смо имали проблеме које су нам оставили претходници, када је долар скакао, јачао на светском тржишту а ми имали велике дугове у доларима, милијарда долара кредита које смо узимали по камати од 1% од Емирата помогла је да вратимо најскупље кредите и да не повећавамо јавни дуг.

Нама се јавни дуг повећавао зато што је скакала вредност долара, а не зато што смо ми узимали више долара или више евра у задуживање. Јесте дуг зао друг, али када вам је неко оставио дугове, а ви данас смањујете задужење своје земље, онда то показује да сте озбиљни и одговорни. Мењају се услови на финансијским тржиштима, али мудра влада бира могућност када то може, бира услове и бира с ким и како ће тај посао да ради.

Данас имамо јавни дуг који је 59,3% БДП-а, најнижи у последњих много, много година, испод нивоа Мастрихта. У периоду када смо спровели многе реформе у овој земљи, а и даље се спроводе реформе, успевамо да економију земље подигнемо на озбиљан ниво, на ниво да имамо суфицит, да држава може да помогне, да гради, да обезбеди да приватни сектор ојача, јер одатле сви ми примамо плату, али и да обезбеди да углед Србије у свету буде довољно добар да инвеститори хоће да дођу у ову земљу.

То је економска политика која не може да буде оспорена. Она заиста постоји као снажна подршка активностима Владе. Као резултат тих активности, имамо више посла за људе у овој земљи, имамо увек помало боље плате. Да ли имамо унапређење? Имамо много. Не бих сад причао где смо успели да урадимо. Само у овом сектору безбедности, могу да вам причам шта смо урадили у последње четири године, што је огроман напредак. Министар Ђорђевић би могао да вам прича шта смо све урадили у социјали а да за последњих шест година, и када је ту био министар Вулин и када је ту министар Ђорђевић, нисмо за динар смањили издвајања за

социјалу. Нисмо ни за динар смањили, а нека смо повећали. У најтежим тренуцима, када су нас оставили на почетку 2012. године са оним преливањем, неприказивањем реалног јавног дуга због неисказивања дугова јавних предузећа у јавном дугу, кад нисмо имали баш реалну слику о јавном дугу, у тим моментима нису смањена социјална давања.

Хоћу да вам кажем, земља је нашла баланс између привлачења инвеститора, да буде довољно добра социјална држава и да нон-стоп инвестира, не у бацање пара, не у потрошњу, не да дајемо људима паре да купују јахте па да их после продају будзашто или да улазе у стечај који ће онда да плаћају сви грађани Србије. Не, контрола – ако вам дамо новац за пољопривреду, хоћемо да га добије пољопривредни произвођач; ако вам дамо новац за фирму, хоћемо да буде потрошен у фирми; ако вам дамо новац за производњу, да буде у производњи. На такав, озбиљан начин држава је успела да подигне економију много снажније него што је то било раније.

Мислим да сви ови реформски потези, на крају крајева и сет закона који је данас пред нама, показују да смо веома озбиљни да не посустанемо, да се у свим околностима озбиљно и одговорно односимо према грађанима Србије, да им кажемо реално шта мора да се уради и кад мора да се уради, не зато што нам то неко наређује или морамо због нечега, ми хоћемо да постигнемо стандард због наше земље. Наравно да нам је важно да на првом месту интереси нашег народа буду задовољени, па онда све остало.

Још једном, само то на крају, било ми је симпатично, чуле су се овде често речи „директива Европске уније“... Да људи не мисле да је директива када неко откуца наређење или позове телефоном и каже – то мора, директива је назив правне норме ЕУ, отприлике као закон. Да ли ми хоћемо нешто? Па, наша је одлука, одлука је наше владе и парламента.

Да ли хоћемо бољи стандард за нашу земљу, да ли хоћемо да подигнемо нивое? Због тога долазе инвеститори. Зар би неко долазио у ову земљу да се не боримо против корупције, да мисли да је ово земља која плива у криминалу и корупцији? Ко би дошао? Не би дошао нико. На крају крајева, имали смо прилику то да видимо. Зашто није било инвеститора од 2008. до 2012. године, и поред економске кризе? Било их је у неким другим земљама. Зато што нису веровали – репутациони ниво вам је био лош, нећемо да дођемо. Данас, захваљујући раду свих нас, имамо прилику да видимо да се ситуација поправља. Да ли је идеално? Сигуран сам да можемо много боље. Да ли је много боље него што смо затекли? Апсолутно. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Стефановићу.

По ком основу, колега Вукадиновићу?

(Ђорђе Вукадиновић: Реплика.)

Немате право на реплику. Министар Стефановић је говорио осамнаест минута и стварно дао једну елаборацију, врло посвећено, о свему

о чему сте ви говорили и имали било какве дилеме. Мислим да их је он распршио и све објаснио. Хвала.

Користим прилику да се захвалим др Небојши Стефановићу, потпредседнику Владе, министру Зорану Ђорђевићу са сарадницима, што су посвећено радили са нама све ово време.

Молим народне посланике, имамо и тачку 20, да остану.

Сагласно члану 98. став 4. Пословника, закључујем заједнички начелни и јединствени претрес о предлозима аката из тачака 1–19. дневног реда. Хвала још једном.

Прелазимо на 20. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗМЕНАМА ОДЛУКЕ О ИЗБОРУ ЧЛАНОВА И ЗАМЕНИКА ЧЛАНОВА ОДБОРА НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ (јединствени претрес).

Пре отварања јединственог претреса подсећам вас да, сходно члану 97. Пословника Народне скупштине, укупно време расправе у начелу за посланичке групе износи пет часова, као и да се ово време распоређује на посланичке групе сразмерно броју народних посланика чланова посланичке групе.

Молим посланичке групе, уколико то већ нису учиниле, да одмах поднесу пријаве за реч са редоследом народних посланика, члан 96. став 4. Пословника.

Сагласно члану 192. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам јединствени претрес о Предлогу одлуке о изменама Одлуке о избору чланова и заменика чланова одбора Народне скупштине Републике Србије, који је поднела Посланичка група Социјалдемократска партија Србије.

Да ли представник предлагача др Милорад Мијатовић, председник Посланичке групе, жели реч? Или овлашћени представник? (Не.)

Да ли председници, односно представници посланичких група желе реч? (Не.)

Пошто немамо листу, немамо пријављених, на основу члана 98. став 4. Пословника закључујем јединствени претрес о Предлогу одлуке.

Захваљујем вам се на сарадњи, на данашњем заједничком раду. Обавештавам вас да настављамо са радом у понедељак, 16. априла, у 10 часова. Хвала.

(Седница је прекинута у 17.25 часова.)